PIERRE
LEMAITRE
CRIME
O viață și trei zile
FICTION CONNECTION
TREI

Ca în toate romanele sale polițiste, Pierre Lemaître ridică multe întrebări despre condiția umană și dilemele ei. Tocmai faptul că nu încearcă să le explice face din Lemaître un mare scriitor.

LE SALON LITTÉRAIRE

Pierre Lemaître revine cu un roman polițist care-ți taie răsuflarea și cu o intrigă neobișnuită și terifiantă.

LE JOURNAL DU DIMANCHE

Pierre Lemaître
O viață și trei zile
Traducere din franceză de Diana Alina Ene
Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial:
Magdalena Mărculescu
Redactor:
Carmen Botoșaru
Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: e Mr. Banyat Manakijlap
Director producție:
Cristian Claudiu Coban
Dtp:
Gabriela Chircea
Corectură:
Lorina Chițan
Maria Mușuroiu
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEMAÎTRE, PIERRE
O viață și trei zile / Pierre Lemaître; trad.: Diana Alina Ene.
— București: Editura Trei, 2017
ISBN: 978 – 606 – 40 – 0051 – 4
I. Ene, Diana Alina (trad.)
821.133.1
Titlu original: Trois jours et une vie
Autor: Pierre Lemaître
Copyright © Editions Albin Michel – Paris 2016
Copyright © Editura Trei, 2017 pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: + 4 021 300 60 90; Fax: + 4 0372 25 20 20
e-mail: comenziedituratrei.ro www.editura trei.ro
ISBN: 978 – 606 – 40 – 0051 – 4

Lui Pascaline
Pentru prietenul meu Camille Trumer, cu toată afecţiunea

1999

1

La sfârşitul lui decembrie 1999, o surprinzătoare serie de evenimente tragice s-a abătut asupra oraşului Beauval, pe primul loc situându-se, desigur, dispariţia micului Remi Desmedt. În această regiune acoperită de păduri, în care viaţa se scurgea lent, dispariţia bruscă a copilului a provocat stupoare, fiind chiar catalogată de mulţi locuitori drept un semn prevestitor al unei catastrofe pe cale să se producă.

Pentru Antoine, care urma să fie personajul principal al dramei, totul a început cu moartea câinelui. Ulysse. Nu încercaţi să înţelegeţi motivul pentru care proprietarul, domnul Desmedt, îi dăduse bastardului aceluia alb şi sălbatic, slab mort şi cu picioare lungi, numele unui erou grec, chestia asta va constitui un mister în plus în această poveste.

Familia Desmedt era vecină cu Antoine, pe atunci în vârstă de doisprezece ani, care era cu atât mai ataşat de câine, cu cât mama lui refuzase dintotdeauna să primească animale în casă, nici pisici, nici câini, nici hamsteri, nimic, nu fac decât mizerie.

Ulysse venea bucuros la gard când îl chema Antoine, deseori urmărea gaşca de băieţi până la iaz sau în pădurile din jur, iar când Antoine se ducea acolo singur, îl lua întotdeauna cu el. Se surprindea vorbindu-i ca unui prieten. Câinele înclina capul, serios şi concentrat, apoi dintr-odată spăla puţina, semn că momentul confidentelor se terminase.

Sfârşitul verii fusese destul de aglomerat cu construirea unei cabane împreună cu colegii de clasă, undeva în pădure, pe înălţimile din Saint-Eustache. Fusese ideea lui Antoine, pe care, ca de obicei, Theo o prezentase ca fiind a lui, arogându-şi astfel comanda operaţiunilor. Autoritatea acestui băiat asupra celor din gaşcă se datora faptului că era

cel mai mare ca vârstă dintre toţi şi, în acelaşi timp, faptului că era fiul primarului. Chestiile astea chiar contează într-un oraş ca Beauval (lumea îi detestă pe cei aleşi iar şi iar, dar îl consideră pe primar drept un sfânt protector şi, pe fiul lui, un moştenitor de drept, ierarhie socială care, pornind din sânul comunităţii negustorilor, se întinde asupra asociaţiilor de tot felul, pentru ca apoi să-şi facă loc şi în şcoli). Theo Weiser mai era pe deasupra şi cel mai rău băiat din clasă, ceea ce în ochii colegilor reprezenta o dovadă de caracter. Când tatăl lui îi trăgea câte o mamă de bătaie – ceea ce nu se întâmpla rar –, Theo îşi afişa vânătăile cu mândrie, ca pe un tribut plătit de spiritele superioare conformismului din jur. Nu avea un efect rău asupra fetelor, dar, printre băieţi, era temut şi admirat, dar nu era iubit. Antoine, pe de altă parte, nu cerea atenţie şi nici nu invidia pe nimeni. Construcţia cabanei îi era de ajuns ca să fie fericit, nu ţinea să fie şef.

Totul se schimbase când Kevin primise un Playstation de ziua lui. Pădurea Saint-Eustache se golise rapid, toată lumea se strângea acasă la Kevin să se joace, lucru pe care mama lui îl prefera mersului în pădure ori la iaz, acţiuni pe care le considera periculoase. În schimb, mama lui Antoine nu era de acord cu aceste zile de miercuri sedentare, chestiile astea te îndobitocesc, aşa că a sfârşit prin a i le interzice. Antoine s-a împotrivit acestei decizii, mai puţin pentru că-i plăceau jocurile video, cât pentru că era privat de prezenţa colegilor săi. În zilele de miercuri şi de sâmbătă se simţea singur.

Petrecea mult timp şi cu Émilie, fiica familiei Mouchotte, care avea şi ea tot doisprezece ani, era blondă ca un puişor de găină, cu păr ondulat şi ochi ageri, un chip de ştrengăriţă, genul căruia nimeni nu era în stare să-i refuze nimic, Theo însuşi lăsându-se prins în ghearele ei, dar, să te joci cu o fată, nu era acelaşi lucru.

Antoine se întorcea în pădurea Saint-Eustache unde se apucase să construiască o căsuţă, de data asta în copac, între ramurile unui fag, la trei metri deasupra pământului. Păstra proiectul secret, savurând anticipat victoria, pentru momentul când tovarăşii lui, plictisiţi de Playstation, vor reveni în pădure şi vor descoperi construcţia.

Această sarcină îi lua o grămadă de timp. Subtiliza de la fabrica de cherestea resturi de prelată ca să protejeze deschizăturile de ploaie – bucăţi de carton bitumât pentru acoperiş, ţesături pentru decor, amenaja ascunzători pentru a-şi proteja comorile, pe care nu le mai termina niciodată, cu atât mai mult cu cât absenţa unui plan de

ansamblu îl obliga să revină asupra lucrurilor. Săptămâni întregi, căsuţa i-a ocupat tot timpul şi toate gândurile, făcând secretul tot mai dificil de păstrat. Faţă de colegi făcea uneori aluzie la o surpriză care-i va lăsa cu gura căscată, dar nu reuşea să-i incite deloc. La acea vreme, gaşca era literalmente electrizată de anunţul lansării unei noi versiuni de Tomb Rider, nu se vorbea decât despre asta.

În tot timpul consacrat operei sale, Ulysse, câinele, a fost tovarăşul lui Antoine. Nu că l-ar fi ajutat cu mare lucru, dar era acolo. Prezenţa lui i-a dat ideea unui lift pentru câini care i-ar fi permis lui Ulysse să-l însoţească atunci când urca în căsuţă. Înapoi la gater să mai furi o roată de scripete, câţiva metri de frânghie şi, în sfârşit, ceva lemn pentru o platformă. Ascensorul ăsta, care urma să constituie tuşa finală a construcţiei şi să-i scoată în evidentă ambiţia, i-a luat multe ore, din care o mare parte fugea după câine, pe care perspectiva de a se ridica în aer l-a panicat încă de la prima tentativă. Platforma nu voia să stea pe orizontală decât cu ajutorul unui băţ care menţinea partea stângă în poziţie. Nu era chiar ce-ar fi trebuit, dar important era că Ulysse reuşea totuşi să ajungă la etaj. Schelălăia patetic în timpul ascensiunii, iar când Antoine ajungea şi el sus, câinele se ghemuia în el tremurând. Copilul profita ca să-i simtă mirosul, să-l mângâie, închizând ochii de plăcere. Coborârea era întotdeauna mai uşoară, Ulysse nu aştepta niciodată să ajungă jos pentru a sări pe pământ.

Antoine şi-a adus în căsuţă diverse lucruri găsite în hambar, o lanternă de buzunar, o pătură, chestii de citit şi de scris, tot ce avea nevoie pentru a trăi pe cont propriu sau aproape.

Asta nu însemna totuşi că era o fire solitară. Situaţia se datora împrejurărilor şi faptului că mama lui detesta jocurile video. Viaţa lui era plină de legi şi de reglementări pe care doamna Courtin le inventa cu regularitate şi, în egală măsură, cu creativitate. Temperamentală înainte de divorţ, devenise ulterior o femeie cu principii, ca mai toate mamele singure.

Cu şase ani în urmă, tatăl lui Antoine profitase de o schimbare a situaţiei profesionale ca să-şi schimbe şi nevasta. Ataşase cererii de mutare în Germania şi o acţiune de divorţ, pe care Blanche Courtin o luase în tragic, reacţie destul de surprinzătoare având în vedere că relaţia lor nu funcţionase bine niciodată, iar după naşterea lui Antoine viaţa lor intimă de soţi devenise aproape inexistentă. De când plecase, domnul Courtin nu mai revenise niciodată în Beauval. Trimitea cu

punctualitate cadouri, permanent în absolută discordanţă cu dorinţele fiului său, jucării pentru şaisprezece ani când el avea opt, pentru şase când avea unsprezece. Antoine îl vizitase o dată în Stuttgart, se holbaseră unul la altul ca nişte căţei din faianţă timp de trei zile şi, de comun acord, hotărâseră să nu mai repete experienţa. Domnul Courtin era tot atât de puţin făcut să aibă un copil, pe cât era doamna Courtin să aibă un soţ.

Acest episod neplăcut îl apropiase mai mult pe Antoine de mama lui. Întors din Germania, a început să considere ritmul greoi şi lent al vieţii drept singurătate şi tristeţe, văzându-l cu un ochi nou, uşor tragic. Şi, bineînţeles, aşa cum ar fi făcut orice copil de vârsta lui, a început să se simtă responsabil pentru mama lui. Chiar dacă era o persoană agasantă (frizând uneori penibilul), a început să-i găsească scuze, trecând peste defectele, caracterul ei şi circumstanţe… Pentru Antoine, s-o facă pe mama lui şi mai nefericită era de neconceput. Nu i s-a clătinat niciodată această certitudine.

Toate acestea, la care s-a adăugat natura lui prea puţin expansivă, au făcut din el un copil uşor depresiv, pe care apariţia Play Station-ului lui Kevin nu l-a ajutat deloc. În triunghiul tată absent, mamă cu principii rigide, prieteni îndepărtaţi de împrejurări, câinele Ulysse ocupa, evident, un loc central.

Moartea lui şi maniera în care a survenit au reprezentat pentru Antoine un eveniment deosebit de violent.

Stăpânul lui Ulysse, domnul Desmedt, era un om taciturn, irascibil, solid ca un stejar, cu sprâncene stufoase şi o faţă de samurai furios, mereu foarte sigur pe el, genul care nu-şi schimba uşor părerea. Şi certăreţ. Nu fusese niciodată nimic mai mult decât muncitor la *Weiser, jucării de lemn din 1921,* cea mai importantă fabrică din Beauval, unde cariera lui profesională fusese plină de încăierări şi certuri violente. Ajunsese chiar să fie concediat cu doi ani în urmă, pentru că îl pălmuise pe domnul Mouchotte, contramaistrul său, în faţa tuturor colegilor.

Acesta avea o fată de vreo cincisprezece ani, Valentine, care-şi făcea ucenicia de coafeză în Saint-Hilaire, şi un fiu, Remi, de şase ani, care avea pentru Antoine o admiraţie fără margini şi se ţinea după el ori de câte ori putea.

La urma urmelor, micul Remi nu era o povară. Semănând cu tatăl lui, avea deja statura masivă a unui tăietor de lemne şi deci era capabil să urce împreună cu Antoine până în pădurea Saint-Eustache sau la iaz.

Doamna Desmedt îl considera pe Antoine, şi nu se înşela, un băiat responsabil căruia putea să i-l încredinţeze pe Remi ori de câte ori se ivea ocazia. De altfel, copilul se bucura de o libertate de mişcare destul de mare. Beauval era genul de oraş modest în care, într-un cartier, toată lumea, sau aproape, cunoaşte pe toată lumea. Copiii, care se jucau în preajma fabricii de cherestea sau mergeau în pădure ori se scăldau la Marmont ori Fuzelieres, erau întotdeauna sub ochii vreunui adult care lucra ori trecea prin zonă.

Antoine, care nu mai rezista să păstreze secretul, îl dusese într-o zi pe Remi la căsuţa din copac. Copilul nu se zgârcise cu laudele pentru această dovadă de măiestrie tehnică şi făcuse câteva ture cu ascensorul, cuprins de un entuziasm total. După care, chestie extrem de serioasă, Remi, ascultă-mă bine, e un mare secret, nimeni nu trebuie să afle de căsuţă. Până când va fi complet terminată, înţelegi? Pot să mă bazez pe tine? Nu vorbim cu nimeni despre asta, da? Remi jurase cu cerul şi pământul şi, din câte aflase Antoine, se ţinuse de cuvânt. A împărtăşi un secret cu Antoine fusese pentru el o chestie de băieţi mari, însemnând că şi el era mare. Îi demonstrase că era demn de încredere.

Pe 22 decembrie era o vreme destul de blândă, cu câteva grade bune peste temperatura normală.

Antoine aştepta cu nerăbdare Crăciunul (spera ca de data asta tatăl lui să citească atent scrisoarea pe care i-o trimisese şi să-i cumpere un Playstation), dar se simţea mult mai singur decât de obicei.

N-a mai putut să se abţină şi a făcut-o: a vorbit despre asta cu Emilie.

Descoperise deliciile masturbării cu un an în urmă şi o practica de mai multe ori pe zi. Adesea, în pădure, se sprijinea cu mâna de un copac şi, cu pantalonii în vine, se uşura gândindu-se la Emilie. Într-un târziu îşi dăduse seama că făcuse căsuţa pentru ea, un cuibuşor în care avea chef s-o aducă.

Cu câteva zile în urmă, ea îl însoţise în pădure, privise construcţia cu oarecare scepticism, trebuia să urce până acolo? Puţin interesată de geniul lui de arhitect, venise cu intenţia de a flirta cu Antoine şi i se părea dificil să facă asta la trei metri deasupra solului. Se fandosise un moment, răsucindu-şi o buclă blondă în jurul degetului arătător, şi, cum Antoine, jignit de reacţia ei, nu păruse dornic să intre în joc, îşi luase tălpăşiţa.

Episodul îi lăsase băiatului un gust amar, Emilie va vorbi sigur cu

alte persoane despre el, aşa că se simţea uşor ridicol.

Se întorsese de la Saint-Eustache şi nici atmosfera Crăciunului, nici perspectiva cadoului nu reuşiseră să-l facă să uite eşecul suferit cu Emilie, care, cu timpul, căpăta în mintea lui alura unei umilinţe.

Este adevărat că ambianta sărbătorească din Beauval era puternic marcată de surescitare. Decoraţiuni, brad în piaţa publică, concert susţinut de corul municipalităţii etc., întregul oraş fiind sacrificat, ca în fiecare an, pentru aceste festivităţi de sfârşit de an, dar cu o anumită rezervă de când fabrica Weiser, fiind ameninţată, punea un pic în pericol pe toată lumea. Scăderea drastică a interesului cumpărătorilor faţă de jucăriile de lemn era un fapt dovedit. O industrie care se concentra pe fabricarea marionetelor, a titirezilor şi a trenuleţelor din lemn de frasin, într-o epocă a consolelor video, nu mai putea avea mari şanse de succes. Zvonurile despre restrângerea activităţii la Weiser circulau în mod ciclic. De la şaptezeci de angajaţi se trecuse deja la şaizeci şi cinci, apoi la cincizeci şi doi. Domnul Mouchotte, contramaistrul, fusese, de exemplu, concediat în urmă cu doi ani şi încă nu-şi găsise nimic de lucru. Chiar şi domnul Desmedt, unul dintre cei mai vechi angajaţi, trăia cu sabia deasupra capului. Se temea la fel ca toţi ceilalţi că numele lui va fi pe viitoarea listă, despre care unii pretindeau că va apărea chiar după sărbători…

În ziua aceea, puţin înainte de şase seara, câinele Ulysse traversase strada principală din Beauval prin faţa farmaciei, când a fost călcat de o maşină. Şoferul nu a oprit.

Câinele a fost dus acasă la familia Desmedt. Vestea s-a răspândit. Antoine s-a repezit într-acolo. Culcat în grădină, Ulysse respira cu greutate. A întors capul spre Antoine, care rămăsese lângă gard, pietrificat. O labă şi două coaste rupte ar fi impus prezenţa veterinarului. Domnul Desmedt, cu mâinile în buzunare, l-a privit însă lung, a intrat în casă, s-a întors cu puşca în mână şi i-a tras un glonţ în burtă de la mică distanţă. Apoi l-a băgat într-un sac de plastic pentru moloz. Afacere încheiată.

Totul se petrecuse atât de repede, încât Antoine a rămas cu gura căscată, incapabil să articuleze vreun cuvânt. De altfel, nici n-ar fi avut cu cine vorbi. Domnul Desmedt intrase repede în casă şi închisese uşa. Sacul gri cu rămăşiţele lui Ulysse fusese pus în fundul grădinii, împreună cu resturile de ghips şi ciment de la coteţul pentru iepuri pe care domnul Desmedt îl dărâmase cu o săptămână în urmă pentru a construi unul

nou.

Antoine s-a întors acasă complet distrus.

Suferea atât de tare, încât seara nici n-a fost în stare să-i povestească mamei lui, care nu era la curent cu tragicul eveniment. Cu gâtul sufocat şi inima teribil de grea, nu înceta să revadă în minte scena, puşca, capul lui Ulysse, în special ochii lui, silueta masivă a domnului Desmedt… Incapabil să vorbească şi nici să mănânce, a pretextat că nu se simte bine şi a urcat în camera lui unde a plâns vreme îndelungată. Mama l-a întrebat de jos: „Eşti bine, Antoine?", iar el a rămas surprins că a reuşit să articuleze un: „Da, da!" destul de clar cât s-o liniştească.

N-a adormit decât foarte târziu, somnul i-a fost bântuit de câini morţi şi de puşti şi s-a trezit frânt de oboseală.

Joia, doamna Courtin pleca foarte devreme la magazin. Era singura slujbă dintre cele pe care reuşea să le găsească în timpul anului care nu-i plăcea deloc. Asta din cauza domnului Kowalski. Un zgârcit, zicea ea, care îşi plătea angajaţii cu salariul minim, întotdeauna în întârziere şi care le vindea la jumătate de preţ mărfurile pe care ar fi trebuit să le arunce. Să te trezeşti cu noaptea-n cap pentru trei franci şaizeci! Şi totuşi, ea făcea asta de aproape cincisprezece ani. Simţul datoriei. Vorbea despre asta încă de cu seară, chiar dacă o făcea să se simtă rău. Înalt şi slab, cu o faţă osoasă şi obraji supţi, cu buzele subţiri şi ochi arzători, agitat ca o pisică, domnul Kowalski se potrivea prea puţin cu imaginea pe care lumea obişnuieşte să şi-o facă despre proprietarul unui magazin de mezeluri din carne de pui. Lui Antoine, care îl întâlnea adesea, i se părea că are o faţă care te sperie. Omul cumpărase o mezelărie în Marmont, pe care, după moartea soţiei lui la doi ani după ce s-au stabilit în zonă, o ţinea împreună cu două ajutoare. „Refuză cu desăvârşire să mai angajeze pe cineva, bombănea doamna Courtin, zice că suntem deja destul de mulţi". Lucra în Marmont şi, în fiecare joi, făcea un tur al câtorva sate, care se termina în Beauval. Fata lungă şi uscăţivă a domnului Kowalski devenise subiect de glumă printre copii, care îl porecliseră Frankenstein.

În dimineaţa aceea, doamna Courtin a luat ca în fiecare săptămână primul autobuz spre Marmont. Antoine, care se trezise deja, a auzit-o închizând cu grijă uşa, s-a ridicat din pat şi s-a uitat pe fereastra de la camera lui în grădina familiei Desmedt. Acolo, undeva, într-un colţ pe care nu-l putea zări, era sacul de moloz în care…

Lacrimile l-au podidit din nou. Nu numai din cauza morţii

câinelui pentru care, desigur, nu putea fi consolat, dar şi pentru faptul că aceasta se adăuga în mod dureros sentimentului de singurătate resimţit în ultimele luni, o perioadă de decepţii şi dezamăgiri.

Cum nu se întorcea niciodată înainte de amiază, mama lui notase treburile pe care el le avea de făcut pe o tablă masivă atârnată în bucătărie. Era mereu vorba despre treburi casnice, chestii după care trebuia să meargă, cumpărături de făcut de la micul magazin din apropiere şi sfaturi fără sfârşit, fă-ţi curat în cameră, vezi că ai jambon în frigider, mănâncă cel puţin un iaurt şi un fruct etc.

Doamna Courtin, care obişnuia să pregătească totul dinainte, găsea totuşi mereu câte ceva de făcut pentru el. Copilul trăgea cu ochiul de mai bine de o săptămână în dulapul de bucătărie la coletul trimis de tatăl lui, care după mărime avea şansa să fie un Playstation, dar acum nu-i mai stătea mintea la el. Moartea câinelui îl bântuia prin felul brutal şi neaşteptat în care survenise. S-a pus deci pe treabă. A făcut cumpărăturile fără să vorbească cu nimeni, brutarului i-a răspuns doar cu un semn din cap, era incapabil să scoată vreun cuvânt.

La începutul după-amiezii, s-a grăbit să se refugieze la Saint-Eustache.

A adunat tot ce nu mâncase, plănuind să arunce resturile undeva în drum. În faţa casei familiei Desmedt a făcut un efort să nu privească spre colţul grădinii unde zăceau sacii de gunoi, a grăbit pasul cu inima bătând să-i spargă pieptul, pentru că această proximitate nu făcea decât să-i sporească durerea. Şi-a încleştat pumnii, a luat-o la fugă şi nu s-a oprit decât la poalele copacului cu căsuţa. Când şi-a recăpătat răsuflarea, a ridicat ochii. Adăpostul acesta, căruia îi consacrase atâtea ore de muncă, i s-a părut dintr-odată de o urâţenie fără margini. Bucăţile de prelată, de ţesătură şi de carton bitumat dădeau acum impresia de magherniţă. I-a venit în minte faţa nedumerită a lui Emilie atunci când a văzut construcţia… în culmea furiei, s-a urcat în copac şi a distrus tot, aruncând cât mai departe bucăţile de lemn şi de placaj. Odată terminată treaba, a coborât cu respiraţia tăiată. S-a sprijinit de copac, s-a lăsat să cadă la pământ unde a rămas vreme îndelungată, întrebându-se ce va face în continuare. Viaţa nu mai avea niciun farmec.

Îi era dor de Ulysse.

Şi atunci a apărut Remi.

Antoine i-a zărit de departe silueta micuţă venind spre el. Mergea cu grijă ca şi cum s-ar fi temut să nu calce ciupercile. S-a oprit în sfârşit

în faţa lui Antoine, care, cu capul pe braţe, plângea în hohote, şi a rămas acolo bălăngănindu-şi braţele. S-a uitat în sus, în copac, a văzut dezastrul, a deschis gura, dar a fost întrerupt brutal:

— De ce a făcut tatăl tău aşa ceva? a urlat Antoine. Hm, de ce?

Furia l-a făcut să se ridice în picioare. Remi se uita fix la el, cu ochii holbaţi, ascultându-i reproşurile pe care nu le înţelegea, pentru că ai lui îi spuseseră doar că Ulysse fugise, aşa cum obişnuia să facă periodic.

În acel moment, sufocat de un sentiment insurmontabil de nedreptate, Antoine nu mai era el însuşi. Consternarea provocată de moartea câinelui se transforma în furie. Orbit de durere, a apucat băţul cu care obişnuia să proptească platforma ascensorului şi a început să-l învârtă ca şi cum Remi ar fi fost un câine, iar el stăpânul lui.

Remi, care nu-l mai văzuse niciodată într-o astfel de stare, s-a speriat.

S-a întors şi a făcut un pas.

Antoine a apucat atunci băţul cu amândouă mâinile şi, beat de furie, l-a lovit pe copil. Lovitura l-a nimerit în tâmpla dreaptă. Remi s-a prăbuşit, Antoine s-a apropiat, a întins mâna şi l-a scuturat de umăr.

Remi?

Trebuie că leşinase.

L-a întors pentru a-i da palme pe obraji, dar când copilul era pe spate, i-a văzut ochii deschişi.

Ficşi şi sticloşi.

O certitudine înspăimântătoare i-a trecut prin minte: Remi era mort.

2

Băţul tocmai i-a căzut din mână. Se uită la trupul copilului, zăcând lângă el. În poziţia lui e ceva ciudat, n-ar putea spune ce, un fel de abandon… Ce-am făcut? Şi acum, ce să fac? Să merg să cer ajutor? Nu, nu poate să-l abandoneze acolo, nu, ceea ce trebuie să facă este să-l ridice, să fugă cu el în Beauval, să dea buzna la doctorul Dieulafoy.

— Nu-ţi face griji, murmură el, o să te duc la spital.

A vorbit în şoaptă, ca pentru el însuşi.

Se apleacă, îşi strecoară mâinile sub corpul copilului şi se ridică. Nu simte nicio greutate, asta e bine, pentru că va avea drum lung de făcut…

Începe să alerge, dar corpul lui Remi în braţele sale devine

deodată foarte greu. Antoine se oprește. Nu, nu e vorba că e greu, ci e moale. Capul e total dat pe spate, mâinile atârnă pe lângă corp și picioarele i se bălăngăne precum cele ale unei marionete. E ca și cum ai căra un sac.

Voința îi cedează brusc, își îndoaie genunchii, obligat să-l lase jos pe Remi.

Oare chiar o fi… mort?

În fața acestei întrebări, creierul i se blochează, nu mai funcționează nimic, nu-i mai vine nicio idee.

Se întoarce ca să-i privească chipul. Gestul de a se ghemui îi cere un efort considerabil. Observă culoarea pielii, gura întredeschisă… întinde brațul, dar nu reușește să atingă obrazul copilului, un zid invizibil se ridică între ei, mâna i se lovește de un obstacol care-l împiedică să ajungă la el.

Consecințele încep să-și facă loc în mintea lui Antoine.

Se ridică și începe să umble bezmetic de colo până colo, plângând, incapabil să se mai uite la Remi. Cu pumnii strânși, mintea golită și toți mușchii încordați la maximum, se îndepărtează și se întoarce, ce să facă, lacrimile îi curg așa de tare că nu mai vede nimic, și le șterge cu mâneca.

Și, dintr-odată, îl inundă un val de speranță, s-a mișcat!

Lui Antoine îi vine să ia întreaga pădure drept martoră: s-a mișcat, nu? Ai văzut? Se apleacă.

Dar nu, nici cea mai mică tresărire, nimic.

Doar locul în care l-a lovit cu bătui își schimbă culoarea, acum e de un roșu sumbru, o vânătaie mare care se întinde pe tot umărul obrazului ca o pată de vin pe fata de masă.

Trebuie să fie sigur, să afle dacă respiră. Antoine a văzut odată la televizor cum poți apropia o oglindă de buzele cuiva, ca să vezi dacă se aburește. Doar că, ce vorbești? De unde oglindă…

Nu are altceva de făcut: încearcă să se concentreze, se apleacă deasupra corpului, întinde urechea spre gura copilului, dar foșnetul pădurii și zgomotul propriei inimi care îi bubuie în piept îl împiedică să audă ceva.

Atunci, e nevoit să încerce altfel. Cască ochii, întinde mâna cu degetele depărtate larg spre pieptul lui

Remi, cu tricoul lui *Fruits of the Loom.* Când mâna lui intră în contact cu țesătura, Antoine are un sentiment de ușurare: căldură! Trăiește! Mâna se așază atunci mai hotărâtă pe piept. Unde-o fi inima?

O caută pe a lui ca să-şi dea seama. Mai sus, mai la stânga, pe aici, pe undeva, îşi imaginează… Şi, dintr-odată, în timp ce caută, uită ce face… Asta e, mâna lui stângă simte propria inimă, în timp ce mâna dreaptă se află în acelaşi loc, pe pieptul lui Remi. Sub una, bătăi puternice, sub cealaltă, nimic. Apasă, caută ici şi colo, dar nu, apasă puternic cu amândouă mâinile, cu palmele întinse, nicio bătaie. Inima e moartă.

Fără să se poată abţine, îl pălmuieşte. Rapid. De ce ai murit, hm? De ce ai murit?

Capul lui Remi se bălăngăne dintr-o parte în alta sub forţa loviturilor. Antoine se opreşte. Ce face?! îl loveşte pe Remi… care e mort!

Se ridică, distrus.

Ce trebuie să facă? Nu încetează să-şi pună aceeaşi întrebare, dar nu-i vine nici cea mai mică idee.

Reîncepe acel du-te-vino în jurul corpului, frângându-şi mâinile, ştergându-şi lacrimile, un torent fără sfârşit.

Trebuie să se întoarcă. Să se ducă la poliţie. Şi ce va spune? Eram cu Remi, l-am omorât cu o lovitură de băţ?

Şi apoi, cui să-i spună toate astea, Jandarmeria e în Marmont, la opt kilometri de Beauval… Mama lui o să afle totul de la jandarmi. Va muri din cauza asta, n-ar putea suporta să devină mama unui asasin. Şi tatăl lui cum va reacţiona? îi va trimite colete…

Antoine e la închisoare. Într-o celulă strâmtă cu încă trei băieţi, mai mari, cunoscuţi pentru actele lor de violenţă. Au căpăţânile personajelor din *Oz,* a văzut şi el câteva episoade pe ascuns, un tip se numeşte Vernon Schillinger, înfricoşător, îi adoră pe cei mici. E sigur că, la închisoare, Antoine va da de cineva asemănător.

Şi cine o să vină să-l viziteze? Atunci, toţi dispar, prietenii, Émilie, Theo, Kevin, directorul şcolii… Iar imaginea domnului Desmedt se impune, cu statura lui greoaie, în haina albastră de lucru, cu faţa pătrăţoasă şi ochii lui cenuşii!

Nu, n-o să meargă la închisoare, n-o să mai apuce, când o să afle, domnul Desmedt o să-l omoare, e sigur, aşa cum a făcut cu bietul Ulysse, un glonţ în burtă.

Se uită la ceas. 14: 30 după-amiaza. Antoine e lac de sudoare.

Trebuie să ia o hotărâre, dar ceva îi spune că a făcut-o deja: se va întoarce acasă, va tăcea mâlc, va urca în camera lui ca şi cum nici n-ar fi ieşit niciodată de-acolo, cine l-ar putea bănui că a fost el? Nimeni nu va observa dispariţia lui Rémi până… Calculează în minte, dar totul se

înceţoşează, calculează pe degete, dar ce calculează? Cât timp va trece până îl vor găsi pe Rémi? Ore, zile? Şi apoi Rémi a fost văzut de-atâtea ori cu Antoine şi prietenii lui, vor fi interogaţi de poliţie… Dacă se află, în acest moment, toţi băieţii sunt la Kevin, pe Playstation, nu lipseşte decât el, Antoine, şi, dintr-odată, toate privirile se vor întoarce înspre el.

Nu, va trebui să facă în aşa fel încât Rémi să nu fie găsit.

Imaginea sacului de gunoi cu cadavrul câinelui îi vine în minte.

Să se debaraseze de el.

Remi a dispărut, nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu el, iată, asta e soluţia, o să-l caute, dar nimănui nu-i va trece prin cap…

Antoine continuă să se învârtă în jurul corpului la care nu îndrăzneşte să se mai uite, panica, ea îl împiedică să gândească.

Şi dacă Remi i-a spus mamei lui că pleacă să se întâlnească cu Antoine la Saint-Eustache?

Poate că au şi pornit în căutarea lui, în curând va auzi voci strigându-i: „Remi! Antoine!”

Simte laţul strângându-i-se în jurul gâtului. Începe din nou să plângă. E pierdut.

Ar trebui să ascundă cadavrul, dar unde? Cum? Dacă n-ar fi distrus căsuţa din copac, l-ar fi urcat în ea şi nimeni nu l-ar fi căutat acolo sus. Ar fi fost devorat de corbi.

E copleşit de dimensiunea catastrofei. Într-o secundă, viaţa lui a luat un alt curs. E un asasin.

Aceste două imagini nu se potrivesc deloc împreună, nu poţi să ai doisprezece ani şi să fii un asasin…

O tristeţe copleşitoare i se strecoară în suflet.

Şi timpul trece, iar el nu ştie încă ce ar putea face, probabil că, în Beauval, lumea a început deja să se îngrijoreze.

Iazul! Vor crede că s-a înecat!

Nu, cadavrul va pluti la suprafaţă. Antoine n-are cu ce să-l scufunde. Când o să fie pescuit, o să se vadă lovitura de la cap. Se vor gândi că a căzut singur, că s-a lovit?

Antoine e absolut pierdut!

Fagul! îl vede brusc în faţa ochilor ca şi cum s-ar afla lângă el.

E un copac imens, căzut la pământ de ani de zile, într-o bună zi, aşa, fără niciun avertisment, s-a prăbuşit asemenea unui bătrân care se stinge subit, antrenând cu el rădăcinile care-l susţineau, o cantitate enormă de pământ, de înălţimea unui om. A antrenat şi alţi copaci,

coroana a devenit o încâlceală de crengi, în care s-a jucat o vreme cu prietenii lui, cu mult timp în urmă, nu se ştie din ce motiv, şi-au pierdut interesul pentru acel loc… Fagul a căzut peste un fel de vizuină, o gaură foarte largă, în care, chiar şi înainte de prăbuşire, nimeni nu îndrăznise să coboare, nimeni nu ştia unde duce, nici dacă e adâncă, iar Antoine nu vedea decât soluţia asta.

Hotărârea lui e luată, se întoarce.

Fata lui Remi şi-a schimbat din nou culoarea, e cenuşie, hematomul s-a extins, din ce în ce mai întunecat. Şi gura e din ce în ce mai deschisă. Lui Antoine i se face rău. Nu va avea niciodată forţa să-l care până acolo, la celălalt capăt al pădurii Saint-Eustache, în condiţii obişnuite şi tot ai nevoie de vreun sfert de oră.

Nici nu ştia că mai are lacrimi. Îi curg şiroaie, îşi suflă nasul cu mâna, îşi şterge degetele pe nişte frunze, se apropie de cadavrul copilului, se apleacă, îi atinge încheieturile mâinilor. Sunt subţiri, călduţe, alungite, ca nişte animăluţe adormite.

Şi, întorcând capul, începe să-l târască.

Nu face nici şase metri, că se şi loveşte de obstacole, trunchiuri de copaci, rămuriş. Pădurea Saint-Eustache nu mai e proprietatea nimănui din vremuri imemoriale, a devenit un haos incredibil de hăţişuri de nepătruns, copaci crescuţi unii într-alţii şi uneori unii deasupra altora mai vechi, mărăciniş şi arbori străvechi, e imposibil să târăşti un corp, trebuie să-l cari pe sus.

Antoine nu ştie dacă va fi în stare.

De jur-împrejur, pădurea trosneşte ca un vapor vechi. Băiatul se lasă de pe un picior pe altul. Cum să-şi adune curajul?

Nu ştie de unde îi vine forţa, dar se apleacă brusc, îl apucă pe Remi şi, dintr-o singură mişcare, îl ia în spate, începe să meargă foarte repede, ocolind trunchiurile de copaci peste care nu poate să sară.

La primul pas greşit îşi prinde piciorul într-o rădăcină şi cade, cu Remi peste el, greu ca piatra, dar moale, părând să-l acopere, Antoine scoate un strigăt şi îl dă la o parte, se ridică urlând şi se lipeşte de un copac, încercând să-şi recapete suflarea… El credea că un cadavru e rigid, a văzut imagini din astea, oameni morţi şi ţepeni ca scândura. Dimpotrivă, cel de lângă el e flasc, parcă fără oase.

Încearcă să se încurajeze singur. Hai, trebuie să ascunzi cadavrul, să-l faci să dispară, apoi totul o să fie bine. Se apropie, închide ochii, apucă braţul copilului, se apleacă, îl ridică din nou pe umăr şi se pune

din nou în mișcare, cu grijă. Purtându-l așa în spinare, se crede un pompier salvând pe cineva din incendiu. Peter Parker[1] când o ridică pe Mary Jane.

E destul de frig, dar el e lac de sudoare. Și epuizat, picioarele îi cântăresc o tonă, umerii stau să-i cadă. Totuși, trebuie să grăbească pasul, în Beauval lumea probabil că se îngrijorează deja.

Mama lui nu va întârzia să ajungă acasă.

Iar doamna Desmedt va merge la ea s-o întrebe unde e Remi.

Când va ajunge el însuși acasă, i se va pune aceeași întrebare și el va răspunde, Remi, nu, nu l-am văzut, am fost…

Unde era?

În timp ce escaladează buturugi, ocolește mărăcinișuri de nepătruns, se lovește de lăstărișuri și de rădăcini care se târăsc pe pământ, împleticindu-se sub greutatea cadavrului copilului, încearcă să se gândească unde ar fi putut fi dacă nu era aici, dar nu găsește nimic. „Băiatul nu prea are imaginație…”, spusese un profesor anul trecut, chiar înainte de a trece într-a șasea. Domnul Sánchez nu l-a prea plăcut niciodată, nu-l plăcea decât pe Adrien, protejatul lui dintotdeauna, unii vorbeau că domnul Sánchez și mama lui Adrien… O doamnă parfumată, nesemănând de nicio culoare cu mama lui Antoine, la ieșirea din școală toată lumea se uită la ea, fumează pe stradă și poartă…

Ar fi trebuit să ajungă deja, își pierde pentru a doua oară concentrarea, se lovește cu capul de un trunchi, scapă povara și scoate un țipăt văzându-l pe Remi zburând pe deasupra lui și aterizând greoi pe pământ. Instinctiv, a întins mâna… Pentru un moment, chiar a crezut că Remi s-ar putea lovi, s-a gândit la el ca la un om viu.

Îi vede spinarea, picioruşele, mâinile… ce tristeţe copleşitoare!

Antoine nu mai plânge. Rămâne așa, lungit în stratul de frunze, inspirând aroma pământului, așa cum obișnuia să facă cu blana lui Ulysse. E atât de obosit, încât ar vrea să adoarmă acolo, să se scufunde în pământ, să dispară și el.

O să renunţe, nu-l mai ţin puterile.

Privirea îi cade pe ceasul de la mână. Mama lui trebuie să se fi întors acasă acum. E greu de explicat, dar dacă reușește să se ridice în picioare, o face doar de dragul ei. Ea nu merită una ca asta. Ar muri din

[1] Omul-Păianjen (N. tr.)

cauza asta. Şi-o s-o omoare şi dacă află că…

Având dureri, se ridică. Remi e zgâriat pe braţ şi pe picior, iar Antoine nu se poate împiedica să se gândească la faptul că poate îl doare, e o nebunie, dar ideea că e mort pur şi simplu nu vrea să-i intre în cap, nu vrea şi pace. Corpul pe care îl ridică din nou în spate şi îl cară prin pădurea Saint-Eustache nu e al unui mort, ci al copilului din vecini, acela care se urca pe platforma ascensorului împreună cu Ulysse şi striga: Uauuu! Ce-i mai plăcea chestia aia!

Antoine începe să delireze.

În timp ce înaintează cu paşi mari, îl vede pe Remi apărând în faţa lui, zâmbitor, făcându-i semn cu mâna, salut, întotdeauna l-a admirat pe Antoine. Oh, deci aşa, o căsuţă în copac?! Se uită în sus, un copil cu faţa rotundă, cu ochi expresivi, care vorbeşte neobişnuit de bine pentru vârsta lui, mă rog, e un ţânc, gândeşte ca un ţânc, dar e interesant, pune întrebări neaşteptat de bune…

Nici nu şi-a dat seama pe unde merge. Dar a ajuns.

E-acolo! Uriaşul fag culcat la pământ.

Ca să ajungă la trunchi şi apoi la groapa de sub el, trebuie să se lupte cu hăţişul care le acoperă, iar umbra e şi mai deasă în această parte a pădurii.

Antoine nu mai stă pe gânduri, înaintează. De câteva ori, pierzându-şi echilibrul, se agaţă de ce poate, e gata să-şi scape din nou povara, îşi sfâşie manşeta cămăşii, dar înaintează. Capul lui Remi se izbeşte de un copac, cu un pocnet surd… De două ori braţele i se agaţă în spini şi Antoine trebuie să tragă de ele ca să le elibereze.

În sfârşit, după o luptă ca de gherilă, iată-l la capătul drumului.

La doi metri de el, chiar sub trunchiul masiv al fagului, gaura întunecată a vizuinii… O peşteră. Ca să ajungă la ea, mai trebuie să escaladeze o mică ridicătură de pământ.

Dă drumul cu grijă corpului la picioarele lui, se ghemuieşte şi începe să-l rostogolească. Ca pe un covor.

Capul copilului se loveşte când aici, când acolo, dar Antoine continuă să-l împingă închizând ochii. Când îi deschide, e deja la jumătatea pantei. Crevasa întunecată de care se apropie îl înspăimântă ca o gură de cuptor. O gură de căpcăun. Nimeni nu ştie ce se află acolo înăuntru. Nici măcar dacă gaura e adâncă. Şi, mai ales, ce-o fi? Antoine a fost întotdeauna de părere că era o groapă făcută de buturuga rămasă după tăierea unui copac când aceasta fusese dezrădăcinată şi peste care

ulterior s-a prăbuşit fagul cel bătrân.

Iată! Acum, a ajuns.

Nu simte nicio uşurare. Corpul micului Remi zace acum la picioarele lui, pe marginea gropii, amândoi fiind dominaţi de trunchiul colosal al arborelui căzut.

Acum, mai trebuie doar să-l împingă. Nu se poate hotărî să o facă.

Se ţine cu mâinile de tâmple şi urlă de durere. Beat de tristeţe, se sprijină de trunchiul copacului, întinde piciorul drept, îl vâră sub şoldul copilului şi îl ridică uşor.

Înalţă ochii spre cer şi mişcă brusc piciorul.

Corpul se rostogoleşte încet, pe marginea mai ridicată a gropii se opreşte puţin şi, apoi, deodată, alunecă şi cade.

7

Ultima imagine care-i rămâne în minte lui Antoine e braţul lui Remi, cu mânuţa părând că vrea să se agaţe de pământ, pentru a se împotrivi căderii.

Antoine a rămas pironit locului.

Corpul a dispărut. Cuprins de îndoială, se aşază în genunchi, întinde mâna, timid la început, şi caută în adânc, pe pipăite.

Mâna nu dă de nimic.

Se ridică în picioare, complet siderat. Acolo nu mai e nimic. Nici Remi, nimic, totul a dispărut.

Doar imaginea mânuţei cu degetele chircite care dispare încet-încet.

Antoine se întoarce şi, cu paşi de uriaş, mecanic, se afundă în tufişuri.

Ajuns la marginea pădurii, începe să coboare dealul şi fuge, fuge, fuge.

Drumul cel mai scurt îl obligă să traverseze şoseaua de două ori. Se ghemuieşte într-un crâng. Aflându-se la ieşirea dintr-o curbă care îl împiedică să vadă ce se întâmplă, ciuleşte urechile, dar nimic, doar blestematele astea de bătăi de inimă…

Se ridică, aruncă o privire la dreapta, apoi la stânga şi se decide. Traversează în fugă şi intră iar în pădure chiar în momentul în care pe şosea apare camioneta domnului Kowalski.

Antoine se aruncă într-un şanţ şi rămâne nemişcat. Camioneta rulează pe şosea.

Băiatul nu mai aşteaptă şi începe din nou să alerge. La trei sute

de metri de intrarea în oraș, se oprește un moment în tufișuri, dar simte că nu e timp de stat să reflecteze, ci, dimpotrivă, să se hotărască, rapid. Iese din pădure și începe să meargă cu pas hotărât, speră el; încearcă să-și recapete suflul.

Are un aer normal? își trece mâna prin păr. Câteva zgârieturi pe mâini, nimic vizibil, se șterge de pământ, smulgându-și apoi scaieții agățați de cămașă și pantaloni…

Crezuse că o să-i fie teamă să se întoarcă acasă, dar nu, din contră, brutăria, băcănia, intrarea în formă de portal a primăriei, toate locuri familiare îl readuc la viața obișnuită, îndepărtând coșmarul.

Pentru a ascunde manșeta sfâșiată a cămășii, își caută încheietura ca să și-o țină cu mâna.

Coboară privirea.

Și-a pierdut ceasul.

3

Era un ceas antiacvatic cu un cadran negru, curea verde fosforescent și un număr impresionant de funcții: tahimetru, cadran mobil indicând ora pe glob, un altul pentru cronometru, calculator… Un ceas foarte mare, prea mare pentru încheietura lui Antoine, dar tocmai de aceea îi plăcea. Ca să aibă permisiunea să și-l cumpere, fusese nevoit s-o bată la cap pe mama lui săptămâni întregi și nu reușise să-l obțină decât în schimbul unui munte de promisiuni și de angajamente diverse și la finalul unei lecții de morală despre conceptul de economii, lucruri necesare și frivolitate, capacitatea de a-ți înfrâna dorințele și multe alte chestii la fel de obscure pentru el, pe care maică-sa le citea prin reviste, în articole destinate creșterii și educării copiilor.

Cum o să explice brusca dispariție a ceasului în cauză? Pentru că mama lui o să se îngrijoreze, cu siguranță, pentru toate lucrurile acelea, și avea un ochi infailibil.

Ar trebui să se întoarcă? Unde putuse să-l piardă? Oare o fi căzut în groapa de sub fag… Dar dacă l-a pierdut pe drumul de întoarcere? Poate chiar pe șosea? Ar putea asta constitui o probă împotriva lui, dacă-l găsea cineva?

Ori, și mai rău, să fie chiar indiciul care să conducă cercetările direct la el?

Tulburat de aceste întrebări, Antoine n-a observat imediat activitatea nefirească din curtea familiei Desmedt.

Un grup de șapte-opt persoane părea cuprins de efervescență,

mai ales femei, proprietara băcăniei, pe care n-o vedeai niciodată în magazin, doamna Kernevel, Claudine şi chiar bătrâna doamnă Antonetti, slabă moartă, cu vocea ei tremurată şi cu privirea ochilor ei albaştri de vrăjitoare, cu care te fixa ca o nesuferită plină de răutate ce era.

Roiul de femei masca silueta doamnei Desmedt, a cărei voce nazală abia putea să se facă auzită. Reuşea de altfel performanţa de a fi răcită aproape tot anul. „E din cauza alergiei la rumeguş, preciză ea întotdeauna pe un ton doct. Într-o astfel de regiune, la ce te poţi aştepta?…" îşi lăsa apoi mâinile să-i cadă, plesnindu-şi şoldurile ca pentru a sublinia fatalitatea la care era condamnată.

În momentul în care a observat agitaţia din curtea vecină, Antoine a încetinit pasul. Apoi a auzit din spate nişte paşi grăbiţi, era Emilie. Când a ajuns în dreptul lui, respirând greu, o voce a început să strige:

— Uite-l! Uite-l pe Antoine!

Doamna Desmesdt şi-a făut loc cu coatele afară din curte, alergând spre el. Întregul grup s-a grăbit pe urmele ei.

— Ştii unde e Remi? l-a întrebat cu sufletul la gură.

În acelaşi moment, băiatul a înţeles că nu va fi în stare s-o mintă. Cu gâtul strâns, a dat din cap. Nu…

— Deci… a insistat femeia.

Acel unic cuvânt, pronunţat cu o voce sugrumată, era încărcat de o atât de mare îngrijorare, încât puţin a lipsit ca Antoine să izbucnească în lacrimi. L-a salvat intervenţia nevestei băcanului:

— N-a fost cu tine…

Băiatul a înghiţit cu greu şi s-a uitat în jur. Privirea i-a căzut asupra lui Émilie care, oprită din elanul cu care se îndrepta spre el, urmărea scena cu mare curiozitate. Antoine a reuşit să îngaime cu voce gravă:

— Nu…

Era gata să se prăbuşească, când nevasta băcanului a continuat:

— Unde l-ai văzut ultima dată?

Se pregătea să spună că nu l-a mai văzut de zile întregi. Cu faţa albă ca hârtia, a făcut un gest vag spre grădină. Comentariile au reînceput şi mai înverşunate.

— Dar, la urma urmei, doar nu s-a evaporat! a ţipat de data aceasta femeia.

— Dacă ar fi trecut prin cartier, cineva l-ar fi văzut…

— Haideţi să întrebăm…!

Doamna Desmedt se uita în continuare fix la Antoine, dar lăsa mai degrabă impresia că privea prin el, de abia începând să conştientizeze cu adevărat ce se întâmpla. Buza de jos îi tremura şi continua să-l fixeze cu privirea. Deznădejdea ei l-a lovit pe Antoine direct în inimă.

Antoine i-a întors spatele, fără să se uite spre Émilie, şi a pornit spre casă.

Înainte de a deschide uşa, s-a mai uitat o dată înapoi. I se părea că doamna Desmedt seamănă ciudat de mult cu nevasta domnului Préville, care reuşea uneori să scape de sub supravegherea asistentei medicale şi pe care o găseai buimacă în mijlocul străzii urlând după singura ei fiică, moartă de mai bine de cincisprezece ani. Alături de această nefericire, de această deznădejde, părul blond şi fragilitatea lui Emilie făceau o notă discordantă dureroasă.

Intrând în casă, Antoine a simţit ridicându-i-se o piatră de pe inimă. În salon, bradul de Crăciun, împodobit cu ghirlande, scânteia ca o poză de revistă.

Minţise şi lumea îl crezuse. Oare era în siguranţă, cel puţin pentru moment?

Şi ceasul ăla…

Mama sa nu ajunsese încă acasă, dar nu mai întârzia mult. S-a repezit la etaj, şi-a scos cămaşa, a făcut-o ghem şi a vârât-o sub saltea. A îmbrăcat un tricou curat, s-a apropiat de fereastră, a dat într-o parte perdeaua şi a zărit pe drum silueta greoaie a domnului Desmedt care se întorcea de la uzină şi se îndrepta spre curtea casei, în care micul grup de femei revenise între timp. Întreaga lui făptură degaja o atât de mare putere şi forţă brută, încât Antoine a dat înapoi… Simpla idee de a se găsi faţă în faţă cu acel bărbat îi făcea stomacul să se strângă. Un val de greaţă l-a cuprins, a dus mâna la gură şi n-a mai avut timp decât să dea buzna în baie şi să se aplece…

În curând vor găsi cadavrul lui Remi şi vor veni să-l ia la întrebări.

A reuşit să ajungă la el în cameră, dar l-au lăsat picioarele şi a căzut în genunchi.

În mai puţin de o oră, poate, îi vor găsi ceasul pe şosea şi-şi vor da seama că a minţit…

Jandarmii o să înconjoare casa ca să-l împiedice să fugă. Vor scotoci peste tot, vor fi trei, poate chiar patru, înarmaţi, vor urca încet

scara cu spatele la perete, în timp ce de afară îi vor cere la megafon să se predea și să iasă cu mâinile sus… Nu va putea să se apere. Îi vor pune cătușe. „Tu l-ai ucis pe Remi! Unde ai ascuns cadavrul?”

Poate că-i vor acoperi capul ca să scape măcar de umilință. Va trece prin fața mamei lui, prăbușită la parter, repetând iar și iar Antoine, Antoine, Antoine… în stradă va fi strâns tot orașul, se vor auzi strigăte, urlete, nemernicule, asasinule, ucigașule de copii! Jandarmii îl vor împinge spre camionetă, dar în acel moment domnul Desmedt își va face apariția, va smulge dintr-o mișcare vesta de pe capul lui, doar pentru ca Antoine să-l vadă înălțând pușca la nivelul șoldului și trăgând.

O durere îngrozitoare l-a săgetat în vintre, a vrut să se întoarcă în baie, dar a rămas acolo, îngenuncheat pe podea, zdrobit, când tocmai a auzit o voce:

— Antoine, ești acolo?

Repede, să le înșele vigilența.

S-a ridicat, s-a dus și s-a așezat la birou.

Mama lui era deja în cadrul ușii, îngrijorată.

— Ce se întâmplă aici? La Bernadette e o nebunie!

El a făcut un gest a neputință, nu am idee.

Totuși, fusese luat la întrebări de doamna Desmedt, nu putea să nu știe nimic.

— E vorba despre Remi… îl caută.

— A, da? Și nu știe nimeni unde e?

Așa era maică-sa.

— Tocmai de-aia îl caută, mamă, că nu știu unde e, altfel nu l-ar mai căuta.

Dar doamna Courtin nu-l mai asculta, se îndrepta deja spre fereastră. Antoine s-a dus în spatele ei.

În momentul în care domnul Desmedt s-a întors acasă, în curte îl aștepta o grămadă de lume, tovarășii de cafea, colegii de la Weiser. Nori de un cenușiu de plumb treceau pe cerul întunecat. În lumina aceea crepusculară, oamenii adunați în jurul bărbatului i se păreau lui Antoine o haită. A început să tremure.

— Ți-e frig? l-a întrebat mama.

El a făcut un gest de nerăbdare.

Jos, toate privirile s-au întors spre primar, care tocmai intra în curte. Doamna Courtin a deschis fereastra.

— Așteptați, așteptați, zicea domnul Weiser, care obișnuia să

repete cuvintele.

Stătea cu palma larg deschisă în faţa pieptului domnului Desmedt.

— Nu poţi deranja jandarmii în felul ăsta!

— Cum adică în felul ăsta? a urlat omul. Doar n-a dispărut copilul tău, aşa că poate ţi se pare nimic…

— Dispărut, dispărut…

— Ştii dumneata unde e, ştii? Un băieţel de şase ani pe care nimeni nu l-a mai văzut de… cât… (s-a uitat la ceas şi a făcut calculul încruntându-şi sprâncenele) … aproape trei ore, nu înseamnă dispărut pentru dumneata?

— Bun, unde a fost văzut ultima oară copilul ăsta? a întrebat domnul Weiser, care încerca în mod vizibil să fie constructiv.

— L-a însoţit pe tatăl lui o bucată de drum, nu, Roger? a întrebat doamna Desmedt cu o voce puternică.

Bărbatul a aprobat. Obişnuia să vină acasă la prânz şi, când se întorcea la uzină, Remi îl însoţea adesea câţiva paşi, apoi revenea liniştit acasă.

— Şi unde eraţi când a apucat-o înapoi? l-a interogat primarul.

Puteai cu uşurinţă să-ţi dai seama că domnului Desmedt nu-i plăcea ca patronul lui să se erijeze în anchetator. Ce, o să ajungă să-i dea ordine şi în legătură cu felul în care îşi conduce familia? Răspunsul său era plin de o furie abia ţinută în frâu:

— Nu crezi că e treaba jandarmilor, şi nu a dumitale, să demareze ancheta?

Era cu un cap mai înalt decât primarul şi acum se apropiase şi mai tare de el, ca să-l domine şi mai şi. Vorbea cu o voce de stentor şi se vedea că domnul Weiser făcea eforturi ca să nu cedeze teren. Nu s-ar fi potrivit cu poziţia lui autoritară, cu demnitatea lui. Femeile se retrăseseră, bărbaţii se apropiaseră, aşa că părea înconjurat: erau toţi lucrătorii lui, taţi sau fraţi ai muncitorilor de la uzina domnului Weiser. Confruntarea aceasta neaşteptată trezea în unii ameninţarea cu şomajul, care plana surd asupra tuturor. Cât despre domnul Desmedt, nu s-ar fi putut spune care parte a lui era mai plină de furie: tatăl lui Remi sau muncitorul.

Puţin interesată de înfruntarea între domnul Desmedt şi primarul din Beauval, doamna Kernevel se hotărâse să preia iniţiativa, aşa că se întorsese acasă şi dăduse un telefon.

Sosirea jandarmilor era mai mult decât putea suporta doamna Courtin. Aşa că s-a grăbit să iasă.

Începuseră să apară şi alţi vecini, trecătorii se opriseră şi ei din drum, cei absenţi fuseseră sunaţi, cei care nu mai încăpuseră în grădina familiei Desmedt stăteau în stradă, toată această mică adunare se agita, vorbea, se interpela, dar schimburile de cuvinte se făceau în şoaptă, se murmura, vocile aveau o tonalitate gravă şi preocupată.

Lui Antoine, apariţia camionetei jandarmilor parcă îi întunecase mintea.

Oamenii legii treceau adesea prin oraş, îi cunoştea din vedere, doar se opreau cu plăcere la o cafea, comandau în mod ostentativ doar băuturi fără alcool şi insistau să-şi plătească ei consumaţia. Interveneau uneori în cazul altercaţiilor, mai înmânau câte un document oficial; apariţia lor reprezenta întotdeauna un mic eveniment, lumea se întreba pe cine căutau, iar când camioneta se oprea undeva în vecini, oamenii se adunau ca la urs.

Antoine nu cunoştea gradele şi i se părea că şeful era destul de tânăr. Se simţea ciudat de liniştit.

Cei trei jandarmi au fost nevoiţi să-şi facă loc prin mulţime ca să poată intra în grădină.

Şeful a interogat-o pe scurt pe doamna Desmedt. În timp ce asculta răspunsul întinzându-se spre ea, a luat-o de braţ şi a obligat-o să intre în casă. Domnul Desmedt îi urma întorcându-se spre primar care încerca la rândul său să se ţină după ei.

Apoi toată lumea a dispărut. Uşa s-a închis.

Mica mulţime s-a împărţit în mai multe grupuri, în funcţie de afinităţi, muncitorii de la Weiser, vecinii din cartier care se cunoşteau, părinţii elevilor. Nimeni n-a dat niciun semn că ar fi cazul să se retragă.

Antoine a remarcat că atmosfera se schimbase. Sosirea forţelor de ordine ridicase o mică întâmplare la rang de veritabil eveniment. Nu mai era vorba de un accident izolat, ci de ceva ce privea colectivitatea. Antoine simţea lucrul acesta. Vocile mai temperate, întrebările din ce în ce mai pline de anxietate, totul căpăta în ochii lui, implicat fiind, o formă din ce în ce mai ameninţătoare.

A închis fereastra în grabă, trebuia să meargă din nou la toaletă. S-a aplecat peste chiuvetă, frânt în două, dar n-a putut să vomite. Îşi simţea stomacul bolborosind, cuprins de spasme teribil de dureroase. Şi-a apăsat mâinile strânse pe…

A auzit un zgomot… Durerea s-a retras cu brutalitate, a ridicat capul. I-a venit în minte cerbul acela pe care îl surprinsese odată în pădure, stând în picioare şi întorcând încet capul, cu botul în vânt, încercând să înţeleagă ceea ce nu putea să vadă, simţise prezenţa lui Antoine şi, într-o clipă, se transformase într-o fiară hăituită, nervoasă, tensionată…

Antoine a înţeles imediat că mama lui nu era singură, mai auzea nişte voci, voci bărbăteşti. S-a ridicat şi, fără să-şi încheie măcar cureaua de la pantaloni, a fugit în camera lui.

— Staţi să-l caut, zicea mama lui, care începuse deja să urce scările.

Antoine s-a retras cât mai departe de uşă, trebuia să-şi compună o altă morgă, dar n-a mai avut timp.

— Au venit jandarmii, i-a zis mama intrând. Vor să vorbească cu tine.

Tonul ei nu avea nimic îngrijorător. Antoine a perceput chiar un fel de mândrie: fiul ei şi automat şi ea erau obiectul preocupării autorităţilor, aveau nevoie să se consulte cu ei, voiau să le vorbească. Erau importanţi.

— Să vorbim… despre ce? a întrebat Antoine.

— Despre… Remi, ce altceva?

Doamna Courtin era aproape şocată de întrebarea lui. Apariţia jandarmului avea să-i şocheze pe amândoi şi mai tare.

— Îmi permiteţi…?

A intrat în cameră încet, dar autoritar.

Antoine era incapabil să ghicească ce vârstă avea, dar în orice caz nu era aşa tânăr cum părea în grădină. Acesta s-a mulţumit să se uite la el cu un zâmbet plin de înţelegere, a trecut rapid în revistă conţinutul camerei, apoi s-a apropiat şi a îngenuncheat în faţa lui. Avea faţa rasă impecabil, ochii vii şi pătrunzători şi urechile destul de mari.

— Spune-mi, Antoine, îl cunoşti pe Remi Desmedt, nu-i aşa…?

Antoine a înghiţit în sec şi a răspuns afirmativ cu o mişcare din cap. Jandarmul a întins mâna spre umărul lui, dar s-a oprit la jumătatea drumului.

— Nu te teme, Antoine… Vreau doar să ştiu când l-ai văzut ultima oară.

Băiatul a ridicat ochii şi a văzut-o pe mama lui în uşa camerei, asistând la discuţie cu un aer de satisfacţie, aproape cu mândrie.

— Uită-te la mine, Antoine. Răspunde-mi!

Vocea nu mai avea aceeaşi inflexiune, era mai fermă, cerea un răspuns… la care Antoine nu reflectase. Fusese mult mai uşor cu doamna Desmedt. Pentru a-şi aduna curajul, s-a întors către fereastră.

— În grădină, a reuşit să articuleze. Acolo, în grădină…

— La ce oră?

Antoine a găsit încurajator faptul că vocea nu-i tremurase excesiv, nu mai mult decât i-ar fi tremurat oricărui băiat de doisprezece ani, interogat de un jandarm.

Încerca să-şi aducă aminte: ce zisese doamna Desmedt mai devreme?

— Pe la unu şi jumătate, cam aşa ceva…

— Bine. Şi ce făcea acolo Remi…?

— Se uita la sacul în care era câinele, a venit răspunsul.

Jandarmul s-a încruntat. Antoine a înţeles că, în absenţa unei explicaţii, răspunsul lui părea lipsit de sens.

— Tatăl lui, al lui Remi. Ieri, şi-a omorât câinele. L-a pus într-un sac de gunoi.

Bărbatul a zâmbit.

— Da, bine, mie-mi spui? Se întâmplă tot felul de chestii de-astea în Beauval…

Dar Antoine nu avea chef de glume.

— Te cred, a reluat jandarmul. Şi unde ziceai că e sacu-ăla?

— Acolo, a răspuns copilul, arătând pe fereastră, înspre grădină. Lângă resturile de moloz. L-a împuşcat şi l-a băgat în sac.

— Iar Remi se afla în grădină şi se uita la el, da?

— Da. Şi plângea…

Jandarmul a strâns din buze a înţelegere, da, înţeleg.

— Şi după aceea, nu l-ai mai văzut…

Gest din cap: nu. Bărbatul l-a fixat, cu buzele strânse, concentrat la ceea ce tocmai auzise.

— Şi n-ai văzut nici vreo maşină oprindu-se ori ceva de genul ăsta…?

Nu.

— Vreau să zic nimic anormal?

Nu.

— Bine!

Omul şi-a plesnit mâinile de genunchi, bun, cam asta ar fi…

— Mulţumesc, Antoine, asta o să ne fie de ajutor.

S-a ridicat. În timp ce ieşea, i-a făcut un mic semn doamnei Courtin, care s-a grăbit să-l urmeze pe scări.

— A, da. Spune-mi, Antoine…

Se oprise în pragul uşii, întorcându-se spre el.

— Când l-ai văzut acolo, în grădină… tu unde mergeai? Răspuns reflex.

— La iaz.

Apoi şi-a dat seama cât de repede a răspuns. Prea repede.

A repetat, mai calm.

— Am fost la iaz.

Jandarmul a afirmat şi el, la iaz. OK, de acord.

4

Jandarmul s-a oprit pe trotuar, nehotărât.

Se uita la mulţimea de oameni adunată în stradă, care devenea din ce în ce mai numeroasă, mai agitată.

Auzea voci nerăbdătoare şi puternice comentând felul în care decurgeau lucrurile. Ziua care era pe sfârşite făcea întoarcerea lui Remi din ce în ce mai puţin probabilă. Cu ce să înceapă? Cine va avea de făcut ce? Primarul se foia între grupul de muncitori şi camioneta jandarmeriei, încercând să-i calmeze pe unii şi să le pună întrebări celorlalţi… Perspectiva unei, evolte colective nu era de neglijat, deoarece fiecare dintre ei se simţea, fără îndoială din motive diferite, victima vreunei nedreptăţi şi găsea în situaţia de faţă ocazia de a se exprima.

Tânărul jandarm s-a scuturat. A bătut uşor din palme chemându-şi colegii.

Câteva minute mai târziu, au desfăşurat o hartă militară, şeful a făcut apel la voluntari, care au ridicat mâna ca la scoală. I-a numărat. Doamna Desmedt căutase în tot centrul oraşului după ce descoperise că Remi dispăruse, aşa că fiecare voluntar a primit instrucţiuni să patruleze în câte o zonă de la periferie, pe drumurile şi cărările care duceau în Beauval.

Maşinile au demarat. Bărbaţii şi-au îndreptat umerii urcându-se la volan, dând impresia că plecau la vânătoare. Însuşi primarul s-a urcat în maşina municipalităţii pentru a participa la căutări. Chiar dacă toţi acţionau într-un scop nobil, în aer se simţea ceva vindicativ, de cuceritori, acea energie încărcată de virtute care duce deseori la linşaj

şi la atacuri rasiste.

De la fereastra lui, Antoine a avut paradoxala certitudine că toţi oamenii aceia care se îndepărtau mergeau de fapt în căutarea lui.

Tânărul jandarm nu s-a urcat imediat în maşină. Observa, dus pe gânduri, acea hotărâre colectivă. Odată pusă în mişcare, exista posibilitatea să nu mai poată fi oprită cu uşurinţă.

Alerta s-a extins şi la nivel departamental.

Fotografia şi semnalmentele lui Remi au fost plasate în toate locurile publice.

Acasă la familia Desmedt, femeile veneau una după alta ca să-i ţină companie lui Bernadette. Doamna Courtin la rândul ei, după ce şi-a terminat treburile şi a pregătit cina, a strigat de jos:

— Antoine, mă duc la Bernadette!

N-a mai aşteptat răspunsul. Copilul a văzut-o traversând curtea în pas alert.

El însuşi fusese extrem de bulversat de vizita jandarmului. Era ceva pătrunzător şi plin de suspiciune în toată atitudinea lui…

Nu-l crezuse.

Certitudinea aceasta îl strângea ca într-o menghină. Felul în care rămăsese un răstimp pe trotuar, gândindu-se la ceea ce-i spusese el, ezitând să urce din nou ca să-i ceară explicaţii suplimentare.

Antoine se uita la curtea rămasă goală acum şi nu îndrăznea să facă nicio mişcare. Când s-a hotărât să se întoarcă, jandarmul era acolo, în cameră, închisese uşa, se aşezase pe pat şi se uita fix la el. Afară, oraşul era cuprins de o linişte stranie, ca şi cum era golit de forţa sa vitală.

Un timp îndelungat, omul n-a scos nicio vorbă şi Antoine a înţeles, fără să poată face nimic, că propria tăcere reprezenta o mărturisire.

— Deci, tu erai la iaz…

Copilul dă din cap, da, aşa a fost.

Bărbatul are un aer dezamăgit, strânge din buze, scoţând mici sunete de dezaprobare.

— Ştii ce-o să se întâmple, Antoine?

Face semn spre fereastră.

— Toată lumea o să se întoarcă în scurt timp. Majoritatea nu vor găsi nimic, bineînţeles, dar domnul Desmedt se va fi oprit pentru un scurt moment în apropierea cărării care duce spre Saint-Eustache.

Antoine îşi înghite saliva. Nu vrea să i se povestească urmarea, dar jandarmul e hotărât să nu-l scutească de niciun detaliu.

— O să-ţi găsească ceasul pe cărare şi atunci va hotărî să meargă până la uriaşul fag doborât. Se va apleca, va întinde mâna, va pipăi ceva, va trage de el şi pe cine va găsi, Antoine? Ha, pe cine? Pe micul Remi… Cât se poate de mort. Cu mâinile şi picioarele moi, cu căpşorul atârnând, ca atunci când îl cărai în spate, ţi-aduci aminte?

Copilul nu se mai poate mişca, deschide gura, dar nu reuşeşte să scoată niciun sunet.

— Şi atunci, domnul Desmedt îl va lua în braţe şi îl va aduce acasă. Poţi vedea scena? Domnul Desmedt care traversează întregul oraş cu fiul lui mort în braţe, urmat de toată lumea din cartier… Ce crezi că va face în continuare, după tine? Va intra în casă liniştit, îl va pune pe Remi în braţele mamei lui, va ieşi din nou, cu puşca în mână, va traversa grădina, va urca scările şi va intra aici…

În acel moment, domnul Desmedt dă buzna în cameră cu puşca în mână. E atât de mare, încât e nevoit să-şi aplece capul ca să intre pe uşă. Jandarmul nu schiţează nicio mişcare, se mulţumeşte să-l privească ţintă pe Antoine, doar te-am prevenit, ce-ai vrea să fac acum?

Domnul Desmedt se apropie, ridică puşca în dreptul şoldului, umbra lui îl acoperă pe Antoine şi fereastra din spatele lui, întregul oraş…

O explozie.

Antoine urlă.

Se trezeşte stând în genunchi pe podea, ţinându-se de burtă, a vomitat puţină fiere.

Ar fi dat orice să nu fie acolo în acel moment… Ideea l-a străfulgerat dintr-odată.

Să nu mai fie acolo…

Asta trebuie să facă. Să fugă.

A ridicat capul, lovit de neaşteptata certitudine. Cum de nu s-a gândit mai devreme? Această perspectivă luminoasă l-a făcut să iasă din toropeală. Creierul lui, care funcţionase până atunci la ralanti, s-a pus din nou în mişcare. Era foarte surescitat.

Şi-a şters buzele cu mâneca şi merge de-a lungul şi de-a latul camerei. Ca să nu uite, a înşfăcat un caiet, o cariocă şi a început să-şi noteze în grabă tot ce-i venea în minte: haine, bani, tren, avion (?), Spider-Man, paşaport! documentul pentru Germania, mâncare, cort (?), geantă de voiaj…

Trebuia să se grăbească. Să plece în seara asta, în noaptea asta.

Mâine-dimineaţă, dacă totul mergea bine, ar fi putut să fie departe.

A alungat din minte ideea de a se strecura pentru a-şi lua rămas-bun de la Emilie, ea ar povesti totul, nici nu se pune problema. În schimb, va afla a doua zi că Antoine a plecat singur în căutarea aventurii, n-o să mai audă niciodată de el, sau da, îi va trimite cărţi poştale, din lumea întreagă, ea le va arăta colegelor de clasă, iar seara va plânge uitându-se la ele, apoi le va aşeza într-o cutie…

În ce direcţie s-o apuce? Lumea o să-şi imagineze că a luat-o în direcţia Saint-Hilaire, aşa că va pleca în direcţia opusă, nu ştia încotro duce drumul, pentru că, întotdeauna când pleca din Beauval, se ducea la Saint-Hilaire. Se va uita pe hartă.

Fierbea de agitaţie. Pentru fiecare obstacol găsea imediat o soluţie. Gara din Marmont era la opt kilometri, va pleca noaptea, cât mai departe de şosea. Odată ajuns, va trebui să-şi ia bilet, dar ca să evite să fie recunoscut, va ruga pe cineva să-l cumpere în locul lui, era foarte mulţumit de această viclenie. O să aleagă o femeie, aşa va fi mai uşor. Îi va spune că mama lui tocmai îl adusese la gară şi apoi plecase, uitând să-i ia bilet, îi va arăta banii… Banii! Oare câţi avea pe libretul de economii?

A alergat la parter, aproape că era să cadă încercând să deschidă sertarul de la servanta de la intrare, libretul era acolo! Tatăl lui i-l alimenta cu scrupulozitate la fiecare zi de naştere. 1 565 de franci! Până în acel moment, această sumă fusese ceva abstract, mama lui îi spunea mereu că poate să facă ce vrea cu ea, dar asta „doar când o să fii major, ca să-ţi cumperi ceva util”. Mama lui nu făcuse nicio excepţie până anul trecut (şi după câtă rezistenţă!), când cu ceasul antiacvatic.

Ceasul…

L-au trecut fiorii.

Mai mult de 1.500 de franci pe libret! Putea ajunge departe, dacă ţinea de ei!

A luat libretul la el în cameră, mai surescitat ca niciodată. Acum trebuia să-şi pună ordine în gânduri, să se organizeze. De-abia aştepta să-şi aleagă destinaţia. În primul rând, trenul până la Paris? Sau mai bine Marsilia? Australia şi America de Sud i se păreau cele mai sigure destinaţii, dar se întreba dacă din Marsilia… O să vadă el la faţa locului. Cel mai bine ar fi să ia un vapor, ar putea să-şi găsească ceva de lucru la bord ca să-şi plătească biletul şi să economisească banii pe care îi avea,

pentru când va ajunge. A schiţat un gest spre globul pământesc… Lasă, mai târziu… La noapte…

Valiză, nu, geantă de voiaj, cea maro, cea pe care mama o pusese la subsol. A alergat într-acolo. Pe când urca în cameră cu ea, a remarcat cât era de grea, trebuia s-o târască. S-a întrebat ce va zice lumea când îl va vedea în gară cu bagajul ăsta uriaş. N-ar fi mai prudent să ia altceva, rucsacul, spre exemplu? Le-a pus pe amândouă alături pe pat. Una ea prea mare, celălalt, prea mic… Hotărăşte-te odată, repede! A ales rucsacul şi a început să-l umple cu şosete şi tricouri. Pe Spiderman l-a strecurat în buzunarul exterior, apoi a coborât să pună geanta de voiaj la loc şi să-şi caute libretul, paşaportul, documentul în care mama lui declarase că merge să-şi viziteze tatăl în Germania, nu-şi mai amintea cum se numea, a, da, autorizaţia de a părăsi ţara. O mai fi valabilă chestia asta?

Încă stătea acolo şi ezita, când a auzit uşa de jos deschizându-se.

A recunoscut vocea mamei lui, dar şi pe cele ale lui Claudine şi doamnei Kernevel.

A întâintat cu precauţie pe hol.

Doamna Courtin începuse să pregătească ceaiul şi cele trei femei au continuat conversaţia începută în stradă:

— Unde s-o fi dus băiatul ăla?

— La iaz, zicea Claudine, unde altundeva putea să se fi pierdut? Sigur a căzut în el…

— Nu mai era acolo, dragă Claudine, a intervenit doamna Kernevel. După câte ne-a spus şoferul…

— Ce… ce şofer?

— O, Doamne, Claudine! Cel care a lovit câinele lui Desmedt!

Se putea observa cât era de agasată. Claudine era o fată foarte drăguţă, dar incapabilă să înţeleagă ce-i explicai… Doamna Courtin a intervenit pe tonul didactic pe care-l folosea ca să-i ţină prelegeri lui Antoine:

— Şoferul care a lovit ieri câinele familiei Desmedt… Azi-dimineaţă, cineva i-a zărit maşina parcată lângă iaz. Deci, e cineva care dă târcoale pe-aici…

— Eu credeam că bietul micuţ s-a pierdut…

Claudine părea copleşită de descoperirea pe care tocmai o făcuse.

— Gândeşte-te, Claudine: nu l-a mai văzut nimeni de la ora unu după-masă şi acum e şase. L-au căutat peste tot, n-avea cum să ajungă

prea departe, are doar şase ani!

— L-o fi… Poate e vorba despre o răpire, dar de ce, Doamne Dumnezeule?

De data asta nimeni n-a dat niciun răspuns.

Antoine n-ar fi putut spune de ce, dar ipoteza unei răpiri îl liniştea. Avea impresia că ipoteza asta îndepărta suspiciunile.

În spatele lui, a auzit maşini apropiindu-se. S-a repezit la fereastră.

Erau trei. Căderea nopţii întrerupsese căutările. O a patra şi-a făcut şi ea apariţia. Apoi a venit rândul maşinii municipalităţii, condusă de primar, să parcheze în stradă. Bărbaţii se întreţineau cu voce scăzută pe trotuar. Atitudinea hotărâtă şi plină de elan dispăruse. De data asta aveau un aer stângaci şi uşor vinovat.

Doamna Desmedt n-a mai aşteptat ca unul dintre ei să-şi adune curajul pentru a intra să-i spună noutăţile, care de altfel lipseau, aşa că s-a precipitat afară, descompusă, a ascultat poveştile unora sau altora. Fiecare informaţie părea s-o facă să se prăbuşească tot mai mult în ea însăşi. Bărbaţii aceia care se întorseseră bâiguind vrute şi nevrute, noaptea care căzuse deja, orele care treceau… în sfârşit, a sosit şi domnul Desmedt. A coborât din maşină cu umerii lăsaţi. Văzându-l, Bernadette s-a clătinat, Weiser abia a avut timp s-o prindă.

Desmedt a alergat, şi-a luat nevasta în braţe şi tristul cortegiu s-a îndreptat spre casă.

Faţa ei albă ca varul, cearcănele, felul în care îşi muşca pumnii şi leşinul brusc l-au zdruncinat pe Antoine.

Ar fi vrut să-i poată da copilul înapoi.

A început să plângă încet, fără zgomot, cuprins de o tristeţe sfâşietoare, pentru că ştia că Bernadette nu-şi va mai revedea niciodată fiul.

În curând o să-l găsească mort.

Aşezat pe o masă de aluminiu, acoperit cu un cearşaf. Femeia se va lipi de soţul ei, care o va lua de umeri. Angajatul de la morgă va ridica uşor cearşaful. Ea va vedea faţa învineţită a micului Remi, lipsită de expresie, cu hematomul acela enorm întins pe toată partea dreaptă a capului. Va izbucni în lacrimi, domnul Desmedt o va susţine. La ieşire îi va face semn jandarmului de lângă ei, da, el e, e micul nostru Remi…

Câteva minute mai târziu a apărut camioneta Jandarmeriei.

Antoine l-a văzut pe căpitan, însoţit de doi colegi, traversând

curtea şi sunând la uşă. Apoi au făcut cale întoarsă, dar de data asta însoţiţi de domnul Desmedt care mergea între ei cu paşi mari. Era plin de furie. Toţi patru s-au îndreptat spre camionetă, de care s-au apropiat şi ceilalţi bărbaţi încă prezenţi acolo.

Auzind strigăte, Antoine a închis fereastra.

— Unde-l duceţi?

— Cu ce drept…?

— Lăsaţi-i să treacă, striga primarul care încerca să-i îndepărteze pe cei care se repeziseră la jandarmi.

— De ce? Pentru că primarul ţine partea jandarmilor? împotriva cetăţenilor?

Oamenii legii şi-au continuat drumul liniştiţi şi concentraţi, l-au băgat pe domnul Desmedt în maşină şi au demarat în trombă.

Majoritatea bărbaţilor s-au urcat şi ei în maşini şi au pornit în urma lor.

Antoine nu ştia ce să creadă.

De ce îl luaseră pe tată? îl bănuiau de ceva?

O, dacă ar fi arestat pe altcineva în locul lui, mai ales pe domnul Desmedt de care îi era aşa de frică… Gândul i-a zburat la Bernadette care tocmai îşi văzuse soţul plecând… Bombardat de impresii contradictorii, Antoine nu mai ştia cu cine să ţină.

Claudine şi doamna Kernevel plecaseră, doamna Courtin s-a apucat să încălzească cina.

Antoine şi-a reluat pregătirile în linişte. Rucsacul era mic, nu putea să pună în el tot ce-ar fi vrut, dar asta era, cu banii pe care-i avea putea cumpăra pe drum cele necesare.

Pe la şapte jumate, mama lui l-a strigat la cină.

— Îţi dai seama ce poveste…

Vorbea mai mult singură decât cu el.

Până în acel moment, trăise evenimentul ca pe un fapt divers, ca pe una dintre acele poveşti din cartier despre care mai aduci vorba din când în când, peste ani, asta pentru că fusese convinsă că Remi va apărea şi pentru că puterea ei de înţelegere nu reuşea s-o facă să conceapă că dispăruse cu adevărat. Îşi amintea de o mulţime de exemple de copilaşi care fuseseră căutaţi… Punând masa, îi povestea lui Antoine:

— S-a întâmplat, de exemplu, cu băiatul unei vecine a mătuşii tale… Avea patru ani. Adormise în coşul de rufe, îţi jur! L-au căutat ore întregi, chemaseră deja jandarmii, l-a găsit nora ei…

Au văzut în acelaşi timp girofarurile luminând ferestrele. Doamna Courtin s-a ridicat prima. A deschis uşa.

Camioneta s-a oprit, dar nu în faţa casei Desmedt, ci a lor.

Doamna Courtin şi-a scos şorţul cu un gest energic. Antoine era în spatele ei.

Tânărul jandarm s-a îndreptat spre ei.

Antoine a crezut că-şi va da duhul.

— Îmi pare rău că vă deranjez, d-nă Courtin. Am vrea să vorbim cu fiul dumneavoastră…

Spunând acestea, s-a aplecat şi a înclinat capul ca să-l vadă pe Antoine. Mama s-a încruntat.

— Dar de ce…

— Doar o formalitate, nimic altceva. Antoine?

Jandarmul n-a mai încercat de data asta să îngenuncheze ca să fie la înălţimea lui.

— Vrei să vii cu mine, băiete?

Antoine l-a urmat în curtea vecină, în apropierea celorlalţi doi oameni ai legii. Domnul Desmedt era şi el acolo, cu faţa întunecată. îl fixa plin de furie.

Jandarmul s-a întors spre băiat.

— Arată-mi locul exact în care l-ai văzut pe Remi ultima dată.

Toată lumea se uita la el. Mama rămăsese în spatele lui.

Ce-i răspunsese lui Bernadette? Dar jandarmului? Nu-şi mai amintea exact, îi era teamă că o să se încurce. Spusese ceva despre câine. Pentru că Antoine nu se mişca, jandarmul a repetat întrebarea:

— Antoine, arată-mi, te rog, exact locul în care se găsea.

Băiatul a înţeles atunci că jandarmul se plasase cu bună ştiinţă în acel loc, pentru a masca zona cu sacii menajeri. Dintr-odată totul i s-a părut mult mai simplu. A făcut un pas şi a întins mâna.

— Acolo.

— Du-te şi stai chiar acolo unde era.

Antoine a mers până la saci. Şi-a imaginat scena. Se vedea pe el însuşi trecând pe stradă, zărindu-l pe Remi lângă sacul cu pricina, plângând…

A mai făcut câţiva paşi. Aici.

Jandarmul s-a apropiat de el, a înşfăcat primul sac, l-a tras spre el, l-a deschis, a aruncat o privire înăuntru. Domnul Desmedt urmărea scena cu braţele încrucişate.

În uşa casei, silueta lui Bernadette se contura în penumbră. Îşi ţinea gulerul hainei strâns în jurul gâtului.

— Şi ce făcea Remi…? a întrebat jandarmul.

Era prea mult. Rezistase câteva minute, dar în grădina luminată doar de lampa marchizei şi de felinarele din stradă şi simţindu-se privit de Bernadette, de domnul Desmedt, de jandarm şi de mama lui care încerca să înţeleagă la ce ar putea servi toate astea… Ca să nu mai vorbim de lumea care se oprea în stradă ca să urmărească scena.

A început să plângă.

— E-n regulă, băiete, a zis jandarmul punându-i mâna pe umăr.

În acel moment, au început să se audă bătăi surde, ca aripile unei păsări îndepărtate. Era un elicopter care zbura pe deasupra pădurii Saint-Eustache, îndreptând un fascicul de lumină spre pământ.

Inima lui Antoine bătea în acelaşi ritm cu palele invizibile ale elicei care trasa cercuri pe cerul întunecat.

Jandarmul s-a întors spre domnul Desmedt salutând cu mâna la chipiu.

— Mulţumesc pentru colaborare… Am declanşat alerta, bineînţeles că o să vă ţinem la curent cu orice noutate.

Însoţit de colegi, s-a întors la camionetă şi a plecat.

Toată lumea s-a dus acasă.

— Încearcă şi ei să înţeleagă cum s-au petrecut lucrurile… a comentat doamna Courtin.

Apoi a închis uşa, a încuiat-o şi s-a întors în salon.

Antoine a rămas în picioare la intrarea în cameră, cu privirea fixată pe ecranul televizorului pe care tocmai apăruse faţa lui Rémi, zâmbitoare, cu părul aranjat, o fotografie făcută în clasă, la sfârşitul anului trecut. Antoine recunoştea acel tricou galben, pe care era imprimat un elefăntel albastru.

Reporterul încerca să schiţeze un portret al celui dispărut: ce haine purta când a dispărut, ipoteze în legătură cu drumul pe care ar fi putut s-o ia. Avea 1, 15 metri înălţime.

Fără să înţeleagă de ce, cifra aceea i-a frânt inima.

Fusese lansat şi un apel la martori, un număr de telefon apărea în rulaj la baza ecranului. Se vorbea de scafandri care să cerceteze iazul. Antoine îşi imagina echipajele de pompieri, cu maşinile dotate cu girofaruri parcate pe drumul de acces spre iaz, scafandrii aşezaţi pe marginea bărcilor lor pneumatice, dându-şi drumul pe spate în apă cu

mişcări iuţi şi precise…

Reporterul, o femeie de vreo patruzeci de ani pe care Antoine îşi amintea că o mai văzuse deseori la televizor, dar pe care astăzi o privea cu alţi ochi, pentru că vorbea despre ei cu o voce gravă, aproape solemnă: „Primele cercetări au rămas fără niciun rezultat…”

Apoi au apărut nişte imagini din Beauval, de arhivă, cu siguranţă. Şi câteva cadre cu maşini ale Jandarmeriei patrulând prin împrejurimi.

„… Iar noaptea i-a obligat pe anchetatori să amâne pentru mâine continuarea cercetărilor”.

Antoine nu era în stare să se dezlipească de televizor. Avea o impresie stranie de déjà vu, un fapt divers tragic dintre cele care se petreceau în fiecare zi, doar că de data asta el era direct implicat, pentru că era asasinul.

„… chiderea de către Parchetul din Villeneuve a unui dosar penal pentru investigarea cauzelor acestei dispariţii”.

— Vii la masă, Antoine? a întrebat doamna Courtin.

S-a întors spre el şi s-a mirat văzându-l atât de palid.

— Ce clocești tu acolo? Nu m-ar mira…

5

Antoine de-abia a mâncat, mai bine zis nu a mâncat deloc. Nu-i era deloc foame.

— Mă rog, e de înţeles, a comentat mama. Cu toate evenimentele astea…

Băiatul a ajutat-o să strângă şi apoi, la fel ca în fiecare seară, s-a apropiat de ea, a întins obrazul ca să primească un sărut şi a urcat la el în cameră.

Trebuia să se pregătească, să termine de făcut bagajul, oare pe la ce oră ar fi fost bine să plece ca să nu fie văzut? Noaptea, oricum…

Şi-a scos lucrurile de sub pat şi deodată s-a simţit copleşit de îndoială: cum o să procedeze ca să poată scoate banii de pe libret?

Chiar şi în puţinele cazuri când mama acceptase în mod excepţional să apeleze la libret – ca, de exemplu, pentru a cumpăra ceasul cu pricina –, ea fusese cea care se dusese la poştă, nu poţi s-o faci singur până nu devii major… Dacă o să se prezinte la ghişeu, o să-i ceară cartea de identitate, nu, poate că nu, poate că o să fie suficient să se uite la el, dar nu, aşa ceva nu e posibil, băiete, trebuie să vii împreună cu mama sau cu tatăl tău…

Fără bani, fuga era imposibilă.

Întregul plan se năruia. Era condamnat să rămână și să aștepte să fie arestat.

Se simțea abătut, da, dar nu atât cât ar fi crezut. A început să se uite la lucrurile din camera lui cu alți ochi. Rucsacul burdușit cu șosete și tricouri și figurina Spiderman care se ițea din buzunar i s-au părut deodată ridicole.

Se agățase de ideea asta cu plecarea, cu fuga, dar crezuse oare cu adevărat în ea?

Brusc, s-a simțit cuprins de o oboseală imensă. Nu mai avea lacrimi. Era doar incredibil de epuizat.

A aruncat rucsacul sub pat, a strecurat libretul de economii și celelalte acte în sertarul biroului și s-a lungit în pat.

Somnul i-a fost bântuit de drumul infernal spre copacul căzut, cu Remi în spate. Mâinile moi ale copilului mort, balansându-se, îi treceau iar și iar prin fața ochilor.

Și nu reușea deloc să avanseze. În ciuda tuturor eforturilor, distanța rămânea mereu aceeași. Se uita în jos, spre picioare, și zărea ceasul. Era exact precum cel din realitate, cu o brățară verde fosforescent, dar mai mare, imposibil de ignorat.

Remi dispăruse de pe umerii lui. În locul lui, Antoine căra un ceas imens care cântărea mai mult decât cadavrul. Mergea prin pădure, îndepărtându-se de Saint-Eustache. Auzind un zgomot undeva în spatele lui, se oprea și se întorcea.

Era Remi. Stătea întins pe burtă în gaura aia întunecată. Nu era mort, doar rănit, dar suferea cumplit, cu picioarele și câteva coaste rupte. Ținea mâinile întinse spre ieșire, spre lumină. Spre Antoine. Striga după ajutor, să-l ajute cineva să iasă. Nu voia să moară.

Antoine!

Remi urla întruna.

Antoine încerca să-l ajute, dar picioarele refuzau să-l asculte, îl vedea pe micuț întinzând brațele, auzea rugăminţile transformându-se în urlete…

Antoine!

Antoine!

— Antoine!

S-a trezit, tresărind. Mama stătea pe marginea patului și îl fixa îngrijorată. Avea mâinile împreunate strâns.

— Antoine…

S-a ridicat, dintr-odată treaz. Şi-a amintit.

Cât era ceasul?

Camera nu era luminată decât de la parter, iar lumina urca la etaj.

— M-ai speriat cum strigai aşa… Antoine, e ceva…?

Copilul şi-a înghiţit saliva. A dat din cap că nu.

— Hm? S-a întâmplat ceva?

Oare era momentul să-i mărturisească tot? Dacă ar fi fost complet treaz, ar fi cedat cu siguranţă tentaţiei de a se debarasa de toată povara aceea prea grea pentru el, i-ar fi spus totul mamei, totul. Dar îi era greu să-şi dea seama ce se întâmpla.

— Ai adormit îmbrăcat, cu pantofii în picioare… Nu e genul tău… Dacă te simţi rău, de ce nu mi-ai spus?

Mama şi-a pus mâna pe braţul lui; el s-a dat înapoi cu un gest brusc, nu-i plăcea să-l atingă. Ea nu s-a supărat, adolescenţii ăştia, asta e, citise multe articole pe această temă, nu trebuie să iei lucrurile astea prea personal, vârsta era de vină, avea să treacă.

— Nu te simţi bine?

— Ba da, sunt bine, a răspuns Antoine.

Doamna Courtin i-a pus mâna pe frunte, cu acelaşi gest pe care îl făcea de-o viaţă.

— Povestea aia te-a bulversat, e normal. Şi jandarmii cu întrebările lor, noi nu suntem obişnuiţi cu aşa ceva…

Se uita la el cu un zâmbet plin de îngăduinţă. De obicei, atitudinea asta îl enerva pe Antoine, nu te mai uita aşa la mine, nu mai sunt bebeluş, dar de data asta a cedat tentaţiei de a se lăsa alintat. A închis ochii.

— Hai, a zis în sfârşit femeia, dezbracă-te şi culcă-te!

A stins lumina şi a lăsat uşa larg deschisă.

Antoine n-a mai putut să adoarmă decât spre dimineaţă.

6

Elicopterul de la Protecţia Civilă a reluat căutările încă de la primele ore ale dimineţii. îl puteai vedea la intervale regulate, ridicai privirea şi îl urmăreai. Alţi jandarmi din departament au venit să le dea o mână de ajutor colegilor din Beauval. Camionete şi maşini albastre treceau într-un du-te-vino prin centrul oraşului grăbindu-se să verifice împrejurimile.

În curând se făceau douăzeci şi patru de ore de când micul Remi dispăruse.

Pe la magazine, unde lumea venea să asculte noutăţile, domnea

pesimismul. Şi, în plus, o furie uşor confuză care se întorcea când împotriva jandarmilor, când a primăriei. Pentru că, în fine, jandarmii întârziaseră atâta înainte să înceapă cercetările, nu? Ar fi trebuit să-l caute imediat pe micuţ. Părerile erau împărţite în legătură cu timpul pe care îl pierduseră, unii ziceau că trei ore (e enorm de mult, trei ore, când dispare un puşti de şase ani!), alţii că mai mult de cinci, oricum, nimeni nu făcea acelaşi calcul, pentru că nimeni nu începea din acelaşi moment. La ce oră îşi dăduseră seama că a dispărut, pe la prânz? Nu, era cel puţin ora două după-amiază, cineva o văzuse pe doamna Desmedt întrebându-i îngrijorată pe vânzători. Nici vorbă, Remi l-a condus pe tatăl lui, care se întorcea la uzină la două fără un sfert. Bine, zicea doamna Kernevel, nu ştim exact ora, dar măcar primăria ar fi trebuit să reacţioneze. În legătură cu asta aproape toată lumea era de acord, domnul Weiser nici n-a vrut să alerteze jandarmii! zicea că micuţul se va întoarce şi vor cădea de proşti că au alertat degeaba autorităţile!

Antoine nu mai ieşea din camera lui. Încerca să se concentreze pe Transformers supraveghind în acelaşi timp curtea vecină în care nu se prea petrecea mare lucru. Domnul Desmedt plecase pe străzi cu noaptea-n cap, în căutarea lui Remi, şi nu mai fusese văzut.

Mama lui Antoine venea acasă regulat ca să-i spună noutăţile, care se contraziceau unele pe altele pe măsură ce trecea timpul.

Pe la sfârşitul dimineţii, a apărut în oraş şi o maşină a televiziunii regionale, o jurnalistă interoga trecătorii; apoi o echipă a venit să filmeze casa familiei Desmedt şi a plecat.

Doamna Courtin s-a întors pe la prânz şi a anunţat că un profesor de la şcoală era interogat de jandarmi încă de dimineaţă, dar nu-i ştia numele.

După care a început să circule zvonul că scafandrii de la Protecţia Civilă sunt aşteptaţi la iaz pe la două după-amiază.

Doamna Courtin s-a dus la Bernadette ca s-o sfătuiască (şi nu era singura) să nu meargă acolo, dar degeaba. Pe la unu jumătate, în curte erau vreo duzină de oameni dornici s-o însoţească, fie ca s-o ajute, fie ca s-o susţină moral. În momentul în care au plecat, ai fi putut jura că se duc la o înmormântare, neavând un comportament prea încrezător.

Antoine a văzut grupul îndepărtându-se. Oare ar fi trebuit să meargă şi el? Ceea ce l-a făcut să se hotărască a fost certitudinea că nu vor găsi nimic.

Pe drum era plin de lume. De departe era dificil să-ţi dai seama

dacă era vorba de o procesiune sau de un eveniment turistic.

Doamna Antonetti, postată pe trotuar în scaunul ei de paie, urmărea defilarea locuitorilor din Beauval cu un dispreţ manifest de care nimeni nu se mai sinchisea de multă vreme.

Jandarmii puseseră bariere de securitate ca să împiedice lumea să se apropie de malul iazului, scafandrii trebuiau lăsaţi să-şi facă treaba. La apariţia lui Bernadette, susţinută de doamna Courtin şi de Claudine, agentul de serviciu n-a ştiut cum să reacţioneze. Nu putea totuşi să-i interzică mamei să fie de faţă, s-au indignat oamenii. Agentul era reticent, dar barierele au început să se clatine, s-au auzit strigăte, chiar o înjurătură, puteai observa plutind în aer aceeaşi stare de agitaţie care se declanşase încă din primele momente ale dispariţiei. Agentul a preferat să se îndepărteze şi atunci se punea întrebarea: pe cine să lase să intre în zonă, s-o însoţească pe Bernadette?

Din fericire, a apărut căpitanul jandarmului. Ca reprezentant al autorităţilor, a luat-o de braţ pe Bernadette şi a condus-o până la camionetă, unde a servit-o cu un ceai din termosul lui. De unde era, femeia nu putea vedea nimic din ceea ce se petrecea la iaz, dar ea era acolo.

Antoine a rămas la distanţă. Emilie i s-a alăturat. A încercat să înceapă o conversaţie cu el, dar n-a mai avut timp, pentru că deja a apărut Theo, apoi Kevin şi în curând toţi ceilalţi, băieţi şi fete. Toţi adoptaseră aceeaşi mină ca şi părinţii lor, aceleaşi cuvinte ca părinţii lor. Unii nici nu-l cunoşteau pe Rémi decât din vedere, dar dădeau impresia că fusese frăţiorul tuturor copiilor, aşa cum devenise deja fiul tuturor adulţilor.

— L-au arestat pe domnul Guénot, i-a informat Theo.

Dezvăluirea a produs un şoc. Era proful de ştiinţe, un tip foarte gras despre care se spuneau vrute şi nevrute. Fusese văzut în Saint-Hilaire, ieşind din anumite locuri…

Émilie s-a întors surprinsă spre Theo.

— Nu e la Jandarmerie, l-am văzut azi-dimineaţă pe domnul Guénot!

Theo a fost categoric:

— Dacă l-ai văzut în dimineaţa asta, înseamnă că nu-l arestaseră încă. Dar pot să te asigur că e la jandarmi şi că… mă rog, nu pot să spun nimic mai mult.

Ce enervantă era această manieră de a ascunde informaţii doar

pentru a te lăsa rugat, dar ăsta era el, îi plăcea să facă pe importantul. Lumea trebuia să știe, au insistat mai multe voci. Theo își fixa picioarele, cu buzele strânse, ca și cum s-ar fi gândit ce atitudine să adopte.

— Bine… a cedat într-un final. Dar să nu mai spuneți nimănui, da?

S-a auzit un zumzet de promisiuni. Theo a coborât vocea până la pragul la care de-abia îl puteai auzi, trebuia să te apleci ca să înțelegi ceva:

— Guénot… e gay. Lumea vorbește că a făcut deja diverse lucruri cu niște elevi… Au existat și plângeri, dar au fost mușamalizate. De directorul școlii, bineînțeles! Se pare că îi plac foarte tineri, dacă înțelegeți ce vreau să spun. A fost văzut de mai multe ori dând târcoale pe la aide Desmedt. Oamenii se întreabă dacă nu cumva și directorul e…

Grupul a rămas interzis la aceste vești.

În ceea ce-l privește pe Antoine, nu prea înțelegea ce se petrece. În ajun, jandarmii păruseră să-l bănuiască pe domnul Desmedt, apoi îl lăsaseră în pace. De dimineață, era domnul Guénot. Și poate chiar directorul școlii. Căutau în iaz, unde Antoine știa că nu vor găsi nimic. Pentru prima dată în ultimele douăzeci și patru de ore a simțit că inima i se mai liniștește. Oare riscul se îndepărta? Nu putea să fugă, dar nu putea scăpa nici de întrebarea: dacă Rémi n-o să fie găsit niciodată?

Pe tot parcursul zilei, acest loc din apropierea iazului de unde nimeni nu putea vedea nimic, care nu ducea nicăieri, a constituit parcă o anexă a așezării Beauval, informațiile care le parveneau călătoreau pe un fir care nu mai putea fi reconstituit, așa că plecau de acolo îmbogățite de comentariile oamenilor, adică aproape cu totul altceva.

Pe la mijlocul după-amiezii, s-a stabilit o relație foarte strânsă între căutările întreprinse de scafandri la iaz și arestarea unui bărbat în legătură cu identitatea căruia părerile rămâneau împărțite, în ciuda asigurărilor lui Theo, în această cursă a vinovăției, domnul Guénot era pe primul loc, dar nici șoferul nu părea de lepădat, cel care accidentase câinele familiei Desmedt în ajun. L-a omorât pe loc, ziceau unii. Bietului Robert nu i-a mai rămas decât să pună câinele într-un sac de gunoi, și credeți că tipul s-a ostenit măcar să oprească să-și ceară scuze, vezi să nu! Cineva văzuse nenorocita aia de mașină ieșind din Beauval, un Fiat. Sau un Citroën. Albastru metalizat. Din ’69, doar erau și ei șoferi. Dar s-a întâmplat în aceeași zi?

Câinele n-a fost omorât în ajunul dispariției micuțului? Ba da, dar a venit înapoi, vă spun sigur, Fiatul ăla!

Pe lista candidaţilor la vinovăţie urmau vreo două-trei nume, cum ar fi cel al domnului Danesi, patronul gaterului din Pont, dar informaţia nu era prea credibilă venind din partea lui Roland, un angajat cu care omul se luase la bătaie cu câteva săptămâni în urmă pentru o poveste cu un furt care nu fusese încă elucidat. Zvonurile sunt o plasă fragilă, prind ori nu, depinde. Ăsta n-a prins.

Cât despre domnul Desmedt, era considerat un outsider puţin credibil. Morocănos, deseori brutal, scandalagiu de meserie, nu era campion la popularitate, dar avea înalta calitate de a fi din Beauval, prin definiţie mai puţin susceptibil de vreo faptă reprobabilă decât domnul Guenot, care era din Lyon, ori, *a fortiori,* decât şoferul ăla pe care nu-l cunoştea nimeni. Nimeni nu putea să creadă că şi-ar fi putut răpi ori chiar ucide propriul copil, de ce ar fi făcut aşa ceva? De altfel, jandarmii periaseră întregul sector de drum pe care omul l-ar fi putut străbate împreună cu Remi pentru a ajunge la uzină şi nu găsiseră absolut nimic. De fapt, chiar şi cei care nu-l prea aveau la inimă pe Roger Desmedt nu se îndurau să-l bănuiască.

Simpla idee că cineva ar fi putut să-l omoare pe Remi, dulceaţa aia de băiat, cunoscut de toată lumea cu mutrişoara aia drăgălaşă şi ochii inteligenţi, îngheţa câteodată discuţiile, lungi momente de tăcere instalându-se când nimeni nu reuşea să-şi închipuie cu adevărat o asemenea oroare. Nici măcar Antoine nu reuşea, deoarece, pe parcursul după-amiezii, propria reprezentare a evenimentului se schimbase. El era penultima persoană care îl văzuse pe Remi în viaţă. Şi, în legătură cu acest fapt, spiritele se aprindeau câteodată.

Antoine îl văzuse pe Rémi înainte sau după ce micuţul îl însoţise pe tatăl lui o bucată de drum? Importantă întrebare! Era o chestie de minute, dificil de tranşat. Aşa că Antoine fusese obligat să povestească scena de nenumărate ori. Se adunau în jurul lui, ascultau a mia oară relatarea momentului în care el ieşea din casă, îl vedeau pe micul Rémi împreună cu el stând lângă grămada de moloz, îşi imaginau sacii menajeri, dintre care unul ascundea trupul câinelui mort. Antoine a început el însuşi să creadă în toată povestea asta inventată; când începea să povestească, scena i se derula în faţa ochilor, cu el în rolul principal, povestea începea să prindă şi în capul lui, ca şi în cel al interlocutorilor o dimensiune care o apropia puţin câte puţin de adevăr.

Theo Weiser, căruia îi fusese furat statutul de vedetă, rămânea deoparte. Antoine îl observa cu coada ochiului, înconjurat de amicii de

la şcoală ori de la colegiu, Theo şuşotea privindu-l chiorâş…

Fără să ştie de ce, Theo şi el nu se înghiţiseră niciodată. Émilie şi ei doi formau un fel de trio informai şi neobişnuit: Antoine era un elev bun care tocmai terminase primul trimestru din clasa a şasea cu rezultate excelente aproape la toate materiile. Émilie era o elevă medie, dintre acelea pe care le orientezi către filiera aflată la modă în anul curent. Theo, pe de altă parte, era un leneş, dar destul de inteligent cât să nu repete anul decât o singură dată. Mai mare cu un an, nu era în clasă cu Antoine şi Émilie. Ci cu Kevin şi Paul.

Această situaţie, de a fi singurii din Beauval în acea clasă de a şasea, de a se cunoaşte dintotdeauna, de a se vedea în fiecare zi, ar fi trebuit să-i apropie pe Antoine şi Émilie, dar nu se întâmplase chiar aşa… Ultima ei tentativă de a-i propune să iasă împreună, acolo, sub căsuţa din pădurea Saint-Eustache, se soldase cu un eşec lamentabil. Băiatul nu se prea descurca în relaţiile cu fetele, în general. Cu Émilie era şi mai rău. Chiar dacă înainte de toată povestea asta ea îi popula toate visele şi fanteziile…

Scafandrii s-au oprit cu puţin înainte de ora cinci după-amiaza, iar cei care mai rămăseseră pe-acolo s-au hotărât să se întoarcă în Beauval.

Antoine a iuţit pasul ca s-o ajungă din urmă pe Émilie, care mergea împreună cu câteva fete. A simţit imediat reticenţa cu care a fost întâmpinat. Nu-l privea în faţă, nu-i adresa niciun cuvânt. Oare exagerase acceptând să repete iar şi iar mica poveste inventată? N-ar fi trebuit să atragă în asemenea măsură atenţia asupra lui? în ciuda tuturor acestor întrebări, a prins-o cu forţa de braţ şi a reuşit s-o îndepărteze de tovarăşele ei.

— E vorba despre Theo, a sfârşit ea prin a-i spune.

Nici nu era de mirare.

— E gelos, atâta tot.

— Oh, nu! a strigat ea. Nu e vorba…

Antoine a lăsat ochii în jos, dar ardea de nerăbdare să-i spună adevărul, aşa că n-a fost nevoie ca el să insiste prea mult.

— Zice că tu eşti cel care l-a văzut ultimul pe Rémi şi…

— Şi ce?

Vocea fetei a devenit gravă, febrilă:

— Şi că Rémi venea adesea să te caute în pădure…

L-a străbătut un fior, ca şi cum ar fi îngheţat dintr-odată, ca şi cum

i s-ar fi făcut frig.

— Şi mai zice… că în loc să caute prin iaz, mai bine ar scotoci prin Saint-Eustache…

Era o catastrofă.

Émilie l-a fixat îndelung, cu capul uşor aplecat, încercând să discearnă adevărul de minciună. Antoine s-a ghemuit o clipă sub lovitura acestei revelaţii. Theo ăsta era de o răutate rară, cu gelozia lui sordidă, nici nu i-a trecut prin minte lui Antoine că, fără să ştie, Theo spusese adevărul.

Ceea ce l-a făcut să se hotărască a fost privirea lui Émilie, interogativă.

N-a mai stat să reflecteze nici la ceea ce făcea, nici la consecinţe şi a luat-o la fugă după grupul de oameni. Din fugă, a ridicat braţele şi l-a lovit pe Theo în spate propulsându-l la doi metri depărtare. Fetele au început să ţipe. Antoine s-a aruncat asupra lui Theo, s-a urcat călare pe pieptul lui şi a început să-i care la pumni în faţă. Loviturile produceau nişte sunete necunoscute, surde, organice… Theo era mai mare şi mai puternic decât Antoine, dar atacul l-a luat total pe nepregătite. Când a reuşit să-şi doboare adversarul, avea deja faţa plină de sânge. Antoine era culcat pe o parte când l-a văzut încercând să se ridice, şi s-a dovedit mai rapid. A sărit în acioare, s-a uitat de jur-împrejur în căutarea unei pietre, a găsit un lemn destul de gros, a făcut un pas, l-a apucat şi, văzându-l pe Theo că se apropia clătinându-se, l-a ridicat cu amândouă mâinile şi l-a lovit în obrazul drept.

Era un lemn de vreo patruzeci de centimetri lungime şi destul de gros, dar total putrezit.

A explodat în mii de bucăţi în capul lui Theo, cu un sunet sec. Antoine a rămas în mână cu o bucată ruptă, de culoarea ciupercilor.

Micul grup era atât de siderat de acest episod, încât nimeni nu s-a îngrijorat de ridicolul situaţiei. Chiar dacă atacul s-a terminat într-o manieră de toată mila, Antoine tocmai se împotrivise unei autorităţi pe care nimeni nu îndrăznise vreodată s-o conteste.

Adulţii au dat fuga să-i despartă pe beligeranţi. Strigăte, amabilităţi, batiste, şters sângele, din fericire nu se întâmplase mare lucru, doar o buză spartă.

În curând şi-au reluat drumul spre Beauval.

Grupul de copii s-a despărţit spontan în două. Erau mai mulţi de partea lui Antoine decât a lui Theo.

Antoine îşi trecea nervos mâna prin păr, descumpănit şi bulversat de tulburătoarea similitudine… în două zile, lovise doi băieţi cu o bucată de lemn. Pe primul, care chiar nu merita, îl omorâse.

Devenise oare un bătăuş obtuz, orbit de furie, asemenea celor pe care-i vedea în timpul recreaţiilor?

A observat-o pe Émilie mergând pe lângă el. N-ar fi putut spune de ce, dar nu s-a simţit liniştit. Fetele astea şi mania lor de a se îndrăgosti de bătăuşi…

Cu puţin înainte de ora cinci, camioneta Jandarmeriei a adus-o acasă pe Bernadette Desmedt. Vederea femeii micşorată parcă de durere i-a frânt inima.

Aşteptând-o pe mama lui să se întoarcă, Antoine a deschis televizorul şi s-a uitat la ştiri, la reportajul despre alarmanta dispariţie a micului Rémi Desmedt. Câteva imagini cu oraşul, biserica, primăria. Apoi strada principală. În încercarea de a da o notă dramatică evenimentului (uşor patetică, deoarece reporterul n-avea nimic de spus ori de arătat), reportajul urma un itinerar care începea în centrul oraşului, pentru ca apoi să se apropie de casa micului Rémi.

Antoine a urmărit cu o apăsare pe suflet imaginea străzii, a pieţei centrale, a drogheriei, apoi a şcolii…

Camera se apropia, dar nu de casa vecinilor, ci de a sa.

Nu-l căuta pe micuţ, ci pe el.

Imaginile au surprins în sfârşit strada lor, casa familiei Mouchotte cu obloanele ei de un verde englezesc, apoi grădina familiei Desmedt. În dorinţa de a materializa şi a evidenţia golul lăsat de absenţa băieţelului, camera s-a mişcat de jur-împrejur, zăbovind asupra leagănului ca să sublinieze abandonarea, asupra porţii grădinii pe care o împinsese ca să poată ieşi…

În momentul în care imaginea panoramică a surprins o parte a curţii familiei Courtin, Antoine a aşteptat ca obiectivul să se focalizeze asupra casei lor, să parcurgă faţada, să-l caute şi să-l găsească în sfârşit în spatele ferestrei, să se apropie şi să se oprească la un prim-plan al feţei lui: „Şi iată-l şi pe băiatul care l-a omorât pe Remi Desmedt şi l-a îngropat în pădurea Saint-Eustache, unde jandarmii îl vor descoperi chiar mâine la prima oră”.

A făcut fără să vrea un pas în spate şi apoi a fugit să se refugieze în camera lui.

Doamna Courtin s-a întors într-un târziu de la treburile ei din

oraș, care i-au luat de trei ori mai mult timp decât de obicei. Antoine a auzit-o trebăluind prin bucătărie, apoi urcând la el să-l vadă. Ea avea fața tensionată.

— Cel pe care l-au arestat nu e profesor…

Antoine a pus deoparte jocul Transformers și s-a uitat la ea.

— E domnul Kowalski.

7

Arestarea cu pricina îi dăduse peste cap atât pe doamna Courtin, cât și pe fiul său. Antoine își reproșa că îi trecea prin cap, dar nu se putea abține: dacă domnul Kowalski era găsit vinovat – nu-și punea problema cum ar fi fost posibil așa ceva –, nu l-ar fi deranjat atât de tare cât dacă ar fi fost oricine altcineva. Mama lui fusese veșnic nefericită pentru că era obligată să muncească pentru el, avea o reputație proastă și mai era și urât. Cercetările care nu duseseră nicăieri, iazul răscolit degeaba, și acum arestarea lui Frankenstein… Antoine începuse să spere că acest coșmar se va sfârși, că el va rămâne la adăpost, dar mai era și Theo, ale cărui vorbe cu subînțeles ar fi putut să conducă la el. Până unde o să meargă? Dacă îi spunea ceva tatălui său? Sau jandarmilor?

N-ar fi trebuit să cedeze furiei și să se repeadă asupra lui, ar fi trebuit să lase lucrurile așa cum erau, a fost așa de nesocotit.

— Chiar nu mă așteptam… murmura doamna Courtin. Domnul Kowalski…

Era vizibil tulburată de această veste.

— Nu l-ai suportat niciodată, a zis Antoine, așa că ce te-a apucat acum?

— Da, desigur! Dar, mă rog… Nu e ușor când cunoști persoanele în cauză.

A rămas tăcută un moment îndelungat. Antoine credea că se gândește la implicațiile pe care această arestare le va avea în viața ei, poate în munca ei, era îngrijorată.

— O să-ți găsești de lucru în altă parte. Te plângeai tot timpul, îți era groază să mergi acolo.

— A, da? Tu crezi că slujbele se găsesc așa, pe toate drumurile!

Se înfuriase.

— Spune-le asta și muncitorilor ce vor fi concediați de domnul Weiser în primele zile ale anului…!

Povestea asta cu disponibilizările circula de săptămâni întregi în Beauval. Când îl întrebai, domnul Weiser răspundea evaziv. Nu știa încă,

depindea de o sumedenie de lucruri, trebuia să aştepte bilanţul trimestrial… Muncitorii constataseră că, în cursul ultimelor două luni, comenzile se înmulţiseră, dar aşa se întâmpla de fiecare dată înainte de Crăciun. Domnul Weiser fusese nevoit să reangajeze pentru câteva ore pe săptămână o parte din muncitorii pe care îi concediase cu trei luni înainte, chiar şi domnul Mouchotte mai prinsese de lucru timp de câteva săptămâni, ceea ce compensa într-o oarecare măsură criza din toamnă când comenzile scăzuseră drastic. Nimeni nu mai înţelegea nimic.

Antoine se întreba deseori dacă mama lui era realmente obligată să lucreze. Femeia îl blestema pe domnul Kowalski de mai bine de cincisprezece ani, ca să câştige cât? Nu ştia chiar exact, dar oricum nu mare lucru, erau oare atât de săraci? Doamna Courtin nu se plânsese niciodată în legătură cu banii primiţi pensie de la fostul ei soţ. „Măcar din punctul ăsta de vedere e corect…", spunea uneori, fără ca Antoine să înţeleagă prea bine în ce domeniu rămânea să-i facă reproşuri.

— Bine, să lăsăm asta, i-a spus ea în sfârşit, acum trebuie să te pregăteşti.

Dar se gândea la altceva.

În alternanţă cu orăşelele vecine, slujba de Crăciun se ţinea în acel an în Beauval la ora şapte şi jumătate seara, pentru că preotul trebuia să fugă s-o mai ţină în încă şase localităţi.

Doamna Courtin întreţinea cu biserica raporturi prudente şi funcţionale. îl trimisese pe Antoine la orele de catehism din precauţie, dar nu insistase când el se hotărâse să nu se mai ducă. Ea se ducea la biserică doar atunci când avea nevoie de ajutor. Dumnezeu era pentru ea un vecin un pic distant cu care îi făcea plăcere să se întâlnească şi căruia nu se sfia să-i ceară câte un mic serviciu din când în când. Mergea la slujba de Crăciun ca în vizită la o mătuşă în vârstă. Era şi o mare doză de conformism în toată treaba asta cu religia. Doamna Courtin se născuse în Beauval, aici crescuse şi trăise, într-un oraş mic unde toată lumea urmăreşte ce face toată lumea, în care părerea celorlalţi cântăreşte zdrobitor. Aşa că făcea de fiecare dată ceea ce *trebuia,* pur şi simplu pentru că toată lumea în jurul ei făcea la fel. Ţinea la reputaţia ei, aşa cum ţinea la familie şi poate chiar cum ţinea la viaţa ei, căci, fără îndoială, ar fi murit dacă şi-ar fi pierdut respectabilitatea. Slujba de la miezul nopţii nu era pentru Antoine decât o obligaţie printre toate celelalte pentru care se sacrifica de-a lungul anului pentru ca mama lui să rămână, în propriii ei ochi, o femeie demnă de luat în seamă.

Ca peste tot, credincioşii nu mai erau în Beauval atât de numeroşi ca altă dată. Dacă în timpul anului slujbele duminicale adunau un număr apreciabil de persoane era pentru că se uneau laolaltă cei din Marmont, Montjoue, Fuzelieres, Varennes şi Beauval.

Activitatea religioasă era destul de sezonieră. Majoritatea credincioşilor veneau la biserică atunci când lucrările agricole erau în primejdie, când preţul bovinelor intra în recesiune ori când fabricile din zonă îşi făcea planuri de disponibilizări. Biserica pretindea o anumită prestaţie, oamenii se comportau ca nişte consumatori de servicii. Nici marile sărbători ciclice precum Crăciunul, Paştele sau Adormirea Maicii Domnului nu scăpau de această regulă utilitară. Era felul în care lumea se achita de obligaţii şi care le permitea oamenilor, de-a lungul anului, să recurgă la serviciile la cerere. În acest sens, slujba de Crăciun avea întotdeauna mare succes.

Încă de la ora şapte, numeroşi locuitori din Beauval se îndreptau spre centrul oraşului. Ar fi trebuit să fie fericiţi văzând biserica atât de plină, dar plăcerea le era stricată de faptul că mulţi dintre oameni nu erau localnici.

De cum intrau, femeile se îndreptau spre naos; bărbaţii, pe de altă parte, mai întârziau afară ca să fumeze o ţigară, să-şi strângă mâinile, să schimbe noutăţi, să se mai întreţină cu unii pe care nu-i văzuseră de mult, cu femei cu care se culcaseră în trecut, cu foşti amici, chiar dacă relaţiile se răciseră în timp.

Dispariţia micuţului Remi Desmedt provocase de asemenea un val de curiozitate care explica succesul evenimentului. Toată lumea urmărise la televizor reportajul despre Beauval şi cei care nu locuiau aici încercau acum să asocieze două imagini disparate, cea a oraşului pe care îl cunoscuseră şi care n-avea nimic palpitant şi cea a veştilor proaste care, pe măsură ce trecea vremea, căpătau o dimensiune tragică.

După treizeci de ore, dispariţia lui Remi putea fi considerată îngrijorătoare în cel mai înalt grad.

Fiecare anticipa deznodământul.

Oare când va fi găsit? Şi cum?

În piaţa din faţa bisericii nu se vorbea decât despre asta, iar arestarea domnului Kowalski literalmente făcea irezistibile conversaţiile. Doamna Mouchotte se uita cu ochii ei albaştri larg deschişi la Claudine care, printr-un miracol, era în magazin la venirea jandarmilor.

— N-a durat nici cinci minute, vă jur. Odată l-au înghesuit pe mezelar…

Doamna Courtin a intervenit:

— Și totuși, ce i se reproșează… concret?

O chestie cu alibiul. Cineva auzise că mașina lui fusese văzută în apropiere de Beauval, parcată la marginea pădurii.

— Deci pe unde umbla animalul ăla în acel moment? a întrebat cineva.

— Dar asta nu e o dovadă! a protestat doamna Courtin. Nu că aș vrea să-i iau apărarea, mersi, nici vorbă, totuși! Dacă nu mai poți să circuli cu mașina fără să fi acuzat că ai răpit un copil, atunci, zău, eu…

— Nu-i vorba de asta! s-a repezit doamna Antonetti la ea.

Vorbea cu o voce ascuțită și pronunța fiecare silabă ca și cum ar fi fost ultima, ceea ce dădea discursului ei un ton tăios și fără drept de apel, care impresiona.

Intervenția ei a atras imediat atenția, toată lumea întorcându-se spre ea.

— Problema e că acest Kowalski (în magazinul căruia nu pun niciodată piciorul, asta mi-ar mai lipsi) nu e capabil să spună ce a făcut în orele în care a dispărut copilul! Lumea i-a văzut mașina, dar el nu-și mai amintește ce făcea…

Femeia se bucura de o asemenea autoritate, încât nimănui nu i-a trecut prin cap să întrebe de unde avea această informație. Cu atât mai mult cu cât era mereu una dintre primele și cele mai bine informate persoane din Beauval, ceea ce i-a permis să încheie cu aerul cuiva care știe ce spune:

— E ciudat totuși, nu?

Doamna Courtin a confirmat din cap, da, destul de ciudat, chiar suspect… Dar nu părea sută la sută convinsă.

Antoine și-a lăsat mama acolo și s-a grăbit să se întâlnească cu câțiva amici de la școala de duminică, amici care erau de serviciu la slujbă. Emilie purta o rochie înflorată, aproape elegantă, din voal, și părea mai coafată decât de obicei, mai blondă, mai plină de viață, foarte drăguță, lucru dovedit de indiferența disimulată a tuturor băieților prezenți. Părinții ei, dintre cei mai înfocați credincioși, nu ratau niciodată slujba, iar Emilie era nelipsită de la orele de catehism încă de la o vârstă foarte fragedă. Doamna Mouchotte era capabilă să meargă la biserică de trei ori pe zi, soțul ei era singurul bărbat care cânta în cor,

avea o voce de stentor pe care o înălţa fără ruşine deasupra tuturor, cu o forţă care demonstra fervoarea credinţei sale. Emilie, în ceea ce o priveşte, nu credea în Dumnezeu, dar reuşea să afişeze faţă de mama ei un asemenea devotament, încât ar fi crezut-o capabilă să se călugărească, dacă maică-sa i-ar fi cerut asta.

La apropierea lui Antoine, în grupul de copii s-a lăsat un moment de tăcere. Theo, care mirosea a fum de ţigară, îşi privea cu ostentaţie picioarele. Avea buza umflată şi de un roşu întunecat, cu o mică crustă deasupra. Nu s-a putut abţine să nu-i arunce lui Antoine o căutătură încărcată de ranchiună. Era însă destul de abil ca să realizeze că arestarea neaşteptată a lui Frankenstein preocupa mai mult lumea decât răfuiala lui cu Antoine. De altfel, Kevin l-a luat în primire imediat:

— Hei! Ai văzut că nu era vorba de domnul Guénot! Spui numai prostii!

Printre multe alte defecte, lui Theo i se părea că are întotdeauna dreptate. În sensul ăsta semăna cu tatăl lui, era un fel de marcă a familiei Weiser, ei nu se înşelau niciodată. Iar în situaţia de faţă, mai mult ca oricând era esenţial pentru el să-şi recapete statutul.

— Nu-i adevărat! a venit replica. Prima dată l-au arestat pe Guénot, i-au dat drumul, dar îl vor ţine sub supraveghere, ascultă-mă pe mine. E pederast, nu încape îndoială. Un nemernic…

— Nu contează! a reluat Kevin, fericit că măcar o dată în viaţă reuşise să-l aibă la mână pe fiul primarului.

— Ce nu contează? Ce nu contează? s-a ambalat Theo.

— Bah, nu mai contează, acum l-au arestat pe Frankestein!

Un murmur de aprobare a răzbătut din tot grupul. Arestarea asta era conformă cu opinia generală, rezumată în mod magnific de Kevin într-o singură expresie:

— Cu fata aia a lui…

Theo, care pierduse startul, nu voia să abandoneze partida, aşa că a încercat o manevră de învăluire, declarând:

— Oricum ştiu mai multe decât voi despre toată chestia! Piciul… e mort!

Mort…

Cuvântul a produs senzaţie.

— Cum adică e mort? a intervenit Émilie.

Discuţia s-a întrerupt. Domnişoara Vallenères tocmai îşi făcuse apariţia şi spectacolul notarului împingându-şi fata în scaunul cu rotile

făcea mereu să se aştearnă liniştea. Cincisprezece ani, slabă ca un ţâr, cu mâinile legate cu nişte batiste. Principala ei ocupaţie era să-şi decoreze scaunul. Nu o văzuse nimeni lucrând, dar lumea vorbea că-şi comandase o mască specială ca să poată să picteze cu spray-ul. Scaunul era o curiozitate renovată tot timpul, de curând fata îi ataşase antene radio flexibile cum vezi la maşini, de zici că era o enormă insectă multicoloră. Unii copii o porecliseră Mad Max. Aspectul vesel al dispozitivului contrasta evident cu faţa ei, întotdeauna concentrată, indiferentă la ce se petrecea în jur; lumea vorbea că e teribil de inteligentă, dar că va muri tânără şi, într-adevăr, părea că până şi o pală de vânt mai puternică ar fi putut s-o doboare. Era de aceeaşi vârstă cu mulţi dintre copiii din Beauval, dar nu frecventa pe nimeni. Ori poate că nimeni nu o frecventa pe ea. De când se îmbolnăvise, era şcolarizată la domiciliu de către o învăţătoare.

Extravagantul scaun cu rotile, intrând în biserică, avea un aer provocator. Îţi venea să te întrebi dacă Dumnezeu nu-i va cere socoteală pentru lipsa de smerenie. Tatăl şi fiica erau urmaţi de doamna Antonetti, vipera aia care n-ar fi ratat pentru nimic în lume ocazia de a arunca o privire în acest mic univers pe care-l ura de când se ştia, cu toate fibrele fiinţei sale.

— Eşti sigur că e mort? a reluat Kevin discuţia cu voce scăzută, după ce au trecut.

Întrebarea era stupidă, având în vedere că nu fusese găsit cadavrul, dar traducea în fapt impactul pe care această idee îl avusese asupra întregului grup. Cuvântul în sine avea puterea de a-ţi tăia respiraţia. Antoine a început să se întrebe dacă Theo spunea lucrul ăsta pentru a-şi recâştiga popularitatea ori pentru că deţinea realmente vreo informaţie.

— Şi de unde ştii? a insistat Kevin.

— Tatăl meu… a început Theo.

A lăsat cuvintele să plutească în aer, apoi s-a uitat cu gravitate în jos clătinând din cap, ca unul care ştie mai multe, dar nu are dreptul să vorbească. Antoine nu s-a mai putut abţine:

— Tatăl tău ce?

Din momentul bătăii din după-amiaza aceea, intervenţia lui Antoine nu mai avea aceeaşi greutate. Şi îl obliga pe Theo la o reacţie pe măsură. A aruncat o privire peste umăr ca să fie sigur că nu-l auzea nimeni altcineva.

— A vorbit cu căpitanul de la Jandarmerie… Se ştie deja cum s-a întâmplat…

— Ce se ştie?

— Să zicem că… (Theo a inspirat adânc şi calm) … s-au găsit probe. În momentul ăsta se ştie unde trebuie căutat cadavrul. E o chestiune de ore… Dar nu pot să spun nimic în plus.

S-a uitat la Antoine, la Émilie şi la toţi ceilalţi, apoi a adăugat:

— Îmi pare rău…

Apoi s-a întors încet pe călcâie, a traversat piaţa şi a intrat în biserică.

Cu siguranţă era un bluf, dar oare de ce Theo îl privise pe Antoine primul? Émilie şi-a prins o şuviţă de păr între arătător şi degetul mare şi a început să şi-o răsucească gânditoare. Dacă ieşea cu Theo (ceea ce Antoine încă nu aflase), oare se număra printre cei demni de încredere? Nu participase la discuţie, nu spusese niciun cuvânt… Antoine nu îndrăznea s-o privească.

— Bine, eu plec… a zis ea într-un final.

Apoi a părăsit grupul şi a intrat, la rândul ei, în biserică.

Antoine ar fi avut chef să spele puţină. Şi fără îndoială că asta ar fi făcut, dacă mama lui n-ar fi apărut exact în acel moment.

— Hai, Antoine…!

În jurul lui, bărbaţii şi-au stins ţigările, şi-au scos pălăriile şi şepcile şi apoi uşa bisericii s-a închis în urma lor.

Vei purta, vei purta, o, Sfântă Marie, pruncul aşteptat de atâta vreme de oamenii din tara ta…? f

Antoine şi-a ocupat locul lângă mama lui, în apropierea traveei centrale, de unde putea vedea în faţa lui ceafa lui Émilie, lucru care altă dată avea un efect atât de intens asupra lui!… dar nu şi în seara aceea. Vorbele lui Theo i se învârteau în minte. Aveau probe… Şi-a atins instinctiv încheietura mâinii. Dacă era adevărat, ce mai aşteptau? De ce nu au venit imediat să-l caute?

Poate slujba asta…

Fiţi toţi bine veniţi, în noaptea aceasta de Crăciun când suntem fericiţi să celebrăm naşterea lui Hsus.

Preotul era un tânăr imberb, durduliu, cu buze cărnoase şi ochi febrili. Mergea uşor într-o parte, timid fiind, pentru că ura să deranjeze, dar toată lumea ştia că trăia animat de o credinţă nestrămutată, austeră şi exigentă, ce contrasta în mod uimitor cu înfăţişarea sa. Puteai să ţi-l

imaginezi cu uşurinţă gol, pântecos şi grăsuliu, flagelându-se într-o celulă de mănăstire.

…cel ce ne chemi şi ne aduci Bucurie, Pace şi Speranţă…

Câteva femei stăteau grupate în stânga altarului în jurul doamnei Mouchotte, care le dirija din cap şi umeri din faţa micii orgi la care, de mai bine de treizeci de ani, cânta doamna Kernevel.

Câteva capete se întorceau regulat spre uşa bisericii. Lumea era dezamăgită că familia Desmedt nu apăruse. Puteau înţelege, şi totuşi, slujba de Crăciun… întorcând capetele spre uşă, oamenii şuşoteau.

Apoi, într-un târziu, au sosit.

Se ţineau de braţ asemenea cuplurilor în vârstă. Bernadette dădea impresia că se micşorase cu câţiva centimetri. Faţa îi era albă ca varul, cu cearcăne largi sub ochi. Domnul Desmedt avea buzele strânse şi părea că se stăpâneşte cu greutate. Valentine, fiica lor, venea după ei, îmbrăcată cu pantaloni roşii ce păreau extravaganţi în această biserică şi mai ales în această împrejurare. Emilie, exprimând opinia generală, zicea că e o „Marie-ridică-ţi-fusta", ceea ce-l şoca pe Antoine, dar îi şi înflăcăra imaginaţia.

A simţit la trecerea lor mirosul greu, aspru şi brutal al domnului Desmedt.

După ce au ajuns în faţa lui, Antoine a urmărit fundul rotund şi roşu al lui Valentine legănându-se atât de expresiv, încât a simţit că-i vine apă în gură.

Doamne Iisuse Hristoase, cel trimis de Tatăl întru vindecarea şi salvarea tuturor oamenilor…

Familia Desmedt a traversat lunga şi impunătoarea travee centrală.

Chiar dacă slujba nu s-a întrerupt din cauza lor, această apariţie a provocat o altfel de linişte, una plină de murmure, respect, admiraţie, durere şi solemnitate.

Doamne, ai făcut să strălucească această noapte sfântă cu lumina ta cea adevărată; cu mare mila Ta ajută-ne pe noi să ne împărtăşim cu preacuratele tale taine şi să primim bucuria deplină în cer. Prin Fiul Tău şi Domnul nostru Iisus Hristos.

Sosirea familiei Desmedt semănase cu intrarea celor pocăiţi. Bernadette de-abia mergea. Domnul Desmedt se îndrepta încet spre transept, dar plin de o hotărâre aproape animalică, cu fruntea plecată şi pasul greu, dând impresia că se ducea în întâmpinarea preotului, gata

să-l ia la întrebări pe Dumnezeu însuşi.

Ajunşi în primul rând, s-au oprit. Nu mai erau locuri libere. S-au întors atunci spre naos ca şi cum s-ar fi pregătit să străbată biserica în sens invers şi să iasă. Valentine se apropiase de mama ei. Aliniaţi unul lângă altul, păreau că vor să înfrunte mulţimea de credincioşi.

În tot tabloul acesta cu bărbatul debordând de furie ca un taur, cu femeia ajunsă la capătul puterilor şi cu fata imatură transpirând energie sexuală şi ratare, era ceva care îţi rupea sufletul. Ai fi zis că această familie, din care lipsea cu ostentaţie micul Rémi, îi oferea Domnului spectacolul disperării sale.

Nimeni nu ştia ce avea să se întâmple. Antoine, chiar dacă era departe, a simţit cu o acuitate fizică energia sălbatică pe care o degaja domnul Desmedt în momentul în care a ridicat capul şi a fixat mulţimea. Nu s-a putut abţine să nu arunce o privire spre domnul Mouchotte care, de la episodul de la uzină când domnul Desmedt îl lovise, îl ura visceral pe tatăl lui Rémi. Adevărul era că, tot iscând zâzanie, domnul Desmedt îşi atrăsese în Beauval inamici straşnici. Totuşi, în faţa spectacolului pe care îl oferea familia, primul rând a fost brusc cuprins de agitaţie, câteva persoane s-au ridicat imediat ca să le facă loc şi s-au retras spre uşă. Cei trei Desmedt s-au aşezat. Chiar în faţa preotului care oficia.

Da, un prunc s-a născut, un Fiu ne-a fost trimis…

Când familia copilului a dispărut din raza vizuală a lui Antoine, Émilie s-a întors spre el şi l-a fixat cu o insistentă stranie.

Era o întrebare? Ştia ceva?

Băiatul a căutat cu febrilitate sensul privirii ei, dar fata se întorsese deja. Îi transmitea un mesaj? Ce voia să spună?

Când Theo spusese: „Se ştie unde trebuie căutat cadavrul", ea rămăsese ciudat de tăcută. Instinctiv, Antoine şi-a îndreptat privirea spre uşa bisericii.

„S-au găsit probe".

Şi atunci a avut revelaţia: Antoine a înţeles că Emilie îl sfătuise din priviri să nu mai rămână acolo.

Să fugă! Asta era! Aşteptau sfârşitul slujbei de Crăciun ca să-l aresteze. Căzuse în capcană. Afară îl va întâmpina un cordon de jandarmi…

Mâine, păcatul din veac va fi răscumpărat şi Mesia, Salvatorul lumii, va coborî printre noi.

Antoine va fi încolţit în mulţimea de credincioşi care se vor

înghesui spre ieşire. Încet-încet, lumea se va întoarce, căutând din priviri cauza apariţiei forţelor de ordine în faţa bisericii, tocmai în noaptea de Crăciun. Şi în curând, Antoine se va găsi străbătând singur traveea, toată lumea îndepărtându-se la trecerea lui…

O să înceapă ţipetele…

N-o să-i mai rămână decât să se predea autorităţilor ori să aştepte să audă în spatele lui paşii grei ai domnului Desmedt. Va ajunge în dreptul lui. Antoine se va întoarce. Tatăl lui Remi îl va întâmpina cu puşca la umăr şi ţeava ridicată în dreptul capului.

Antoine a scos un ţipăt, dar care a fost acoperit de un altul.

Remi!

Din primul rând, Bernadette se ridicase şi îşi striga copilul. Trasă de mânecă de Valentine, s-a aşezat încet la loc.

Doamna Kernevel, surprinsă de acel ţipăt, s-a oprit din cântat, iar vocile celor din cor s-au stins în dezordine.

Apoi s-a făcut auzită cea tunătoare a domnului Mouchotte, urmată imediat de orgă, iar corul a reluat cântecul întrerupt, cu o hotărâre destinată să strângă rândurile tuturor celor cuprinşi de confuzie.

Doamne, Salvatorul nostru, arată-ne mila şi bunătatea Ta. Salvează-ne pe noi! Tu care…

Preotul continua slujba şi primea fiecare dintre acele manifestări, intrarea familiei Desmedt, oprirea orgii şi a corului etc. cu un surâs infinitezimal ce exprima bucuria de a fi fost ales de Dumnezeu pentru a propovădui rigoarea morală unei comunităţi care îşi pierdea în mod vizibil reperele. Aspectul haotic al ceremoniei confirma nevoia enoriaşilor săi de a avea un frate, un părinte spiritual care să le arate drumul. Depăşiţi de circumstanţele care scăpau puterii lor de decizie şi înţelegere, oamenii urmăreau la rândul lor slujba cu o resemnare de condamnaţi.

Antoine reuşise să se calmeze, nu, nu amâni arestarea unui ucigaş de copii, e imposibil, când eşti sută la sută sigur, trimiţi jandarmii şi-l arestezi. Cât despre afirmaţiile lui Theo, nu erau menite decât să-i salveze statutul. Chiar şi vorbele cu subînţeles pe care le strecurase în ajun deveniseră inofensive odată cu arestarea lui Frankenstein. Antoine ştia că mezelarul din Marmont nu avea nimic de mărturisit, aşa că nu-l vor reţine pentru mult timp. Ce se va întâmpla în continuare?

…un înger a apărut şi le-a spus păstorilor: „Am venit să vă aduc o

veste minunată, o bucurie pentru tot poporul: astăzi s-a născut Salvatorul. El este Mesia, Dumnezeu!"

Tânărul preot care dorea să-şi ţină oile împreună şi-a început predica cu o voce gravă, responsabilă, însufleţită de voinţa divină pe care era chemat s-o aducă la cunoştinţă credincioşilor.

Era la curent, bineînţeles, cu ceea ce se petrecea în Beauval (era cunoscut de altfel drept cel mai bine informat om din canton), îl cunoştea pe micul Remi care venea împreună cu mama lui la slujba duminicală (pe tată îl vedea mai rar). În acea seară de Crăciun, îl vedea fără îndoială ca pe un fel de îngeraş. Se uita stăruitor la părinţii din primul rând şi la feţele grave şi îndurerate ale celor din jur, ca şi cum, printr-o reţea de capilare, durerea familiei iradia în întregul lăcaş. A fost zdruncinat de această constatare: nimic din bucuria pe care trebuia s-o aducă naşterea lui Iisus în ei nu se putea citi pe feţele oamenilor.

Era clar că, orbiţi de realitatea care-i punea la încercare, enoriaşii nu reuşeau să înţeleagă sensul înalt al tainei pe care o trăiseră. A aşteptat un lung moment, privind în mulţime.

— Viaţa ne pune mereu la încercare… a început, în sfârşit.

Vocea i-a devenit dintr-odată clară şi puternică. Răsuna în biserică cu un efect de ecou pe care el îl accentua în mod voit, lungind silabele.

— Dar aduceţi-vă aminte: *„Dumnezeu înseamnă dragoste, bucurie, pace, răbdare…"* Răbdare! Aşteptaţi şi veţi vedea!

Judecând după feţele credincioşilor, mesajul nu ajunsese la sufletele lor. Trebuia să le explice. Tânărul preot a început atunci, vibrând de hotărâre; era în acest cleric de ţară avântul unui misionar care abia aştepta să se facă cunoscut.

— Dragii mei fraţi, vă cunosc durerea. V-o împărtăşesc. Şi sufăr împreună cu voi.

Era mult mai clar, privirile fixate asupra lui arătau că acesta era limbajul pe care îl înţelegeau. S-a simţit încurajat.

— Dar suferinţa nu e niciodată un accident… Ce înseamnă oare a suferi? E instrumentul minunat al lui Dumnezeu, care ne apropie de El şi de perfecţiunea Sa.

Modulase într-un fel magistral acel „minunat". Se lăsase dus de val, renunţase la discursul îndelung pregătit pentru a fi susţinut în toate bisericile diocezei. În acel moment, credinţa vorbea în locul său. Dumnezeu îi arăta calea. Niciodată până atunci nu se simţise investit cu

o misiune mai înaltă.

— Da! Pentru că suferinţa, durerea şi tristeţea sunt penitenţa noastră…

A lăsat tăcerea să plutească, şi-a pus coatele pe pupitru, s-a aplecat spre adunare şi a continuat cu voce mângâietoare:

— Şi la ce serveşte penitenţa?

Întrebarea a fost urmată de o lungă tăcere. Nimeni n-ar fi fost surprins să vadă vreo mână ridicată, ca la şcoală. Preotul s-a redresat, a îndreptat brusc arătătorul spre cer şi a strigat cu o voce fără drept de apel.

— La triumful asupra răului care există în fiecare dintre noi! Dumnezeu ne pune la încercare ca să ne permită să-l demonstrăm profunzimea credinţei noastre!

S-a întors şi i-a şoptit ceva doamnei Kernevel, care i-a răspuns cu un gest amplu din cap.

Orga a început să răsune imediat, însoţită de vocea de trâmbiţă a domnului Mouchotte. Corul a prins din urmă imnul manifestării graţiei divine:

Doamne, Dumnezeul nostru, fa întotdeauna ce este mai bine pentru poporul tău.

Aleluia binecuvântaţi!

Cel ce primeşti sufletele fiilor Tăi

Aleluia binecuvântaţi!

Ca să-ţi întoarcă dragostea cu care i-ai milostivit…

Unul câte unul, credincioşii au început să se alăture corului. Era greu de spus dacă acest cântec avea asupra lor un efect de consolare, balsamic, ori dacă era expresia credinţei, dar preotul era fericit, îşi făcuse datoria.

După versurile de închinare şi ultima rugăciune, a desfăcut o hârtie aşa cum făcea de obicei pentru anunţurile parohiale.

— Mâine-dimineaţă se va organiza o căutare pentru a ajuta la găsirea dragului nostru Remi. Jandarmeria apelează la voluntarii care ar putea să participe. Întâlnirea a fost fixată pentru ora 9 în faţa primăriei.

La acest anunţ, Antoine s-a simţit copleşit.

Pădurea o să fie bătută în lung şi-n lat, îl vor găsi pe Remi. De data asta, imposibil să le scape.

Informaţia n-a întârziat să producă efecte şi în rândul

credincioşilor, lumea a început să se agite, tânărul preot a potolit-o cu un gest autoritar.

Apoi s-a grăbit cu binecuvântarea, pentru că trebuia să plece spre Montjoue, nu mai avea mult timp.

8

La ieşirea din biserică, bărbaţii puneau o mână pe umărul lui Desmedt şi-i strecurau cuvinte de îmbărbătare. Bernadette plecase uitându-se drept înainte, fără să bage pe nimeni în seamă. Cât despre Valentine, fiica lor, a rămas în picioare pe trotuarul din faţă, oamenii se întrebau ce aşteaptă. Cu mâinile în buzunarele hainei, urmărea mulţimea ieşind din biserică cu o indiferentă studiată.

Lui Antoine îi era rău de la stomac, tremura de frică, nu avea cu cine vorbi şi se simţea înspăimântător de singur. Nu întârziase să plece spre casă. Se grăbise să plece fofilându-se prin mulţime.

Theo, înconjurat de adepţii obişnuiţi, lăsa să-i scape câteva indicii, care îi făceau pe ceilalţi să caşte ochii de surpriză. Antoine şi-a continuat drumul în pas grăbit. Aversiunea dintre el şi Theo se simţea până şi în aerul din jurul lor. Când Antoine o să fie prins, Theo va deveni regele şcolii, al oraşului şi nimeni niciodată nu va mai putea să-i pună în discuţie autoritatea.

Antoine se simţea învins, strivit, sfâşiat.

În faţa porţii, s-a întors şi a zărit, mult în spate, silueta mamei lui, care o luase de braţ pe Bernadette. Mergeau foarte încet.

Vederea celor două femei îndurerate a avut asupra lui un efect devastator: braţ la braţ, doamna Desmedt plângându-şi fiul ucis, doamna Courtin, chiar mama asasinului.

Antoine a împins poarta.

Casa era plină de aroma puiului pe care mama îl băgase în cuptor la plecare. Sub brad, stăteau câteva cadouri pe care ea reuşea întotdeauna să le pună acolo fără ca el să observe. N-a aprins lumina. Camera era luminată doar de luminiţele intermitente din pom. Sufletul îi era greu.

După încercarea de la slujbă, perspectiva unei seri în familie îl dobora.

Puţine lucruri scăpau maniei doamnei Courtin de a da aspect ritual tuturor evenimentelor vieţii de zi cu zi, iar seara de Crăciun se derula exact în acelaşi fel în fiecare an. Ceea ce pentru multă vreme fusese o bucurie sinceră şi naivă devenise de-a lungul anilor o

formalitate şi apoi o povară. Care, trebuie spus, se mai şi prelungea la infinit. Se uitau la programul de pe TV1, luau masa la zece jumate seara, deschideau cadourile la miezul nopţii… Doamna Courtin nu făcuse niciodată diferenţa dintre petrecerea de Crăciun şi cea de Revelion. Le organiza după acelaşi model, cu daruri şi tot tacâmul.

A urcat în camera lui căutând ceea ce cumpărase pentru mama lui. Şi asta era tot o sarcină sacră, să-i găsească în fiecare an ceva diferit. A scos din dulap un pachet, nu mai reuşea să-şi amintească ce era înăuntru. Eticheta aurită lipită într-un colţ indica „Loto Tabac Cadouri – str. Joseph Merlin, nr. II". Era magazinul domnului

Lemercier, care avea, cum intrai, în stânga, o vitrină cu ceasuri deşteptătoare, cuţite, şervete, carneţele… Dar el nu reuşea să-şi amintească ce cumpărase de-acolo anul acesta.

A auzit-o pe mama lui împingând poarta, aşa că a coborât în fugă şi a pus cadoul alături de celelalte.

Doamna Courtin tocmai îşi agăţa haina în cuier.

— O, la, la, ce poveste…

Întoarcerea de la biserică, cu Bernadette la braţ, o dăduse peste cap. Această a doua noapte ce se lăsa peste dispariţia lui Remi, slujba, preotul care le spusese să se pregătească pentru ce e mai rău, mă rog, n-o spusese chiar aşa, dar oricum asta fusese intenţia, arestarea unei persoane pe care o cunoştea, toate astea depăşeau puterea de înţelegere a lui Blanche Courtin.

Şi-a scos pălăria şi şoşonii în timp ce agăţa haina şi apoi a ridicat capul.

— Te-aş întreba…

— Ce?

Şi-a pus şorţul de bucătărie.

— Să arestezi un om cumsecade ca…

— Of, mamă, opreşte-te…!

Dar doamna Courtin nu mai putea fi oprită. Pentru a înţelege, avea nevoie să vizualizeze:

— Oricum, ţi-l poţi imagina răpind un băieţel de şase ani…? Şi de ce să facă una ca asta…?

Era asaltată de o viziune. Şi-a muşcat pumnul. A început să plângă.

Pentru prima oară după mulţi ani, Antoine a simţit impulsul de a se apropia de ea, de a o lua în braţe, de a o linişti, cerându-i să-l ierte,

dar fata ei, devastată, i-a frânt inima şi n-a îndrăznit să facă nicio mişcare.

— O să sfârşească prin a-l găsi mort, bietul micuţ, asta cu siguranţă, dar în ce stare…

Îşi ridicase poalele şorţului de bucătărie ca să-şi şteargă ochii. Antoine a ieşit din cameră, distrus, a urcat în fugă la el şi s-a aruncat pe pat. A izbucnit la rândul lui în hohote de plâns.

N-a auzit-o venind pe mama lui. I-a simţit doar mâna pe gât. N-a îndepărtat-o. Oare acesta era momentul potrivit ca să mărturisească? Cu faţa afundată în pernă, şi-a dorit mai mult decât oricând s-o facă. Îşi pregătea deja cuvintele. Dar momentul eliberării nu venise încă.

A auzit-o pe doamna Courtin spunând:

— Sărăcuţul meu băiat, te-a afectat şi pe tine, nu? Toată povestea asta… Era atât de drăguţ, bietul copilaş…

Vorbea despre Remi la trecut. A rămas apoi un moment lung ca să mediteze la acea cruzime, în timp ce Antoine îşi auzea inima bătându-i în tâmple, atât de surd că începuse să-l doară capul.

Pentru prima dată, ritualul de Crăciun era dat peste cap.

Doamna Courtin a deschis televizorul, dar nu se uita. Claponul era la fel de voluminos ca în fiecare an (era obligatoriu să arate ca un curcan american, enorm, ca în desenele animate, din care mâncau toată săptămâna). S-au aşezat la masă fără să-i intereseze ora.

Antoine nu putea înghiţi nimic. Mama mesteca o bucată de carne albă, cu ochii pe ecran. Muzica de revistă umplea sufrageria, însoţită de râsete, exclamaţii; prezentatori debordând de fericire ţineau microfoanele ca pe nişte globuri de îngheţată declamându-şi sloganele de circumstanţă.

Cu mintea aiurea, mama i-a luat farfuria fără niciun cuvânt, ceea ce nu-i era caracteristic. A adus tortul trunchi de copac de Crăciun, genul de produs pe care Antoine îl detesta, apoi i-a zis cu o voce fals bonomă şi care se voia antrenantă:

— Ce-ar fi să deschidem cadourile?

O dată în viaţă, tatăl lui reuşise să cumpere ce trebuia. Pachetul conţinea Play Stationul pe care şi-l dorise, dar Antoine n-a simţit decât o bucurie abstractă, pentru că se simţea atât de singur! Cu cine urma să se joace? Nu reuşea să-şi imagineze nici măcar că ziua de mâine va putea exista. Când o să-l aresteze, va avea oare voie să-l ia cu el?

— Poate ar trebui să-l suni pe tatăl tău, i-a amintit doamna

Courtin deschizându-şi şi ea cadoul.

Mima nerăbdarea, ce-ar putea fi… Antoine şi-a amintit în sfârşit ce-i cumpărase: o cabană mică de lemn, al cărei acoperiş se deschidea şi declanşa o melodie.

— Ce minunat! exclamase deja femeia. Unde-ai găsit-o? E superbă!

A ridicat mecanismul şi a ascultat zâmbitoare, căutând în memorie. Era genul de melodie pe care toată lumea a auzit-o de o mie de ori fără să ştie cum se numeşte.

— A, o ştiu, a murmurat ea căutând instrucţiunile.

A citit.

— *Edelweiss* (R. Rodgers). A da, poate…

S-a ridicat, l-a îmbrăţişat pe Antoine care era pe punctul de a-şi conecta Play Stationul. Venind din partea tatălui său, era de aşteptat ca să nu fie ceva în ordine: îşi dorise *Crash Te-am Racing* şi primise *Gran Turismo,* versiunea de anul trecut.

Doamna Courtin a terminat de strâns masa, a spălat vasele, apoi s-a întors în salon cu paharul de vin pe care şi-l turnase mai devreme şi de care nu se atinsese. L-a văzut pe Antoine cu maneta de la joc în mână, dar cu ochii pierduţi, fixând un punct obscur undeva deasupra peretelui. A deschis gura ca să-l întrebe ceva, dar soneria de la uşă a întrerupt-o.

Antoine a tresărit, înnebunit de spaimă.

Cine putea fi? Mai ales într-o seară ca aceasta…?

Chiar doamna Courtin, care nu era fricoasă din fire, a înaintat pe culoar cu reticenţă. A deschis clapeta vizorului, şi-a lipit fruntea de uşă şi apoi a deschis repede.

— Valentine…!

Fata şi-a cerut scuze.

— E vorba despre mama, s-a încuiat în cameră şi nu vrea să deschidă, nu mai răspunde… Tata întreabă dacă…

— Vin!

A făcut câteva drumuri de la intrare spre bucătărie şi invers, scoţându-şi sortul, căutându-şi haina…

— Dar intră, Valentine!

De aproape, fata nu avea aceeaşi atitudine pe care Antoine o remarcase mai devreme, mutra aia condescendentă, privirea dispreţuitoare. Rujul de buze de culoare foarte intensă îi scotea în evidenţă paloarea. Ochii creionaţi cu o umbră lată de un albastru-închis

erau plini de lacrimi. A făcut un pas spre salon şi s-a uitat la băiatul care se ridica. S-a mulţumit să-l salute cu un semn din cap, la care el a răspuns cu o mişcare scurtă a mâinii. Se uita fix la ea, fata luase acum un aer mai detaşat, ca şi cum ar fi fost singură şi nimeni nu s-ar fi uitat la ea.

Purta aceleaşi haine ca mai devreme la slujbă, pantalonii aceia roşii şi geaca Skai albă pe care şi-a descheiat-o cu un suspin, ca şi cum de-abia atunci ar fi simţit căldura excesivă din cameră, dând la iveală un pulover de mohair roz care se întindea peste nişte sâni pe care Antoine îi găsea incredibil de rotunzi. Se întreba cum puteau fi nişte sâni atât de rotunzi, el unul nu mai văzuse niciodată unii la fel. I se distingeau chiar şi sfârcurile prin material. Parfumul ei avea aroma unei flori cunoscute, dar nu-şi putea da seama care…

— Dar, a întrebat doamna Courtin cu haina deja pe ea, nu eşti gata încă?

— Merg şi eu? s-a mirat Antoine.

— Normal că da. În situaţia…

S-a uitat la Valentine cuprinsă de jenă.

Antoine nu înţelegea în ce fel „situaţia" de faţă făcea prezenţa lui indispensabilă. Zicea asta din cauza lui Valentine?

— Bine, eu am plecat, mă ajungi din urmă, nu?

Perspectiva de a merge în casa vecinilor, de a da nas în nas cu domnul Desmedt, îi dădea dureri în stomac.

A auzit uşa trântindu-se.

A căutat din privire o scăpare.

— Ce e?

S-a întors dintr-un salt. Valentine nu o urmase pe doamna Courtin. Era acolo, în faţa lui. Cu maneta de la Playstation in mână şi cele două coarne îndreptate spre tavan. A prins unul dintre ele ca şi cum ar fi fost o coadă de topor, afişând un aer de profundă curiozitate. Mâna ei mică şi fină a început apoi să-l pipăie, cu degetul arătător alunecând pe pe suprafaţa lui ca şi cum de-abia atunci l-ar fi descoperit şi voia să-i simtă luciul, textura, dar, făcând toate astea, îşi fixase privirea în ochii lui Antoine.

— Ce e asta? a repetat ea.

— E… un joc, a reuşit el să articuleze.

Ea a zâmbit şi s-a uitat din nou în ochii lui, continuând să manevreze joystickul.

— A, un joc.

Antoine a aprobat cu un gest vag, apoi a luat-o la goană, a urcat scările în viteză, a intrat la el în cameră şi a inspirat adânc, inima stând să-i sară din piept. A încercat să-şi amintească pentru ce venise. A, da. Pantofii. S-a aşezat pe pat.

Starea de epuizare l-a cuprins din nou, n-a putut rezista tentaţiei de a se lungi şi de a închide ochii.

Revedea mâna lui Valentine, îi simţea încă prezenţa magnetică. Se simţea cuprins de o tulburare atât de intensă şi de dureroasă, încât şi-a regăsit graba.

Graba de a fi prins şi arestat.

Graba de a mărturisi. De a se elibera, în sfârşit. De a putea să doarmă, să doarmă.

Consecinţele înspăimântătoare ale unei posibile mărturisiri au început apoi să se estompeze în comparaţie cu posibilitatea de a trăi în teroare, cu imaginile acelea terifiante în minte. De cum închidea ochii, ca acum, Remi îi apărea în faţă.

Mereu aceeaşi imagine.

Copilaşul întins în groapa neagră, întinzând mâinile spre el…

Antoine!

Alteori nu rămâneau decât o mână care încerca să se agaţe de ceva şi vocea lui Remi care se îndepărta, părând să se cufunde în neant.

Antoine!

— Te-ai culcat?

S-a ridicat ca muşcat de şarpe.

Valentine era în uşă, îşi scosese geaca şi şi-o aruncase neglijent pe umăr, ţinând-o cu degetul arătător.

A examinat camera cu un fel de curiozitate care n-avea nimic de-a face cu curiozitatea şi a înaintat puţin, în paşi fluizi, de dans, pe care Antoine nu-i mai văzuse niciodată. Parfumul pe care el îl simţise mai devreme a invadat întregul spaţiu.

Fata nu se uita la el. Se plimba încet, distrată şi indiferentă ca o turistă într-un muzeu.

Lui Antoine i se făcuse foarte cald şi încerca să-şi revină. S-a aplecat, şi-a luat pantofii şi a început să-şi lege şireturile, cu capul plecat şi privirea în pământ.

A simţit-o apropiindu-se, intrând în raza lui vizuală destul de limitată. Ea s-a postat în faţa lui, cu picioarele uşor depărtate; el nu reuşea să-i vadă decât tenişii albi şi manşetele pantalonilor roşii, uşor

umezite. Dacă şi-ar fi ridicat privirea, ar fi ajuns cu ochii la nivelul curelei.

Antoine şi-a continuat treaba, dar mâinile tremurânde nu-l ascultau din cauza unei erecţii aproape dureroase. Valentine nu făcea nicio mişcare. Părea să aştepte cu răbdare ca el să termine ce începuse. Apoi, Antoine s-a ridicat dintr-un salt, a ocolit-o ca să evite atingerea, dar din lipsă de spaţiu şi-a pierdut echilibrul şi a căzut înapoi pe pat. S-a întors cu disperarea unui peşte pe uscat pentru ca fata să nu observe protuberanţa care îi umfla pantalonii. S-a ridicat din nou şi a fugit spre uşă…

Valentine nu s-a întors. Geaca îi căzuse la pământ. Băiatul se uita la spatele ei.

Cu picioarele bine înfipte în podea, stând în continuare cu faţa spre pat, şi-a încrucişat braţele în faţă şi şi-a îmbrăţişat umerii. Antoine i-a remarcat unghiile acoperite cu ojă roz-bombon. Nu s-a putut abţine să nu-i admire fesele rotunde şi ferme, şoldurile înguste şi bretelele sutienului care îi defineau lejer spatele.

I s-a făcut rău. N-a reuşit să înţeleagă dacă ameţise ori dacă Valentine chiar începuse să se legene, mişcându-şi uşor bazinul, într-un dans aproape imobil, silenţios şi lasciv.

S-a agăţat de tocul uşii. Avea nevoie de aer. Să iasă. Chiar atunci.

A coborât treptele câte patru odată, s-a năpustit spre chiuveta din bucătărie, a deschis robinetul la maximum şi şi-a dat cu apă pe faţă. S-a scuturat. A apucat prosopul şi s-a şters.

În timp ce-l punea la loc, a zărit pentru un moment silueta fetei traversând holul şi îndreptându-se spre uşă. Aerul de-afară a pătruns în cameră; Antoine a fugit după ea. Ea era deja în stradă, înaintând cu pas hotărât, fără să se grăbească. A pătruns în curtea casei pe care a traversat-o indiferentă şi a intrat în casă fără să se sinchisească să închidă uşa, atât de sigură era că Antoine o să alerge după ea.

Înainte să realizeze prea bine ce face, el era în casă la familia Desmedt.

Mirosul specific al casei lor l-a lovit în faţă. Nu-i plăcuse niciodată, un amestec de varză, transpiraţie şi ceară de parchet…

Antoine a făcut un pas şi apoi s-a oprit…

Chiar în faţa lui, aşezat în capul unei mese lungi din salon, domnul Desmedt îl privea fix.

L-a lovit dintr-odată certitudinea că Valentine venise să-l caute

cu unicul scop de a-l aduce acolo, în faţa tatălui ei.

Fata voia să lase impresia că se învârte pe-acolo fără rost, butonând cu un aer de indiferenţă programele TV, mângâind distrată cu arătătorul colţul comodei. Apoi l-a fixat la rândul ei. Nu mai era aceeaşi persoană. Adolescenta frivolă tocmai fusese alungată de umbra frăţiorului ei care plutea în cameră ca o ameninţare. S-a întors cu un gest brusc şi a urcat scările dispărând fără un gest sau o privire.

— Sunt sus, i-a comunicat domnul Desmedt cu o voce cavernoasă.

Cu un gest din cap, i-a arătat spre etaj de unde se auzeau şuşoteli nedesluşite. Salonul nu era luminat decât de becul de la bucătărie şi de ghirlandele din brad, identice cu cele din casa Courtin. Cumpărate, fără îndoială, din acelaşi magazin.

Antoine era paralizat. Domnul Desmedt avea în faţă un pahar gol şi o sticlă de vin. Îşi coborâse ochii cu un aer gânditor. A rămas aşa un răstimp şi apoi a părut să-şi aducă aminte că nu era singur. A făcut semn spre scaunul de lângă el. Antoine s-a temut că o să se ridice şi o să vină să-l ia din uşă ca să-l oblige să se aşeze. A început să înainteze timid. Cu cât se apropia şi începea să-l vadă mai de aproape, cu atât bărbatul acela masiv şi brutal îl înspăimânta mai tare.

— Stai jos…

Scaunul pe care a căzut a scos un sunet de cretă scârţâind pe tablă. Domnul Desmedt s-a uitat la el un lung moment.

— Îl cunoşti bine pe Remi… Nu?

Antoine şi-a muşcat uşor buzele, da, destul de bine, mă rog, puţin…

— Ţi-l poţi imagina fugind de-acasă? La şase ani?

A dat uşor din cap, nu.

— Îl crezi în stare să plece aşa, la dracu-n praznic? Şi să nu mai reuşească să găsească drumul înapoi? Un copil născut şi crescut aici în oraş?

Antoine a înţeles că întrebările domnului Desmedt nu erau nişte întrebări propriu-zise, ci idei care-l munciseră în ultimele ore. N-a mai răspuns.

— Şi de ce opresc căutările în timpul nopţii? Ce, jandarmii n-au lanterne?

Antoine şi-a depărtat uşor mâinile, incapabil să dea o explicaţie.

A sesizat mirosul bărbatului, de obicei destul de deranjant, acum amestecat cu cel de vin, băutură de care fără îndoială abuzase.

— Eu o să plec… a murmurat Antoine.

Cum domnul Desmedt nu făcea nicio mişcare, s-a ridicat cu precauţie. Ai fi zis că nu voia să-l trezească din somn.

Bărbatul s-a întors dintr-odată spre el, l-a apucat de şolduri şi l-a tras spre el. I-a înconjurat talia cu braţele, şi-a pus capul pe pieptul lui şi a început să plângă în hohote.

Antoine a fost cât pe ce să cadă sub neaşteptata povară, dar a reuşit să reziste. Se uita la ceafa acoperită cu păr alb şi des a tatălui lui Remi şi inspira mirosul tare al omului scuturat de lacrimi…

Prizonier în braţele puternice, şi-a dorit să moară.

Pe comodă, fotografii de familie se înşirau în rame disparate. Una dintre ele era goală, cea în care se aflase poza pe care le-o dăduseră autorităţilor şi care apăruse la televizor. Remi în tricoul lui galben şi cu părul…

Celelalte rame nu fuseseră mişcate ca să umple spaţiul gol. Familia aştepta ca poza lui Remi să fie din nou aşezată la locul ei, ca totul să reintre în normal.

9

Părea că zorile nu voiau să apară, peste oraş cădea greu un cer de un alb lăptos şi uniform. Primii sosiţi l-au găsit pe domnul Desmedt în faţa curţii, în lumina palidă a marchizei, încălţat cu nişte ghete grele şi cu mâinile în buzunarele unei parka bej. Avea faţa aceea mohorâtă din zilele lui proaste.

Erau mai mulţi bărbaţi decât femei, dar şi câţiva băieţi, mai mari decât Antoine, de şaisprezece, de optsprezece ani, pe care nu-i cunoştea decât vag.

Antoine nu închisese un ochi toată noaptea şi era sleit de puteri.

Din momentul în care a văzut de la fereastră lumea adunată în faţa casei lui Desmedt pregătindu-se să plece în cortegiu spre primărie, şi-a pierdut tot curajul.

— Cum adică nu vii?

Doamna Courtin era indignată. Cum o să-l judece lumea dacă nu merge, ce-o să creadă despre el, despre ea, despre ei? Nu că ar fi trebuit s-o facă doar pentru Bernadette… Tot oraşul participa la această bătălie, era o datorie!

— Nici familia Mouchotte nu merge! a protestat Antoine.

Argumentul era de rea-credinţă, ştia bine, nimeni nu-i ura mai mult pe alde Desmedt decât familia Mouchotte, lumea zicea uneori că ce

bine că între casele lor era casa doamnei Courtin, pentru că altfel cei doi bărbaţi şi-ar fi scos ochii de mult.

— Mă rog, a zis doamna Courtin, ştii bine că…

Ca să nu-l mai bată la cap, Antoine a cedat şi a coborât.

A strâns câteva mâini şi a încercat să se ţină cât mai departe posibil de familia Desmedt care oricum era înconjurată de multă lume. Valentine purta din nou blugii roşii, dar, din cauza luminii acelei dimineţi triste, culoarea părea ştearsă, iar fata însăşi pierdută în mulţime părea mai în vârstă, deplasată, neimportantă.

Au plecat în procesiune spre locul de adunare.

Dacă cei adunaţi în jurul familiei păstrau o tăcere încărcată de respect, printre cei aflaţi mai departe, şuşotelile şi comentariile erau în toi. Mai întâi, povestea cu iazul… De ani de zile se tot vorbea că ar trebui securizat accesul spre el, dar primăria nu făcea nimic.

Şi apoi căutarea, era iniţiativa primăriei ori a prefecturii?

Exasperarea care mocnea de mai bine de două zile găsea în această situaţie excepţională o nouă cale de manifestare, lumea se plângea de primărie, de primar, dar în realitate se referea la patronul fabricii Weiser. În această nemulţumire confuză se regăsea întreaga animozitate pe care presiunea socială o exercita asupra comunităţii şi care, neîndrăznind să se exprime deschis, se agăţa de nefericitul eveniment.

Protecţia Civilă instalase două corturi mari, albe, în faţa hotelului din centru, unde era plin de pompieri şi jandarmi. Pf, dar unde sunt câinii? a întrebat cineva. Doamna Courtin stătea de vorbă cu nevasta băcanului. Antoine încerca să audă despre ce, dar nu înţelegea; în capul lui era un huruit grav, o vibraţie continuă, sunetele ajungeau la el estompate, percepea aici o silabă, colo un început de frază, hei, Antoine! S-a întors. Era Theo.

— N-ai niciun drept să fii aici!

Antoine a deschis gura şi de ce… Băiatul primarului şi-a scos pieptul în afară, foarte fericit să trâmbiţeze vestea proastă.

— Trebuie să fii major ca să poţi participa! i-a explicat, ca şi cum n-ar fi fost şi el însuşi vizat de restricţia respectivă.

Doamna Courtin s-a întors agitată spre el.

— E adevărat?

Jandarmul care îl interogase în ajun pe Antoine şi-a făcut şi el apariţia.

— Trebuie să aibă cel puţin şaisprezece ani…

I-a privit pe cei doi băieţi cu o jumătate de zâmbet şi a continuat:

— E bine că vreţi să participaţi, dar…

Mulţimea devenea din ce în ce mai numeroasă. Oamenii îşi strângeau mâinile cu feţele serioase, dar hotărâte. Primarul se întreţinea cu cei de la Protecţia Civilă şi cu jandarmii. Desfăşurau din nou hărţi militare. A apărut şi un camion cu patru câini care trăgeau de lese. În sfârşit! a comentat cineva.

Le-a luat destul de mult ca să organizeze grupele de căutare, să le plaseze sub conducerea câte unui jandarm sau a unui pompier. Consemnul fiecărui grup era strigat cu voce clară şi fermă. Bărbaţii, cu căciuli sau şepci pe cap, făceau semne afirmative.

Antoine a numărat o duzină de grupuri de câte opt persoane.

A apărut şi televiziunea agitând şi mai mult spiritele. Un cameraman s-a concentrat asupra unui grup, iar oamenii s-au grăbit să se arate disciplinaţi, participativi şi responsabili. Jurnalista nici nu ştia de unde să aleagă, toată lumea avea ceva de spus. O femeie pe care Antoine n-o mai văzuse niciodată încerca să demonstreze cât de bulversată era, strângându-şi pumnii la piept, ai fi putut jura că era mama micuţului dispărut. În timp ce ea îşi etala emoţiile, jurnalista se ridica pe vârfuri, încercând disperată să-i repereze pe părinţi. Odată zăriţi, nici n-a mai lăsat-o pe femeie să-şi termine fraza şi a început să dea din coate, mergând în zigzag prin mulţime, urmată de cameraman. În final au reuşit să ajungă lângă cortul alb.

Când i-a văzut, doamna Desmedt a început să plângă. Operatorul şi-a săltat rapid camera pe umăr.

Imaginile surprinse în acel moment urmau să facă înconjurul Franţei în mai puţin de două ore.

Disperarea doamnei Desmedt şi cuvintele ei îţi rupeau sufletul. Daţi-mi copilul înapoi! Câteva cuvinte de-abia inteligibile.

Daţi-mi copilul înapoi!

Pronunţate cu o voce distrusă, vibrantă.

Cei din jur au fost atât de bulversaţi, încât tăcerea a început să se instaleze puţin câte puţin, lăsând ioc unui moment de reculegere involuntar, ca o profeţie.

Tânărul jandarm, înarmat cu o portavoce, a urcat pe peronul din faţa hotelului, în timp ce agenţi cu brasarde pe mână distribuiau nişte broşuri.

— Vă mulţumesc că aţi răspuns prezent, mai ales într-o zi ca aceasta…

În mod discret, fiecare se simţea măgulit de ideea de a fi considerat atât serviabil, cât şi generos.

— Vă rugăm să citiţi cu mare atenţie consemnele care v-au fost distribuite. Nu vă grăbiţi, concentraţi-vă asupra a aceea ce vedeţi. Este absolut necesar ca fiecare metru pătrat pe care îl parcurgem să poată fi apoi exclus în mod definitiv din itinerarul de căutare. M-am făcut bine înţeles?

S-a auzit un murmur de aprobare.

În timpul discursului, Antoine fusese distras de sosirea preotului şi a doamnei Antonetti.

— S-au format nouă grupe. Patru vor pleca împreună cu echipajele cu câini în zona iazului, trei se vor duce în partea de vest a pădurii domeniului de stat şi două spre Saint-Eustache.

Antoine a îngheţat. Era terminat. Începuse.

Acum ştia ce urma să se întâmple şi ce avea de făcut, într-un fel, lucrurile începuseră să se simplifice.

— După pauza de prânz, vom schimba destinaţiile diferitelor grupuri în funcţie de ce se va întâmpla până atunci. Dacă cercetările de azi nu vor da niciun rezultat, o să vă mai cerem ajutorul şi mâine.

În acel moment a apărut domnul Kowalski.

Mergea încet, cu paşi şovăitori. La trecerea lui se făcea linişte, toată lumea se dădea la o parte, dar nu din respect, ci pentru că bărbatul mirosea a sulf. I-au dat drumul… se putea citi pe toate buzele. Oamenii se uitau unii la alţii, circumspecţi. L-or fi eliberat provizoriu? Nimeni nu ştia nimic despre asta.

Pe măsură ce domnul Kowalski se apropia de primărie, lumea prin preajma căreia trecea îşi exprima gândurile cu voce scăzută. Eliberat, de acord, ziceau, dar poate doar din lipsă de probe… Pentru că… în sfârşit, nu arestezi aşa pe oricine, îi arestezi pe cei implicaţi mai mult sau mai puţin. Nu iese fum până nu faci foc. Kowalski… Se spune că magazinul lui nu mai mergea aproape deloc, aşa că fusese obligat să cutreiere oraşele vecine, chestie care servise ambelor scopuri.

Faţa omului nu trăda nimic din frământările lui interioare, era ca de obicei lungă şi colţuroasă, cu obrajii supţi şi sprâncene stufoase…

A trecut prin apropierea lui Antoine şi a mamei lui. Doamna Courtin i-a întors ostentativ spatele. Bărbatul a ajuns în faţa

jandarmului, s-a oprit şi şi-a deschis braţele, iată-mă, spuneţi-mi ce am de făcut.

Jandarmul s-a uitat pe rând la diferitele grupuri şi le-a simţit energia negativă. Unii întorceau spatele şi privirile, alţii, mai hotărâţi încă, se puneau manifest în mişcare.

— După cum văd… a tras jandarmul concluzia cu o voce în care se simţea dezgustul. Bun, dumneavoastră veniţi cu noi.

Mulţimea s-a pus în mişcare, conversaţiile s-au reluat, iar drumul s-a umplut de broşuri cu instrucţiuni de la Protecţia Civilă.

Întors acasă, Antoine a rămas mult timp sprijinit în coate la fereastra camerei lui, uitându-se în depărtare. Când o să găsească cadavrul, vor începe să ţipe, se vor vedea girofarurile maşinilor care vor urca în sus, pe drumul ce duce la Saint-Eustache.

Într-un final a închis fereastra şi s-a dus la baie.

A golit toate ascunzătorile cu medicamente. Doamna Courtin, ca majoritatea francezilor, avea reputaţia de mare consumatoare de medicamente, avea din toate şi în cantităţi apreciabile. Asta însemna multe comprimate.

Abţinându-se să nu vomite, Antoine le-a înghiţit cu pumnul. Începuse să plouă cu găleată.

10

Valul seismic născut în stomac l-a traversat din cap până-n picioare ca un fulger, i-a distrus rinichii şi i-a explodat în gât săltându-l literalmente din pat. Şi-a aplecat capul lăsând să-i scape un ţipăt gutural urcându-i parcă din vintre, un şuvoi de fiere a ţâşnit din el, în timp ce, asfixiat, încerca să-şi menţină echilibrul.

Se simţea epuizat, spatele era o tortură. Cu fiecare icnet, corpul părea că ar vrea să-i iasă din învelişul său, să se regăsească apoi, să se lichefieze şi s-o ia la goană.

Totul a durat mai bine de două ore.

Mama lui urca la el în mod regulat, schimba ligheanul aşezat pe covor lângă pat, îi ştergea colţurile gurii, îi tampona fruntea cu un prosop rece şi apoi cobora.

Când spasmele au început să se calmeze, a reuşit să adoarmă.

În visul lui, Remi era epuizat, nu mai avea nici el niciun strop de putere. Întins în gura aceea uriaşă şi neagră, nu mai avea forţa să întindă braţele, doar mâinile acela micuţe, într-un ultim efort suprem. Apoi moartea se apropia, era acolo lângă el, îl prindea de picioare, îl trăgea

spre ea, iar Remi cădea în gol, dispărea…

Antoine!

Când s-a trezit, era deja seară. Nu ştia ce oră ar fi putut să fie, dar cu siguranţă nu era încă noapte, auzea televizorul la parter. A încercat să prindă sunetul clopotului de la biserică ce se auzea până la el în cameră atunci când vântul bătea din direcţia bună. De altfel vântul chiar bătea, năpustindu-se asupra obloanelor. A numărat şase bătăi, chiar dacă nu era chiar sigur asupra cifrei. Să zicem că era între cinci şi şapte.

Şi-a concentrat atenţia asupra noptierei. Un pahar de apă şi o carafă. O sticluţă cu un medicament pe care nu-l recunoştea.

S-a auzit soneria de la uşă, televizorul s-a stins.

O voce de bărbat, şuşoteli.

Apoi a auzit paşi pe scară şi doctorul Dieulafoy şi-a făcut apariţia, singur, cu geanta lui masivă din piele, pe care a aşezat-o lângă pat. S-a aplecat deasupra lui Antoine, şi-a pus pentru o secundă palma pe fruntea lui înfierbântată, apoi, tot fără să scoată niciun cuvânt, şi-a dat jos paltonul, a scos stetoscopul, a dat într-o parte pătura, i-a ridicat cămaşa de pijama (oare când o îmbrăcase? nu-şi mai amintea nimic) şi a început să-l consulte în linişte, cu privirea fixată într-un punct imaginar, plutitor.

La parter, televizorul s-a deschis din nou, dar cu sonorul dat mai încet. Doctorul i-a luat pulsul lui Antoine. Apoi şi-a pus la loc stetoscopul şi a rămas acolo, aşezat, cu picioarele uşor depărtate şi mâinile încrucişate, gânditor şi prudent.

Doctorul Dieulafoy avea cam cincizeci de ani. Dacă tatăl lui era, şi toată lumea era de acord, un marinar breton care navigase pe toate mările lumii, despre mama lui se făceau o grămadă de speculaţii: o casnică vietnameză, o prostituată chiezoaică ori thailandeză… După cum se vede, gura lumii nu oferea niciun indiciu viabil despre femeia pe care nimeni n-o cunoştea de fapt.

Doctorul venise în oraş de aproape douăzeci şi cinci de ani şi nimeni nu s-ar fi putut lăuda că-l văzuse vreodată zâmbind. Omul bătea de ani de zile drumurile cantonului, primea pacienţi până târziu, toată lumea îl cunoştea, dacă îl chemau o dată, îl chemau şi a doua oară, participase la o mulţime de nunţi, de comuniuni, de botezuri, înmormântase o groază de oameni în vârstă, dar nimeni nu ştia nimic despre el, nu tu nevastă, nici copii, fata băcanului îi făcea menajul, de cabinet se îngrijea singur. Duminica puteai să-l vezi prin ferestrele larg

deschise, indiferent de vreme, îmbrăcat într-o haină fără vârstă, dând cu aspiratorul, lustruind, curăţând, iar dacă vreun pacient profita de ocazie şi-l solicita, doctorul Dieulafoy deschidea uşa, îl invita înăuntru, se spăla pe mâini şi-l consulta, lăsând spray-ul de curăţat şi cârpa pe colţul biroului.

Antoine s-a ridicat de pe pernă. Stomacul greu încercat îl chinuia, iar gustul de vomă din gură era dezgustător.

Doctorul nu s-a mişcat, cufundat în gânduri. Faţa lată de metis, perfect impasibilă, dar şi imobilitatea lui îl făceau pe copil să se simtă prost, dar, încet-încet, a început să pară că nici nu mai era acolo, ca şi când ar fi fost doar o mobilă nouă aşezată de curând în cameră. Antoine s-a lăsat în voia propriilor gânduri. N-a mers. A vrut să moară şi n-a reuşit. Acum trebuia să se justifice, să dea explicaţii. Şi-a amintit dintr-odată de plecarea vânătorilor, de grupurile de oameni îndreptându-se spre Saint-Eustache… Nu mai trebuia să se justifice, trebuia doar să confirme ceea ce toată lumea ştia deja. Povara lucrurilor cu care avea să se confrunte era atât de mare, încât, copleşit în avans, a închis ochii şi a căzut din nou pe pernă.

— Vrei să-mi povesteşti, Antoine?

Doctorul avea o voce foarte caldă. Nu se mişcase niciun milimetru.

Antoine n-a avut puterea să răspundă la această întrebare. Moartea lui Remi era în acelaşi timp foarte prezentă, dar şi extrem de îndepărtată, prea multe lucruri şi foarte diferite i se amestecau în minte. Oare unde duseseră cadavrul lui Remi?

Şi-o imagina pe Bernadette stând lângă corpul întins pe jos, încercând să încălzească mânuţa rece între palmele ei…

Oare se aşteaptă ca doctotul Dieulafoy să dea undă verde din punct de vedere medical, ca să vină să-l aresteze? Oare jandarmii o vor reţine pe mama la parter? Fiind minor, poate că doctorul fusese trimis să-i smulgă mărturia… Nu mai ştia care era întrebarea.

Penumbra din cameră l-a apropiat de Remi. Şi el a zăcut într-un loc întunecat până când l-au găsit.

Îşi imagina bărbaţii aplecaţi deasupra fagului uriaş. Domnul Desmedt nu lăsase pe nimeni să coboare în gaura neagră să-i caute băiatul, chiar şi pompierii au rămas la o distanţă respectuoasă. S-au mulţumit să lase în apropiere o targă şi o pătură mare cu care să acopere trupul. Momentul în care tatăl a tras spre el trupul copilului a fost

devastator. L-a prins de un braţ, prima dată a apărut capul lui Remi, lumea i-a recunoscut imediat părul castaniu, apoi i s-au văzut umerii. Era atât de moale, că ai fi zis că iese la suprafaţă în dezordine…

Antoine a izbucnit în lacrimi.

A simţit dintr-odată o uşurare neaşteptată. Nu erau lacrimi obişnuite, ca în vremea când era liber, ci un torent profund şi apăsător. Lacrimi care spălau şi limpezeau.

Doctorul Dieulafoy a clătinat grav din cap, aprobând ceva ce nu fusese spus, dar pe care el părea că l-a înţeles.

Izvorul lacrimilor băiatului era de nesecat. Inexplicabil, în tot momentul acela era şi bucurie. Bucuria unei uşurări la care nu mai spera. Se terminase, iar plânsul ăsta semăna cu cel din copilărie, avea ceva protector, îi oferea o mângâiere pe care urma s-o ia cu el, oriunde l-ar fi dus soarta.

Doctorul a rămas un lung moment ascultându-l cum plânge, apoi s-a ridicat, şi-a închis geanta şi şi-a luat paltonul fără să se uite la el.

A ieşit fără niciun cuvânt.

Antoine s-a calmat, şi-a suflat nasul şi s-a ridicat pe pernă. Oare ar trebui să se îmbrace pentru când vor veni să-l ia…? Nu ştia ce să facă, era prima dată când urma să fie arestat.

Mai întâi au răsunat pe scară paşii mamei sale. Deci ea o să-l ajute să se îmbrace şi să coboare. Ar fi preferat pe altcineva, ea o să se agaţe de el în timp ce jandarmii îl vor scoate afară.

Doamna Courtin a strâmbat din nas în timp ce intra, mirosul ăsta de vomă…

A luat ligheanul şi l-a dus pe hol, apoi s-a întors şi, în ciuda vântului care sufla puternic afară, a deschis un geam batant ca să aerisească. Aerul rece a pătruns în cameră. Băiatul a observat pe fruntea mamei un rid, semn că e preocupată.

S-a întors spre fiul ei.

— Pari să te simţi mai bine, nu?

Fără să aştepte răspunsul, a luat de pe noptieră sticluţa cu medicament şi a turnat o doză într-o linguriţă de cafea.

— Al naibii clapon… L-am aruncat pe tot. Cum poţi să vinzi asemenea carne?

Antoine n-a reacţionat în niciun fel.

— Hai! a mai zis ea. E pentru indigestie, o să-ţi facă bine.

Trimiterea asta la un simplu deranjament stomacal l-a intrigat şi

l-a neliniştit. A înghiţit îngrijorat medicamentul. Nu era sigur că înţelegea ce se întâmplă. Doamna Courtin a pus capacul la sticluţă.

— Am făcut supă, o să-ţi aduc o farfurie.

Ea făcea referire la claponul de care, îşi amintea bine, nici nu se atinsese. Şi apoi, dacă făcuse o indigestie, ea, care chiar mâncase carne de pasăre, de ce nu se simţea rău?

Antoine încerca să-şi amintească ce se întâmplase, dar erau multe părţi lipsă. Nu reuşea să facă o distincţie clară între realitate şi ceea ce probabil visase. S-a ridicat, îşi simţea picioarele slăbite, şi-a pierdut echilibrul şi a fost nevoit să rămână pe marginea patului. S-a gândit din nou la Valentine. Fusese vis sau realitate? O vedea în faţa lui în timp ce-şi lega şireturile, încerca să se ridice brusc, dar cădea pe pat, ca acum…

După ce fusese Revelionul şi înainte, domnul Desmedt îl ţinea strâns de mijloc. Apoi plecarea spre pădurea comunală şi spre Saint-Eustache…

A închis ochii, încercând să scape de ameţeală, şi a mai încercat o dată. Sprijinindu-se de pereţi şi de mobile, s-a îndreptat spre hol, a împins uşa de la baie, s-a sprijinit de chiuvetă, a deschis dulăpiorul de medicamente.

Gol.

Îşi amintea cu precizie, înainte să adoarmă, medicamentele împrăştiate pe noptieră şi câteva căzute pe jos… Unde dispăruseră acum?

S-a întors în cameră cu aceeaşi dificultate.

Să se lungească în pat a fost o uşurare.

— Ia…

Doamna Courtin îi adusese o tavă cu un bol de supă aburindă, pe care a aşezat-o cu grijă pe pat.

— Nu prea mi-e foame, a protestat Antoine slăbit.

— Oh, da, astea sunt indigestiile, te simţi rău multă vreme, n-ai chef de nimic.

Televizorul din salon îl tulbura. Să-l ţină deschis ziua în amiaza mare nu era ceva normal pentru doamna Courtin, puteai chiar afirma că nu cadra cu scara ei de valori. Aparatele astea te îndobitocesc.

— Doctorul Dieulafoy a zis că o să treacă din nou diseară, să vadă cum te simţi. I-am zis că nu e nevoie, că te simţi foarte bine şi n-o să facem acum o tragedie dintr-o simplă indigestie! Dar ştii cum e omul ăsta, conştiinciozitatea întruchipată… Aşa că va trece…

Doamna Courtin bântuia prin cameră, de la birou la fereastră, închizând o uşă care era deja închisă, se agita inutil, îşi căuta o atitudine pe care s-o afişeze, dar neliniştea pe care o manifesta era în contradicţie cu vocea fermă şi sigură:

— Un clapon fezandat, dă-ţi seama! E prima şi ultima oară când mi se întâmplă aşa ceva!

Antoine a remarcat că evita să pronunţe numele lui Kowalski. Din punctul ei de vedere, când nu vorbeşti despre un anumit lucru, acesta încetează să mai existe.

— În sfârşit, a reluat ea, să nu facem dintr-o simplă indigestie un capăt de ţară! I-am spus-o şi doctorului, care vorbea de spital şi bla, bla, iată că ţi-a dat un vomitiv şi gata.

Părea să-l ia pe doctor ca martor în toată afacerea.

— Un simplu vomitiv, aşa îi spune, nu…? Bun, deci nu mai mănânci supă?

După această explicaţie lungă despre care Antoine nu ştia unde voia să ducă, acum, dintr-odată, doamna Courtin părea grăbită să plece.

— Sting lumina? Ar fi mai bine să te culci… Asta e, somnul e singurul medicament… Odihnă!

A stins lumina din proprie iniţiativă şi a închis uşa.

În camera căzută în penumbră, nu se mai auzea decât şuierul vântului înteţindu-se, poate se pregătea o furtună.

Antoine încerca să recompună din frânturi tot ceea ce auzise şi înţelesese, medicamentele dispărute de pe noptieră, venirea medicului, intervenţia mamei sale… Unde aveau să ducă toate astea?

A adormit.

S-a auzit soneria de la uşă şi l-a trezit.

Nu ştia dacă doar aţipise ori dacă dormise mai mult. A tras draperiile, s-a apropiat de uşa întredeschisă şi a recunoscut vocea doctorului.

Doamna Courtin îi spunea în şoaptă:

— Nu e mai bine să-l lăsăm să doarmă?

Paşii doctorului s-au auzit totuşi pe scări.

Antoine s-a culcat la loc, s-a întors pe-o parte şi a închis ochii.

Medicul a intrat şi a rămas mult timp în picioare lângă pat, nemişcat. Tensionat, Antoine încerca să respire normal. Cum trebuie să respiri când dormi? A încercat să respire lent şi adânc, cel puţin aşa credea că e atunci când dormi.

Bărbatul s-a mişcat în sfârşit şi s-a aşezat lângă el pe pătură, exact în acelaşi loc în care stătuse la prima vizită.

Antoine auzea doar vântul de-afară şi propria-i respiraţie.

— Dacă ai vreo problemă, Antoine…

Vorbea pe un ton grav, reţinut, intim. Copilul era nevoit să ciulească urechea ca să-l audă.

— …cheamă-mă, te rog, la orice oră din zi şi din noapte… O să te simţi slăbit o zi-două, apoi totul o să reintre în normal şi poate că atunci o să vrei să vorbeşti cu cineva… doar dacă simţi nevoia, nu te obligă nimeni, doar dacă…

Cuvintele veneau lent, frazele doctorului nu erau duse până la capăt, finalul lor rămânea plutind în cameră ca un abur uşor.

— Dacă te-aş fi internat… lucrurile ar fi stat cu totul altfel, înţelegi… Acolo ştii şi tu că, în ziua de astăzi, nu ştiu cum să… De-aceea am venit să te văd. Ca să-ţi spun că orice s-ar întâmpla, vreau să zic, dacă se va întâmpla, poţi să mă chemi, să mă suni… Oricând. Ştii tu. Ca să vorbim… Oricând.

Antoine nu mai auzise niciodată, şi, de altfel, nimeni altcineva din oraş, un discurs atât de lung din partea doctorului Dieulafoy.

Bărbatul a rămas aşa vreme îndelungată, lăsându-i timp, dacă îl asculta, să înţeleagă mesajul, apoi s-a ridicat şi a ieşit aşa cum intrase. Ca o fantomă.

Antoine nu reuşea să se dezmeticească. Doctorul Dieulafoy părea că nici nu vorbise cu el, ci îi îngânase în şoaptă un cântec de leagăn.

Antoine nu şi-a schimbat poziţia. S-a lăsat în voia somnului, luptând împotriva vuietului vântului care se auzea până în camera lui: un strigăt disperat repetat la infinit…

Antoine!

Când s-a trezit, fără să-şi dea seama de ce, a realizat că de data asta se făcuse foarte târziu. Totuşi, televizorul, jos, încă era deschis.

Evenimentele din ajun i-au revenit în minte foarte limpede. Plecarea vânătorilor, medicamentele, vizita doctorului…

Ar fi trebuit să fugă.

Şi-a amintit şi de asta: voise să plece.

S-a ridicat, era slăbit, dar a reuşit să stea în picioare. S-a lăsat rapid în genunchi, a căutat sub pat. Nimic.

Totuşi era sigur, absolut sigur, că acolo aruncase rucsacul plin cu haine. Şi cămaşa făcută ghem.

S-a ridicat şi s-a repezit să deschidă sertarele comodei: toate lucrurile erau din nou la locul lor. Până şi figurina Spiderman era aşezată lângă globul pământesc. A deschis şi sertarele de la birou. Documentele pe care le pusese acolo nu mai erau.

Trebuia să se aştepte la asta.

A întredeschis uşa de la cameră şi a coborât uşor scările. A auzit televizorul la parter. S-a îndreptat spre comoda de la intrare şi, cu o grimasă, a tras uşor primul sertar. Paşaportul şi autorizaţia de ieşire din ţară erau acolo, deasupra, aranjate perfect la locul lor…

Acum era sigur că mama luase medicamentele de pe noptieră, golise rucsacul pregătit în mod vizibil pentru fugă şi pusese la loc paşaportul şi libretul de economii…

Oare ce crezuse ea despre faptul că Antoine se pregătise să fugă? Ce ştia de fapt? Nimic, fără îndoială. Dar în acelaşi timp era posibil să fi intuit esenţialul. Realizase oare ce fel de legătură avea Antoine cu dispariţia lui Remi?

A închis sertarul şi a făcut câţiva paşi. A descoperit-o atunci pe mama în faţa televizorului, foarte aproape de ecran, cum ar face o femeie oarbă. Se uita la jurnalul de la miezul nopţii pe canalul regional. Sonorul era dat aproape de minim:

— „… despre copilul dispărut vineri după prânz. Căutarea organizată ieri în pădurea comunală n-a dat, din păcate, niciun rezultat. Totuşi, n-a putut fi acoperită întreaga zonă unde ar fi putut ajunge, pădurea Saint-Eustache, de exemplu. Jandarmii au hotărât să continue mâine-dimineaţă”.

Camera de filmat urmărea grupuri de oameni aliniaţi, avansând într-un ritm lent, unul lângă altul…

— „Iazul de la Beauval a făcut şi el obiectul unei prime serii de scufundări ale scafandrilor de la Protecţia Civilă, care îşi vor continua şi ei cercetările mâine-dimineaţă”.

Imaginea mamei lui aplecate cu înfrigurare spre televizor i-a strâns inima şi l-a făcut să-şi dorească să moară.

— „Un număr Telverde, afişat la baza ecranului, vă stă la dispoziţie, pentru eventuale informaţii. Vă amintim că, în momentul dispariţiei, micuţul Remi Desmedt, în vârstă de şase ani, era îmbrăcat cu…”

Antoine a urcat din nou în camera lui.

Nu putuseră scotoci toată pădurea într-o singură zi. Planificaseră

încă o căutare. A doua zi de dimineaţă.

Se vor întoarce acolo.

Antoine n-o să mai aibă a doua şansă.

Şi-a dat seama atunci, o dată în plus, cât de mult spera ca această furtună care-i ameninţa de două zile să se dezlănţuie, în sfârşit.

Afară, vântul, din ce în ce mai furios, făcea obloanele să se izbească de perete.

11

Vântul n-a încetat să bată toată noaptea, devenind atât de violent, încât chiar şi ploaia puternică şi abundentă care căzuse până la primele ore ale dimineţii fusese alungată şi, epuizată, încetase.

Urmele dramatice ale furtunii se vedeau peste tot. Totuşi, în loc să slăbească, se năpustea asupra întregii regiuni cu dezinvoltura unui cuceritor sigur pe forţele sale.

Tot oraşul se trezise.

Antoine resimţea cu putere oboseala acumulată în ultimele două zile, mai ales că nu închisese un ochi toată noaptea.

Stătuse treaz imaginându-şi forma pe care o va îmbrăca dezastrul devenit acum inevitabil. A rămas în pat, ascultând zgomotele furtunii. Ferestrele vibrau îndărătul obloanelor, iar vântul se năpustea pe horn cu un bubuit surd. Băiatul observa o legătură difuză între imaginea casei zguduindu-se sub puterea furtunii şi propria lui viaţă. Se gândea intens şi la mama lui.

Femeia nu ştia nimic precis despre felul în care dispăruse Remi şi rolul pe care Antoine îl avusese în toată povestea, oricine altcineva ar fi fost copleşit de imagini sordide, de groază în stare pură, dar nu şi doamna Courtin. Ea avea abilitatea de a ridica între faptele care o copleşeau şi imaginaţie un zid înalt şi solid, care nu lăsa să treacă spre ea decât o angoasă difuză, pe care reuşea s-o atenueze ocupându-şi mintea cu o groază de lucruri obişnuite şi de ritualuri infailibile. Viaţa trebuia să meargă înainte. Era expresia ei favorită. Asta însemna că viaţa trebuia să-şi urmeze cursul nu aşa cum era, ci aşa cum îşi dorea ea. Realitatea nu era decât o chestiune de voinţă, nu ajuta cu nimic să te laşi invadat de toate chestiile inutile, cel mai sigur să le alungi era să le ignori, o metodă ideală, toată existenta ei arăta că funcţiona de minune.

Fiul ei intenţionase să se sinucidă ingurgitând întregul conţinut al dulăpiorului de medicamente, bine, poţi s-o iei şi-aşa. Pe de altă parte, redusă la o indigestie provocată de claponul domnului Kowalski, fapta

se transforma într-o întâmplare nefericită, într-un moment neplăcut care urma să treacă, două zile cu supă şi totul va fi bine.

Antoine făcea eforturi să disocieze cursul gândurilor sale de atmosfera tenebroasă care domnea, de şuierul: cestui vânt care părea să zguduie casa, zbârnâind ca un motor furios.

S-a decis să coboare. S-a întrebat dacă mama dormise vreun pic, purta aceleaşi haine ca în ajun. În salon, televizorul era încă aprins, cu sonorul la minimum.

Micul dejun pe care îl pregătise, obiectele obişnuite de pe masa aranjată, toate păreau la fel ca în zilele precedente, dar obloanele nu erau deschise, parcă ar fi luat micul dejun în plină noapte, curenţii de aer făceau să pâlpâie flacăra lămpii din bucătărie.

— N-am reuşit să deschid…

Se uita la el încremenită. Nu-i spusese bună dimineaţa, nu se arătase îngrijorată pentru starea lui de sănătate… Faptul că nu se obosise să deschidă obloanele o sidera. În vocea ei se simţea o nelinişte profundă. Vremea asta care anunţa dezastre nu se va schimba cu una, cu două…

— Poate că vrei să mergi…

În spatele afirmaţiei erau multe lucruri nespuse pe care Antoine le intuia, dar nu le înţelegea pe deplin.

S-a apropiat de fereastră, a răsucit mânerul, dar vântul l-a împins în spate cu atâta violenţă, încât a fost cât pe-aci să-l doboare. A reuşit cu greu să-l închidă aplecându-se asupra mânerului.

— Poate e mai bine să aşteptăm să se calmeze…

Băiatul s-a aşezat să ia micul dejun. Era conştient că mama n-o să-i pună nicio întrebare, ea ungea felia de pâine, cu aceleaşi gesturi dintotdeauna, gemul era în locul lui obişnuit de pe masă. Lui Antoine nu-i era foame. După câteva minute de dialog tăcut în legătură cu nedumeririle lor reciproce, a strâns masa şi s-a dus în camera lui.

Play Station-ul fusese pus la loc în cutie. L-a scos şi a jucat o partidă, bântuit de aceeaşi nelinişte.

Când a auzit sonorul televizorului dat mai tare, a ieşit pe hol şi a coborât câteva trepte. În orele următoare se anunţa o fortună violentă. Erau aşteptate vânturi puternice. Oamenii erau sfătuiţi să rămână în casă.

Ce era mai rău încă nu venise.

S-a confirmat în mai puţin de o oră.

Geamurile vibrau ca niște frunze neputincioase, vântul urla peste ţinut, iar casa răsuna, scârţâind sinistru.

Îngrijorată, doamna Courtin a urcat în pod, dar n-a rezistat nici cinci minute: ţiglele zornăiau din cauza vijeliei, unele se deplasaseră şi apa începuse să curgă de pe pereţi înspre podea. A coborât palidă de spaimă.

Apoi când s-a auzit o bufnitură, a tresărit şi a ţipat… Zgomotul venea din partea de nord a casei.

— Stai aici, i-a zis Antoine, merg să văd.

Şi-a luat parka şi s-a încălţat. Doamna Courtin ar fi trebuit să facă un gest să-l oprească, dar rămăsese literalmente paralizată de frică, realizând pericolul la care el se expunea doar când ieşise deja pe uşă. L-a strigat, dar era prea târziu, era deja afară.

Maşinile parcate pe marginea străzii se clătinau periculos. Tunetul mârâia ca un câine gata să sară la beregată, fulgerele, în rafale neîntrerupte, străluceau albăstrui peste casele ale căror acoperişuri începeau să cedeze.

Pe partea cealaltă a străzii, doi stâlpi de telegrai se înclinaseră unul spre celălalt. Purtat de vânt, un talmeş-balmeş de prelate, găleţi şi scânduri îţi trecea razant pe lângă cap. În depărtare se auzeau sirenele maşinilor de pompieri, fără să ştie unde mergeau.

Vântul bătea atât de tare, încât ar fi avut forţa să-l proiecteze pe Antoine în cealaltă extremitate a grădinii şi chiar mai departe. Ar fi fost recomandat să se ţină de ceva solid, dar, uitându-se la maşinile şi la acoperişurile din vecinătate, şi-a dat seama că, în condiţiile date, nimic nu era destul de solid. Aplecat mult în faţă, a fost nevoit să se agaţe când cu o mână, când cu alta pentru a înainta spre o latură a casei. N-a reuşit să arunce decât o privire după colţ, însă destul cât să aibă timp să se aplece, în timp ce o bucată de tablă care se învârtea în aer a trecut la doar câţiva centimetri de capul lui. S-a lăsat să cadă în genunchi, cu capul lipit de pământ şi mâinile ridicate pentru a se proteja.

Bradul din curte era la pământ. Un brad plantat în urmă cu vreo zece ani de Crăciun, Antoine se uita adesea la pozele cu ceremonia de familie, la vremea aceea tatăl lui locuia încă împreună cu ei.

Întregul oraş era cuprins de o mişcare continuă care îl încovoia, îl contorsiona, ameninţând să-l smulgă din temelii.

Antoine s-a ridicat relaxându-se doar un moment, destul cât să fie ridicat de la pământ de o pală bruscă de vânt, a căzut cam la un metru

distantă şi a încercat să rămână pe loc, dar lupta împotriva unei forţe net superioare, aşa că s-a rostogolit pe sol fără voie până când s-a lovit de zid. S-a ghemuit cu capul între genunchi. I se tăiase respiraţia.

A încercat să-şi revină. Să ajungă până la uşa casei i se părea o treabă imposibilă.

Faţada casei Desmedt i-a readus în minte căutarea care trebuia să înceapă chiar în dimineaţa aceea. La ora asta toată lumea ar fi trebuit să fie în drum spre Saint-Eustache, dar, în mod evident, oamenii nu putuseră să iasă, ar fi fost imposibil să ajungă chiar şi până la colţul străzii.

S-a târât până la gardul ce separa curtea lor de cea a familiei Desmedt şi a riscat o privire. Leagănul era trântit la pământ. Toate celelalte lucruri fuseseră măturate de vânt şi proiectate în peretele casei. Chiar şi sacii de gunoi. Cel în care se găsea cadavrul câinelui era rupt. Corpul lui Ulysse era pe jumătate descoperit, păros, cu burta spintecată, sumbru. Lui Antoine i s-a făcut rău. S-a întors cu faţa spre casa lui. Antena parabolică se legăna într-un unghi periculos.

Dacă n-ar fi fost mama lui şi îngrijorarea ei că nu revine, ar fi rămas acolo, ghemuit lângă perete, ca să privească neputincios casa făcându-se praf.

Într-un final s-a lungit la pământ, încercând să se ferească pe cât posibil de furia vântului, şi a început să se târască. I-a luat mai mult de un sfert de oră să traverseze curtea în felul acesta. A reuşit totuşi să facă înconjurul casei şi să intre pe uşa din spate, protejată într-un fel. Era absolut epuizat.

Mama s-a repezit şi l-a strâns în braţe. Respira precipitat ca şi cum ea însăşi ar fi ieşit şi ar fi fost obligată să dea piept cu furtuna.

— Dumnezeule! Cum am putut să te las să ieşi pe o vreme ca asta…

Era imposibil de prevăzut când urma să se oprească acest adevărat cataclism. Ploaia încetase. Furtuna însăşi se îndepărtase. Dar rămăsese vântul care, de la un sfert de oră la altul, îşi înteţea forţa şi viteza.

Cu geamurile şi obloanele închise, oamenii trăiau ca nişte cărtite oarbe, într-o stare de asediu, ascultând neputincioşi casele trosnind din toate încheieturile, ca nişte vase în derivă. Antena parabolică a sfârşit sigur prin a fi smulsă, pentru că pe la 11 dimineaţa televizorul s-a stins. Apoi a venit rândul curentului electric, o oră mai târziu. Aşa că nu mai

exista nici telefon.

Doamna Courtin a rămas aşezată în bucătărie, strângând între palme cana de cafea rece. Simţind nevoia s-o protejeze, Antoine n-a vrut s-o lase singură şi a venit să stea lângă ea. Nu-şi vorbeau. Femeia arăta atât de distrusă, încât el ar fi dorit să-şi pună mâna peste a ei, dar n-a făcut-o de teamă ca, în condiţiile date, gestul să nu deschidă cine ştie ce poartă de la care nu mai exista întoarcere.

Știa că printr-o anumită parte a oblonului din salon puteai zări în stradă. Ceea ce a văzut l-a înspăimântat.

Două maşini, care cu o secundă în urmă erau acolo, au dispărut fără urmă, un copac înalt de mai bine de doi metri a apărut pe stradă şi a început să lovească pereţi şi garduri în drum, rostogolindu-se într-o viteză nebună…

Punctul maxim al furtunii a durat aproape trei ore. Pe la patru după-amiază a început să slăbească.

Nimănui nu-i venea să creadă.

Uşile caselor au început să se deschidă cu teamă, unele după altele.

Locuitorii din Beauval au rămas muţi de uimire în faţa dezastrului pe care furtuna botezată de meteorologi „Lothar" îl produsese.

Dar n-a durat mult ca stihia să se dezlănţuie din nou.

Ploaia, care pentru câteva ore lăsase loc furtunii, a revenit pentru a-şi aduce tainul de distrugeri…

12

S-a abătut asupra oraşului Beauval cu o forţă terifiantă, căzând atât de deasă, încât a întunecat cerul în câteva minute. Odată vântul potolit de tot, trombele de apă s-au abătut vertical peste oraș. Străzile, acoperite rapid de apă, s-au transformat la început în pârâiaşe, apoi în adevărate râuri, ducând cu ele tot ce înainte cu câteva ore fusese purtat de vânt, pubele, cutii poştale, haine, lăzi, scânduri, chiar şi un căţel alb, care se chinuia să înoate şi care a doua zi urma să fie găsit strivit de un perete. Maşinile care fuseseră şi ele deplasate de furtună făceau cale întoarsă pe firul apei.

Antoine a auzit ceva căzând în beci, a deschis uşa şi a încercat să aprindă lumina, dar curentul electric nu revenise.

— Nu coborî, i-a zis doamna Courtin.

Dar el luase deja lanterna agăţată pe perete şi a coborât primele

trepte. Ceea ce a văzut i-a tăiat respiraţia: era mai bine de un metru de apă, tot ce nu fusese prins plutea, materiale de camping, cutii cu haine, valize…

A închis precipitat uşa.

— Va trebui să mergem la etaj.

Erau nevoiţi să se organizeze repede, pentru că, în cazul în care apa inunda parterul, aşa cum de altfel începea s-o facă, nu aveau de unde să ştie când vor mai putea coborî. În vreme ce rafalele de ploaie se năpusteau în uşă ca şi cum ar fi vrut să dea buzna înăuntru, doamna Courtin s-a grăbit să strângă ceva provizii pe care le-a pus pe scară, împreună cu tot ce i s-a părut de valoare: geanta, albume cu poze, o cutie de pantofi plină cu documente oficiale, o plantă în ghiveci (de ce o plantă, n-ar fi putut să explice), o pernă croşetată de la mama ei. Aveai impresia că se pregăteşte de Exod. Antoine a făcut turul casei ca să scoată din priză toată aparatura electrică. Apa urca cu o viteză spectaculoasă. Au observat-o întâi strecurându-se pe sub uşa care ducea la beci, apoi invadând podeaua şi ajungând încet-încet în toate camerele. Până când au dus la etaj tot ceea ce strânseseră pe scară, avea deja doi-trei centimetri în plus şi nu dădea semne că se va opri curând.

Antoine a rămas aşezat pe scară. Apa tocmai atingea prima treaptă şi continua să crească. Pe suprafaţa ei pluteau balansându-se încet pernele de pe canapea, programe TV, reviste de cuvinte încrucişate, cutii goale, mătura de plastic din bucătărie…

Situaţia devenea înspăimântătoare. Se vor refugia la etaj, dar oare va fi de-ajuns? Şi-a adus aminte de acele reportaje despre inundaţii, când apa atingea acoperişul caselor. Erau oameni care se căţărau pe coşurile de evacuare a fumului. Oare o să păţească şi ei la fel?

Furtuna se abătea din nou asupra oraşului, tunetul bubuia deasupra capetelor lor ca şi când ar fi fost în casă, fulgerele brăzdau ferestrele cu o lumină albă şi intensă, orbitoare. Ploaia îşi făcea şi ea de cap, apa continua să crească.

Antoine s-a hotărât să urce la mama lui. Pentru că vântul se calmase, doamna Courtin făcuse turul camerelor de la etaj şi deschisese, cu mari eforturi, toate obloanele.

Prin geamuri descopereau pentru prima dată faţa nouă a cartierului. Apa avea cam treizeci de centimetri şi acoperea totul: curţi, grădini, trotuare, înghiţind în viteză străzile, gri, clocotitoare, ca un fluviu eliberat dintr-odată din matcă. Furtuna spulberase acoperişuri,

sute de ţigle fuseseră smulse.

Oare al lor în ce stare era? Antoine a ridicat privirea: culoarea tavanului devenise mai închisă şi, ici-colo, apăruseră picături de apă. S-a întrebat dacă nu cumva întreaga casă o să ajungă să se prăbuşească peste ei. Dar de ieşit era imposibil, a văzut pe geam camioneta care livra mărfuri la magazinul local plutind pe apă, urmată de o alta, ca şi cum ar fi cedat un dig şi nu mai exista nicio stavilă în calea puhoaielor, Peugeotul familiei Mouchotte şi-a făcut şi el apariţia, învârtindu-se în jurul axei proprii ca un titrez uriaş, lovind aici un perete, dincolo un indicator rutier care se îndoia sub presiunea şocului. Câteva minute mai târziu, torentul, din ce în ce mai năvalnic, năpustindu-se în valuri, a luat pe sus maşina primăriei, care s-a răsturnat, trăgând după ea gardul hotelului central.

Doamna Courtin a început să plângă. Fără îndoială că era înspăimântată, ca şi el de altfel, dar, mai presus de toate, plângea pentru tot ce însemnase viaţa ei de până atunci şi care acum îi scăpa printre degete cu o viteză uimitoare. Fiecare era obligat să ia acest dezastru drept un destin personal.

Antoine nu s-a putut abţine să nu-i înconjoare umerii cu braţul, dar degeaba. Femeia era absentă, fascinată şi siderată în acelaşi timp de spectacolul torentelor care înghiţeau strada, spulberând totul în cale, neiertând nimic. Băiatul urmărea defilând prin faţa lor toată mobila de la parterul şcolii, ca şi cum ar fi fost aruncată în apă dintr-o singură mişcare. A rămas şocat. Inundaţia pătrundea tot mai mult în viaţa lui, ameninţând să i-o ia în stăpânire.

Brusc, i-a venit în minte Remi.

Apa o să urce, o să urce, o să atingă poalele dealului şi apoi pădurea Saint-Eustache, o să ajungă la el, iar corpul, eliberat, va începe să plutească şi va ieşi din ascunzătoare, în câteva minute, tot oraşul va vedea cadavrul micuţului trecând pe străzi ca o fantomă, cu faţa în sus, cu braţele întinse lateral şi gura întredeschisă, o să-l găsească la câţiva kilometri de-aici…

Antoine era totuşi prea epuizat acum ca să mai plângă şi el.

Au rămas aşa ore întregi, interminabile. Băiatul mergea în mod regulat să verifice nivelul apei de la parter. La un moment dat, aproape că a ajuns la înălţimea mesei din sufragerie.

Apoi, furtuna a început să se îndepărteze puţin câte puţin.

Pe la trei după-masă, a început să cadă o ploaie puternică şi

deasă, dar care nu mai avea nimic de-a face cu potopul de la primele ore ale dimineţii. Antoine şi mama lui nu puteau totuşi să iasă din casă, tot parterul era sub cel puţin un metru de apă. Din tavanele de la etaj picura peste tot, paturile erau ude şi nu rămăsese niciun loc în care să se poată feri de umezeală. Începuse să se facă frig.

Izolaţi în propria casă, fără curent electric şi fără telefon, nu le rămânea decât să aştepte ajutoare.

Elicopterul de la Protecţia Civilă a trecut o dată pe deasupra oraşului în recunoaştere, apoi nu a mai fost văzut. Oraşul era abandonat, pe cont propriu. Nimeni nu putea să iasă din casă până când apa nu scădea.

Noaptea a căzut peste acest peisaj dezolant din care doamna Courtin şi fiul ei nu puteau vedea decât ceea ce se zărea de la fereastră.

Chiar dacă străzile nu erau luminate, pe la opt seara li s-a părut că nivelul apei de afară începe să scadă. Torentele de pe stradă se liniştiseră vizibil. La parter apa începea să-şi facă loc încet spre ieşire. Nivelul ei scădea considerabil. În aer continua însă să persiste un parfum straniu de apocalipsă, pentru că, după ce lăsase loc furtunii şi ploilor, vântul părea că vrea să-şi impună ultimul cuvânt.

Pe măsură ce apa scădea, rafalele creşteau în intensitate. Casele au început din nou să se zguduie din temelii, iar porţile să se încovoaie ca sub presiunea unor mâini gigantice.

Şuierul vântului a devenit din ce în ce mai puternic, acompaniat de larma şemineelor, a geamurilor şi a uşilor…

Antoine şi doamna Courtin de-abia au avut timp să închidă din nou obloanele de la etaj.

O a doua furtună s-a abătut asupra lor.

După Lothar, care bântuise cu câteva ore în urmă, pe asta au botezat-o „Martin”.

Şi dintre cele două, a fost mai violentă şi mai devastatoare.

Acoperişurile fără ţigle au fost smulse definitiv, maşinile imobilizate de torente şi-au reînceput dansul nebun sub rafalele care uneori atingeau două sute de kilometri la oră…

Doamna Courtin se ghemuise într-un colţ al camerei sale, cu capul între umeri.

Părea de o fragilitate totală, Antoine era bulversat din cauza asta. Acesta a avut încă o dată certitudinea că n-ar putea s-o supere niciodată.

S-a apropiat şi s-a lipit de ea.

Au rămas așa toată noaptea.

13

În zori, orașul s-a trezit în stare de șoc. Ușile caselor s-au deschis una câte una, oamenii și-au iţit capetele, ieșind buimaci, terifiaţi.

Zdrobită de oboseală, doamna Courtin a conștientizat și ea dimensiunile dezastrului. Parterul casei era complet acoperit de mâl. Mobila era udă, pe pereți se observa linia care marcase nivelul apei la mai mult de un metru de podea, toată casa mirosea a mucegai și… ce să faci mai întâi? Nu tu electricitate, nu tu linie telefonică… O liniște nefirească domnea peste tot, un fel de timp suspendat, cu un ceva plutind în aer care te face să spui că totul s-a terminat. Până și doamna Courtin a reușit să-l perceapă, alături de ceilalţi. Antoine a văzut-o ridicându-se încet. Ea și-a dres glasul și a început să se miște cu pași din ce în ce mai siguri. A ieșit, a observat bradul culcat la pământ, a mai făcut câţiva pași, s-a uitat spre acoperiș. L-a îndemnat pe băiat să meargă la hotelul central să vadă dacă putea chema ajutoare.

El și-a pus un palton, s-a încălţat și a traversat curtea mustind de apă. Nu că ar fi fost primul comentariu care ţi-ar fi venit în minte, dar dacă te uitai bine, el și mama lui se puteau număra printre cei norocoși, acoperișul casei lor rămăsese printr-un miracol întreg, multe dintre ţigle se deplasaseră, altele zburaseră și se zdrobiseră de pământ, dar pagubele erau puţine.

Familia Desmedt fusese mult mai puţin norocoasă. Hornul, doborât de o rafală, căzuse, rupsese acoperișul și traversase casa de sus până jos în beci, antrenând în cădere întregul grup sanitar și jumătate din bucătărie.

Bernadette, învelită într-un capot peste care îmbrăcase o parka prea mare pentru ea, era și ea afară. În traversarea lui prin toată casa, hornul agăţase și așternutul de pat din camera lui Remi. Doar la gândul că băieţelul ei ar fi putut fi în pat și că tavanul s-ar fi putut prăbuși peste el, o apuca tremuratul. Ar fi murit pe loc… Doborâtă de amploarea tragediei care o lovise în ultimele două zile, femeia părea incapabilă să mai simtă ceva. Mică și slăbuţă, arăta ca o epavă.

Domnul Desmedt și-a făcut și el apariţia la fereastra camerei lui Remi, cu același aer năuc, ca și cum s-ar fi dus să-și caute copilul și nu l-ar fi găsit acolo.

Valentine a coborât cele câteva trepte ale peronului alăturându-se mamei ei, în grădină. Era îmbrăcată cu aceleași haine ca în ajun, doar

că blugii roşii şi geaca Skai albă îi erau murdare şi mototolite ca şi cum s-ar fi bătut cu cineva toată noaptea. Cu părul vâlvoi şi palidă la faţă, îşi aruncase pe umeri un şal ecosez, de-al mamei probabil, machiajul scurs îi lăsase pete negre sub ochi. Antoine n-ar fi putut spune de unde îi venise în minte acea imagine, dar în decorul acesta de sfârşit de lume, mica adolescentă sexy şi arogantă din ajun avea acum aerul unei prostituate făcând trotuarul.

Casa de pe partea cealaltă, cea a familiei Mouchotte, avea obloanele smulse, marchiza se prăbuşise şi grădina era plină de cioburi mari cât farfuriile, care-şi disputau spaţiul cu o cantitate impresionantă de ţigle sparte.

Antoine a zărit, lipită de geam, faţa lui Emilie, sfârşită de oboseală, şi a ridicat mâna în semn de salut, dar ea nu i-a răspuns. Se uita fix într-un punct oarecare, undeva de-a lungul străzii. Încadrată aşa de rama ferestrei, nemişcată şi lipsită de expresie, părea un tablou al unei fetiţe din vremuri vechi.

Părinţii ei se agitau deja, ca toţi ceilalţi. Domnul Mouchotte, cu gesturile lui sacadate de robot, punea în saci de plastic toate resturile răspândite prin grădină. Soţia lui, pe care Antoine o considerase întotdeauna de o frumuseţe izbitoare, o trăgea pe Emilie de mână ca şi cum nu era în regulă să se uite pe fereastră în stradă.

Îndreptându-se spre centru, Antoine descoperea un oraş ca devastat de bombardament.

Nicio maşină nu mai era la locul ei. Luate pe sus de puhoaie, acestea fuseseră duse spre ieşirea din Beauval şi rămăseseră proptite în pilonii podului de cale ferată care traversa şoseaua, zăcând acum unele peste altele ca un munte de fiare contorsionate. Motocicletele, scuterele şi bicicletele erau împrăştiate, în beciuri, pe sub maşini, prin grădini, în apa râului, peste tot. Mai multe vitrine explodaseră, vântul năvălise în magazine şi răspândise prin tot oraşul produse farmaceutice umflate de apă, articole de feronerie rupte şi cadouri din tutungeria domnului Lemercier. Proprietarii care pierduseră doar patru sau cinci duzini de ţigle de pe casă se puteau considera norocoşi, pentru că ceilalţi pur şi simplu nu mai aveau acoperiş deloc.

Macaraua de la un şantier din vecinătate căzuse peste spălătorie, a cărei clădire din secolul al XV-lea era doar o amintire. Prin grădini şi în vârful molozului caselor dărâmate, puteai zări uneori un cărucior de bebeluş, o păpuşă ori o coroniţă de mireasă, obiecte delicate pe care ţi

se părea că o mână divină le aşezase acolo cu grijă, ca să dovedească încă o dată că voinţa Lui scapă înţelegerii omeneşti imediate. Tânărul preot (fără îndoială ocupat până peste cap să le explice enoriaşilor din întregul departament că ceea ce li se întâmplase lor era de fapt un lucru bun, că mai aveau totuşi ce pune pe masă…) urma să înţeleagă, când avea să revină în oraş, că Dumnezeu e o fiinţă extrem de sensibilă, dar şi un mare farsor, chiar dacă unul sacru: clădirea bisericii fusese cruţată în mare, cu excepţia rozetei, ale cărei vitralii se făcuseră praf, lăsând în picioare doar silueta Sfântului Nicolae, considerat patronul sinistraţilor.

Platanul din piaţa primăriei, smuls din rădăcini de forţa vântului, căzuse perpendicular pe strada principală zdrobind o camionetă şi împărţind oraşul în două părţi, la fel de distruse. O rulotă adusă de torente din campingul municipal se lovise de peretele hotelului central, lăsând pe trotuar un talmeş-balmeş de mese de plastic, saltele, uşi din placaj, veioze, perne şi provizii.

La primărie, Antoine a dat peste o duzină de oameni veniţi după ajutoare şi asistenţă de urgenţă. După cum îşi înşirau pagubele, fiecare dintre ei părea a fi cel mai puternic afectat din oraş; unii aveau copii mici ori părinţi în vârstă care aveau nevoie de adăpost, alţii se plângeau că locuinţa lor ameninţa să se prăbuşească. Şi fiecare dintre ei avea dreptate.

Domnul Weiser a coborât din biroul său, cu un aer afectat şi o mulţime de hârtii în mână. Theo venea după el. Ajuns în curte, în faţa micului grup adunat acolo, primarul a încercat să le explice lucruri pe care nimeni nu avea chef să le asculte. Pompierii erau probabil ocupaţi până peste cap şi oricum nici nu putea să-i sune pentru că telefoanele erau moarte. Prefectura împreună cu EDF[2] avea cu siguranţă pregătit un plan de intervenţie pentru a repara reţeaua electrică, dar nimeni nu putea şti dacă era o chestiune de ore sau de zile… Oamenii au început să ţipe.

— Suntem nevoiţi să ne organizăm singuri, a strigat şi primarul, fluturându-şi hârtiile. În primul rând trebuie să facem un inventar cu necesarul. Consiliul Municipal va centraliza apoi cererile, pentru a stabili priorităţile.

Folosea tot acest vocabular administrativ pentru a da dovadă de

---

[2] Electricité de France, cea mai importantă companie producătoare și furnizoare de energie electrică din Franța *(N.tr.)*.

competenţă şi dorinţă de a ajuta:

— Sala de sport n-a fost deosebit de afectată. Trebuie s-o deschidem urgent pentru a-i primi pe cei rămaşi fără adăpost, să facem o supă caldă pentru toată lumea, să găsim pături…

Domnul Weiser avea o voce fermă. În haosul care domnea în jur, lucrurile concrete despre care vorbea căpătau înfăţişarea liniştitoare a unor realităţi care începeau să prindă contur.

— Pentru a restabili circulaţia în oraş, trebuie să îndepărtăm platanul căzut în mijlocul străzii, a continuat el. Ca urmare, avem nevoie de braţe de muncă… Multe. Cei ale căror probleme mai pot aştepta să vină în ajutorul celor mai afectaţi.

A apărut şi doamna Kernevel, extrem de agitată.

— Doamna Valleneres e căzută la ea în grădină! Moartă, strivită de un copac.

— Sunteţi… sigură?

Ca şi cum pagubele materiale n-ar fi fost de ajuns, acum aveau şi morţi.

— O, da! Am scuturat-o şi nu mai mişcă, nu mai respiră…

Antoine şi-a amintit din nou de moartea lui Remi. S-a văzut pe sine cum încerca să-l trezească.

— Trebuie să mergem la ea, a hotărât primarul. Cât mai repede… S-o ducem în casă.

Apoi s-a oprit. Se gândea cu siguranţă la măsurile pe care mai trebuia să le ia în cazul în care ajutoarele aveau să întârzie. Ce să facă cu femeia moartă? Dacă erau mai mulţi? Unde să-i pună?

— Cine merge să se ocupe de fiica ei? a întrebat cineva.

Domnul Weiser şi-a trecut o mână peste chelie.

Între timp mai sosiseră şi alte persoane, printre care şi doi consilieri municipali, care se duseseră în spatele primăriei. Se auzeau voci propunând diferite locuri ca adăposturi, ştiau de unde să ia pături, cineva s-a oferit voluntar pentru sala de sport. Un spirit de solidaritate poticnită se făcea simţit cu timiditate, domnul Weiser a anunţat că într-o oră va face o şedinţă în sala de consiliu, la care vor participa cu toţii, vor decide…

O voce răguşită s-a ridicat din spatele grupului.

Toate capetele s-au întors într-acolo.

— Şi cu fiul meu cum rămâne? a urlat domnul Desmedt. Cine ne va ajuta să-l găsim?

Se oprise la câţiva metri de ei, cu braţele spânzurate pe lângă corp şi pumnii strânşi… Ceea ce frapa era că urletul nu dovedea furia la care s-ar fi aşteptat oricine din partea lui. Era în el doar o suferinţă cumplită.

— Nu trebuia să-l căutăm în dimineaţa asta?

Tonul vocii scăzuse în intensitate şi întrebarea venea ca din partea unui om rătăcit, care întreba încotro era drumul.

Toţi cei prezenţi participaseră în ajun la căutarea organizată de jandarmerie şi deci niciunul n-ar fi putut fi acuzat de dezinteres, dar decalajul între problema bărbatului şi realitatea imediată aflată sub ochii tuturor era aşa de mare, încât nimeni nu avea curajul să iasă în faţă ca să-i explice priorităţile.

Domnul Weiser, căruia îi revenea sarcina să o facă, şi-a dres glasul, dar o voce clară şi fermă i-a tăiat tot elanul: – Roger, tu chiar nu-ţi dai seama care este situaţia?

Toată lumea s-a întors înspre ea.

Domnul Mouchotte îşi încrucişase braţele luând poziţia unui individ care dă lecţii, ceea ce de altfel îi plăcea să pretindă că este. Tatăl lui Emilie era întotdeauna portdrapelul moralei orăşeneşti. Înainte de a fi concediat, fusese un contramaistru dezagrabil şi chiţibuşar, în totalitate lipsit de generozitate sau indulgenţă. De la câţiva metri distanţă, îl înfrunta pe domnul Desmedt, duşmanul lui cel mai mare. Toată lumea îşi amintea palma răsunătoare pe care tatăl lui Remi i-o dăduse pe vremea când lucrau împreună şi cum zburase vreo doi metri în spate căzând pe o grămadă de talaş, apoi de râsetele ce izbucniseră, adăugând o notă de ridicol situaţiei deja umilitoare. Domnul Weiser îl disponibilizase pe vinovat pentru două zile, dar refuzase să-l concedieze. Fără îndoială că, la fel ca toată lumea, văzuse în acea situaţie mai mult caraghioasă decât violentă o revanşă.

— Toate comunicaţiile sunt întrerupte, a reluat domnul Mouchotte, oraşul e sinistrat, familii întregi au ajuns în stradă, ai cumva impresia că ai dreptul să reprezinţi o prioritate?

Ceea ce spunea era adevărat, dar teribil de nedrept şi bazat pe o dorinţă de răzbunare atât de josnică! Chiar şi Antoine ar fi vrut să-i răspundă.

În mod normal, domnul Desmedt s-ar fi repezit la el şi ceilalţi ar fi fost nevoiţi să-i despartă. De data asta nu a fost necesar, domnul Desmedt n-a schiţat niciun gest. Se aştepta la un astfel de răspuns, iar faptul că venise într-o manieră atât de ofensatoare nu schimba cu nimic

lucrurile.

Primarul a intervenit fără convingere:

— Haideţi, haideţi, a spus el, dar cuvintele lui n-au avut niciun efect.

Nu era vorba doar despre imposibilitatea de a-l ajuta pe domnul Desmedt, ci mai era şi impresia că dispariţia băieţelului, oricât de tragică ar fi fost, avea să fie de-acum înainte pe planul al doilea şi că, odată ce se distanţa de necazurile celorlalţi, nu va mai fi niciodată de atunci încolo o problemă colectivă.

Nu mai puteau să continue să-l caute pe acest copil, trebuiau să accepte dispariţia lui.

Dacă se pierduse şi rămăsese în viaţă în ultimele două zile, acum nu mai era.

Tot ce puteau spera era să-l fi răpit cineva…

Tăcerea care a urmat prefigura singurătatea în care domnul Desmedt era condamnat să trăiască de-atunci încolo.

Mulţumit de a fi obţinut o victorie, chiar şi dezonorantă, domnul Mouchotte s-a îndreptat spre primar şi şi-a oferit serviciile, dacă era ceva de făcut pentru a da o mână de ajutor pe undeva…

La întoarcere, Antoine a încercat să recupereze câteva lucruri care să-l ajute să facă acasă curăţenie, o lampă de buzunar ori nişte baterii, nu avea bani la el, dar într-o zi ca asta ar fi putut lua pe credit, însă jaluzelele metalice deformate ale magazinului de articole de feronerie erau încă închise. I-a venit ideea să fugă la biserică să caute nişte lumânări.

La intrare a dat nas în nas cu doamna Antonetti, cu un coş voluminos în mână, care l-a fixat cu insistenţă batjocoritoare.

Înăuntru nu mai era nici măcar o lumânare.

14

Cele două furtuni succesive, uraganul şi ploile diluviene produseseră un asemenea şoc, încât, în mintea lui Antoine, toate evenimentele care le precedaseră începuseră să se estompeze. Cu câteva ore mai devreme, îşi imaginase îngrozit cadavrul lui Remi dezgropat din Saint-Eustache şi purtat de puhoaie prin oraş, îl văzuse plutind cu faţa în sus ca un peşte mort, trecând prin faţa casei lui, apoi a părinţilor săi… Totuşi nu se întâmplase aşa. Evenimentele, oricât de dramatice ar fi fost, îi oferiseră lui Antoine un răgaz nesperat. Poate că băieţelul va fi găsit la kilometri întregi de Beauval, furtuna ştersese fără

îndoială mare parte din indicii…

Sau poate că nu era decât o remiză şi peste câteva zile căutările se vor relua. Dacă era încă acolo unde îl aruncase, corpul lui Remi nu era atât de bine ascuns încât să nu poată apărea la suprafaţă într-o clipă.

Soarta lui Antoine depindea în acel moment de o necunoscută de care a început să se agaţe.

Doamna Courtin făcea curăţenie înarmată cu o mătură şi câteva cârpe groase, grea treabă… Antoine i-a povestit despre măsurile luate de primar, dar care pe ei îi afectau prea puţin.

— Ne-au lăsat baltă! a mormăit ea.

— Doamna Vallenères e moartă…

— A, da? Cum aşa?

Cu baticul pe cap, doamna Courtin s-a oprit pentru o clipă, storcând cârpa deasupra găleţii.

— Se pare că a căzut un copac peste ea…

Femeia şi-a continuat treaba, mişcându-se puţin mai încet. Făcea parte dintre persoanele la care reflexele treceau înaintea celorlalte funcţii.

— Şi atunci, cu micuţa ei ce-o să se-ntâmple?

Antoine s-a simţit invadat de un val de milă. Cine o s-o mai împingă duminica pe biata fetiţă cu membre descărnate spre nava principală a bisericii? Cine o s-o mai plimbe vara prin centrul oraşului, oprindu-se în faţa magazinelor în care ea nu intra niciodată, ori să-i cumpere o îngheţată pe care o mânca cu gravitate, aşezată alături de ceilalţi clienţi pe terasa de la Café de Paris?

În mod normal, în Beauval lucrurile evoluau lent, schimbările erau progresive. Rapiditatea şi violenţa cu care se produseseră evenimentele în ultimele trei zile luaseră oraşul pe nepregătite, peisajul se schimba repede, prea repede.

Antoine se gândea la domnul Weiser pe care, la fel ca toată lumea din oraş, nu-l plăcea deloc. îl impresionase efortul pe care acesta îl depusese pentru a-i mobiliza pe cei câţiva voluntari disponibili. Dovedise de altfel o energie impresionantă, canalizată spre binele colectiv, atunci când – aflaseră în timpul zilei – acoperişul fabricii sale zburase şi el luase măsuri urgente să asigure maşinile, să pună la adăpost materialele din stoc, să salveze ce mai putea fi salvat, era normal să se gândească la el însuşi întâi, aşa cum făcea de altfel toată lumea.

Cât despre ei, având încă un acoperiș deasupra capului și o casă în picioare, oare nu ar fi trebuit să meargă să-i ajute pe Desmedt?

— Crezi că n-am altceva de făcut?

Răspunsul mamei lui venise cu o spontaneitate șocantă.

La primele ore ale după-amiezii, platanul din centrul orașului a fost tăiat bucăți lângă rondul de flori de la primărie. Lumea se întreba câți ani ar fi putut să aibă, era mult mai bătrân decât amintirile lor. Piața a rămas goală, fără apărare parcă.

Un număr considerabil de copaci fuseseră doborâți pe drumurile din jurul orașului, împiedicând apariția forțelor de intervenție. Comunicațiile au rămas dificile timp de două zile.

Rețelele electrice au fost reparate într-un final, apoi liniile telefonice.

Casa familiei Courtin duhnea a năMol, toată mobila trebuia schimbată, lumea începuse să completeze formularele de asigurări și pe cele destinate primăriei care promitea ajutoare de urgență, dar care continuau să întârzie și care în mare parte aveau să nu mai sosească niciodată. Blanche Courtin robotea ca o furnică, tăcută, concentrată, dar irascibilă din nimic, brutală și repezită atât în gesturi, cât și în reacții.

Antoine s-a dedicat câtorva treburi de interes general împreună cu Theo, Kevin și alți câțiva. Cele două furtuni se soldaseră cu un armistițiu între Antoine și Theo încheiat în fața magazinului de survenire, băieții de la școală săreau în ajutorul celor aflați în dificultate, uneori în detrimentul propriilor familii, lăsând impresia unei armate de cercetași.

Într-un final, nemaiputând să se abțină, Antoine a evadat și s-a îndreptat spre Saint-Eustache.

Copacii din pădurea comunală se prăbușiseră cu sutele. În zonele pe unde furtuna se năpustise cu maximum de forță, căderea lor crease culoare gigantice, perfect rectilinii.

În Saint-Eustache, decorul postapocaliptic era și mai spectaculos. Era practic imposibil să pătrunzi, pădurea fusese literalmente rasă, totul era la pământ… Câțiva arbori rari rămăseseră în picioare din cine știe ce motive stranii și de neînțeles, dând impresia unor turnuri de veghe plantate într-un decor devastat.

Băiatul s-a întors acasă gânditor.

Doamna Courtin dezgropase din hambar un tranzistor antic căruia îi pusese baterii culese de la diverse alte aparate din casă. Stătea

aplecată peste micul dispozitiv de transmisie pârâitor, ca în vremurile Ocupaţiei…

— Taci, Antoine, lasă-mă să ascult!

Comandantul Jandarmeriei asigura că ancheta în cazul dispariţiei micului Remi Desmedt *nu va cunoaşte răgaz,* doar că, în acel moment, împrejurimile oraşului Beauval erau devastate în aşa măsură, încât căutările nu pot fi făcute. Forţele Jandarmeriei, mobilizate în proporţie de sută la sută etc.

Consecinţele cataclismului produs în cantonul lor urmau să fie obiectul „Ediţiei de seară".

Intervievat, domnul Weiser declara că toate eforturile administraţiei locale erau concentrate asupra fabricilor de profil care să vină în ajutorul oraşului pentru a tăia sutele de hectare de copaci căzuţi, aparţinând domeniului orăşenesc, astfel încât să nu se irosească.

Cât despre pădurea Saint-Eustache, obiect de discuţie fără sfârşit între un număr prea mare de moştenitori – fără să-i mai ia în calcul pe cei care nu putuseră fi găsiţi – şi care nu reprezenta nicio valoare economică, rămânea în proprietatea statului.

Antoine a urcat la el în cameră. Remi era mort, dispărut.

Se sfârşise.

Copilul familiei Desmedt era amintire şi aşa avea să rămână pentru mult, mult timp. Atunci când pădurea va putea fi cercetată, cândva într-un viitor îndepărtat, ceea ce vor mai putea găsi din el va fi irelevant.

Şi oricum, el, Antoine, va fi deja departe.

Pentru că, începând din acel moment, băiatul n-a mai avut nimic altceva în cap decât să plece din Beauval.

Şi să nu se mai întoarcă niciodată.

2011

15

Anii nu au avut nici cea mai mică influenţă asupra principiilor doamnei Courtin. Antoine învăţase foarte devreme că era inutil şi obositor să încerci să li te opui. Bine, de acord, o să meargă la serata domnului Lemercier, o să fie acolo pe la şapte, îţi promit. Tot ce putuse obţine fusese să nu fie obligat să rămână prea mult; examenele pentru care se pregătea reprezentau întotdeauna, faţă de mama lui, un alibi inatacabil.

Aşteptând telefonul Laurei, hotărâse să se plimbe puţin. Fără ea

se plictisea repede, prezenţa ei îi lipsea, cu braţele ei suple şi gingaşe, cu respiraţia ei proaspătă. De-abia aştepta s-o vadă… şi o poftă furioasă să o sărute. Era o tânără brunetă focoasă, fără prejudecăţi şi pentru care dorinţele şi veselia erau la fel de importante ca aerul şi mâncarea. Inteligentă, suficient de nebunatică, era dispusă să se lanseze în tot felul de chestii, având însă un ascuţit simţ al integrităţii care o ajuta să se ferească de pericol la primul semn de alertă. Fata asta care promitea să devină un medic de excepţie era la fel de capabilă să-l antreneze pe Antoine în diferite aventuri sulfuroase, ca un tonic puternic, viaţa lângă ea era un foc de artificii, o continuă promisiune în care el se arunca fericit, cu pasiune. Laura era torentul luminos al existenţei sale. Uneori îi plăceau aceste momente când nu era cu ea, atât de pline de tristeţe, dar şi încărcate de promisiuni. Alteori, aşa ca azi, distanţa îl apăsa, se simţea teribil de singur. Relaţia cu ea începuse ca o explozie, fata însăşi era la fel, neconcepând relaţiile amoroase decât pasionale, hotărâte pe moment şi mai ales revocabile. Şi apoi, relaţia cu el durase, şi durase, şi iată că se făceau trei ani de când erau împreună. Se potriviseră şi în dorinţa comună de a nu avea copii, lucru rar la o femeie tânără, şi care-i convenea de minune lui Antoine: n-ar fi putut suporta să poarte această povară, această imensă responsabilitate pe care o reprezenta viaţa unui copil, era imposibil, intra în panică doar când se gândea. Şi apoi, el, care nu încetase să-şi dorească să plece cât mai departe posibil, intenţiona ca după terminarea studiilor să se dedice activităţilor umanitare, iar ea visa la acelaşi lucru. Relaţia lor, închegată în atmosfera unei sexualităţi eflorescente şi nestăvilite, crescuse în jurul acestui proiect comun. Laura îi spusese într-o zi: „Pentru o astfel de cauză umanitară, ar fi mult mai simplu din punct de vedere administrativ dacă am fi căsătoriţi…”, frază pronunţată pe un ton distrat, ca şi cum ar fi adăugat încă un produs pe lista de cumpărături, dar care lui Antoine îi dăduse de gândit şi apoi îşi făcuse loc din ce în ce mai adânc în mintea lui.

În prezent, perspectiva de a se însura cu Laura îi făcea bine, iar ideea că în felul ei îl ceruse în căsătorie îl împăca puţin cu sine însuşi.

Antoine avea nevoie de nişte baterii pentru mouse-ul laptopului. A ieşit, să meargă în oraş.

Părăsind locuinţa mamei lui, nu s-a putut abţine să nu arunce o privire spre grădina casei care pe vremuri aparţinuse familiei Desmedt. Renovată, aproape reconstruită din temelii, adăpostea acum un cuplu

de vreo patruzeci de ani şi pe fetele lor gemene, cu care doamna Courtin întreţinea relaţii cordiale, dar distante, pentru că oamenii ăştia nu proveneau de-aici.

După catastrofa provocată de furtună, familia Desmedt obţinuse o locuinţă socială în Abbesses, un cartier mărginaş al Beauvalului. Domnul Desmedt scăpase ca prin minune de valul de concedieri din anul 2000, cauzate de starea în care se găsea fabrica Weiser. Se zvonea că rămăsese în serviciu din milă, pentru situaţia în care se afla. Domnul Mouchotte răspândise atunci tot felul de vorbe pline de răutate în legătură cu acest subiect, care nu avuseseră totuşi prea mult efect, pentru că domnul Desmedt suferise câteva luni mai târziu un atac cerebral şi murise în patul lui, în somn.

Doamna Desmedt îmbătrânise mult, chipul îi era marcat, mersul, poticnit. Antoine o întâlnea uneori, femeia se îngrăşase şi se deplasa cu dificultate ca şi cum fusese menajeră toată viaţa.

Nici mama lui nu rămăsese în relaţii apropiate cu ea. Se purta ca şi cum ar fi fost supărată, ca şi cum un episod secret şi de neiertat le-ar fi separat pentru totdeauna. Din momentul în care Bernadette se mutase în Abbesses, cele două nu mai avuseseră ocazia să se întâlnească decât foarte rar la vreun magazin, dar nu făceau mai mult decât să se salute, acea furtună măturase vechea lor solidaritate de vecine. Totuşi niciuna nu dăduse atenţie faptului, nici măcar doamna Desmedt. În perioada aceea de suferinţă şi confuzie, relaţiile de prietenie se stinseseră şi simpatii noi, uneori neaşteptate, le luaseră locul, nenorocirile care se abătuseră asupra oraşului schimbaseră profund jocul raporturilor sociale dintre locuitori. În ceea ce le priveşte pe mama lui şi pe doamna Desmedt, Antoine ştia mult mai multe decât ceilalţi, dar treaba asta ţinea de altă epocă, despre care vorbeau rar şi pe care doamna Courtin se mulţumea s-o numească „furtuna din ’99”, ca şi cum nimic notabil nu se petrecuse în Beauval, în afară de câţiva arbori căzuţi şi câteva acoperişuri spulberate.

Totuşi multă vreme rămăsese preocupată de subiect, urmărind cu mare atenţie ştirile regionale, citind ziarul în fiecare dimineaţă, ceea ce nu făcuse niciodată înainte. Apoi, încet, încet, neliniştea începuse să i se potolească, încetase să se mai uite la televizor şi nu-şi mai reînnoise abonamentul la ziar.

Antoine a luat-o la dreapta spre centru. Avea aceleaşi sentimente ca de obicei. Detesta totul, casa, strada. Ura Beauvalul.

Încercase să scape încă din liceu, mama lui rămăsese extrem de surprinsă că preferase să stea la internat. În prezent venea acasă doar în vizită, dar cât mai rar şi cât mai puţin timp posibil; câteva zile înainte s-o facă trăia într-o stare de angoasă, pleca repede înapoi, găsea mereu tot felul de pretexte.

În viaţa de zi cu zi, uita. Moartea lui Remi Desmedt era un fapt divers din trecut, o amintire din copilărie penibilă, săptămâni întregi treceau fără să fie deranjat. Nu era indiferent: crima pe care o săvârşise nu mai exista. Apoi, dintr-odată, un băieţel trecând pe stradă, o scenă la cinema, un jandarm pe care-l vedea declanşau în el o spaimă fără limite, de nestăpânit. Panica îl copleşea, iminenţa dezastrului îi înghiţea viaţa, trebuia să facă eforturi gigantice să scape de toată această presiune, inspirând adânc şi lent, controlat şi încercând să-şi reducă palpitaţiile imaginaţiei aşa cum pândeşti plin de anxietate răcirea unui motor, după o reacţie de supraîncălzire neaşteptată.

În realitate, teroarea nu dispărea niciodată. Moţăia, adormea, apoi revenea. Antoine trăia cu ferma convingere că, mai devreme sau mai târziu, crima pe care o săvârşise avea să-l prindă din urmă şi să-i ruineze viaţa. Risca o pedeapsă de treizeci de ani, redusă probabil la jumătate pentru că era minor când o săvârşise, dar cincisprezece ani păreau o viaţă de om, pentru că după aceea nu ar mai fi avut niciodată o viaţă normală, un asasin de copii nu mai putea redeveni o persoană normală, căci un asasin de doisprezece ani nu putea fi considerat vreodată o persoană normală.

Ancheta nu fusese niciodată oficial închisă, aşa că nu putea spera nici măcar într-o prescriere a pedepsei.

Mai devreme sau mai târziu, o furtună de o forţă neaşteptată va izbucni şi, cu o putere înteţită de trecerea timpului, va doborî totul în cale, viaţa lui, a mamei, a tatălui său şi n-o să se mulţumească doar să-l distrugă, ci îl va face să rămână în istorie, numele lui, chipul lui vor deveni celebre pentru mult timp, nimic din ce era în prezent nu va supravieţui, va fi „ucigaşul de copii”, „copilul criminal”, „asasinul din pădure”, un nou exemplu în cazuistica criminologilor, o manifestare clinică în plus pentru pedopsihiatri.

De aceea voia mai mult decât orice să plece foarte departe, ştia că se va îndepărta de Beauval cu nişte imagini care, la celălalt capăt al lumii, vor continua să-l bântuie, dar măcar n-ar mai fi fost obligat să-i întâlnească pe cei legaţi mai mult sau mai puţin de vechea dramă.

Laura îl găsea uneori lac de sudoare, febril, surescitat ori dimpotrivă abătut, sleit de puteri şi deprimat. Atacurile de panică ce-l copleşeau fără veste rămâneau fără explicaţie pentru ea şi chiar şi vocaţia lui umanitară i se părea uneori compromisă. Nefiind însă una dintre acele femei care se mulţumeau la nesfârşit să ignore fondul problemei, fata revenea adesea la subiectul tabu. Degeaba. Antoine n-o dusese niciodată în locul unde copilărise. Dacă ar fi reuşit să-l convingă s-o facă, Laura ar fi putut vorbi cu cei apropiaţi şi, reuşind să înţeleagă, l-ar fi putut ajuta.

Tocmai ajunsese la hotelul central, când ea l-a sunat.

— Şi-atunci… mama ta… l-a întrebat ea.

Doamna Courtin n-avea habar de existenţa Laurei. Era un secret misterios şi iraţional de-al lui Antoine, chestia asta o supărase pentru o vreme pe tânără, dar nu-i stătea în fire să acorde prea mare importanţă evenimentelor pur sociale. Acum glumea pe seama asta şi se amuza, cu cât Antoine eram mai stânjenit.

— Sper că nu mi-a simţit lipsa prea tare…

De data asta, Antoine nu s-a simţit prost, îi era dor de ea şi sexul fusese mereu pentru el un leac puternic împotriva anxietăţii. A început să-i şoptească în receptor chestii primare şi pline de nerăbdare care au făcut-o să tacă. Îi vorbea ca şi cum ar fi fost deasupra ei şi ea ar fi închis ochii. Apoi s-a oprit, lăsând să curgă între ei clipe lungi de tăcere încărcate de dorinţă în timp ce-i asculta respiraţia încordată.

— Mai eşti acolo? a întrebat ea într-un târziu.

Dintr-odată, liniştea n-a mai fost la fel. Antoine nu mai era acolo, deasupra ei, ci în altă parte ea simţea asta.

— Antoine?

— Da, sunt aici…

Vocea lui urla contrariul.

În vitrina magazinului Lemercier văzuse întotdeauna în colţul din dreapta fluturaşul cu portretul lui Remi Desmedt, care se îngălbenea tot mai mult cu fiecare an. Dispariţia micuţului mai apărea încă în discuţii, nu accepţi niciodată un asemenea mister, dar fluturaşi! cu apelul la eventualii martori se învechiseră, apoi căzuseră şi nimeni nu-i mai înnoise, nu mai existau decât la jandarmerie – în mijlocul unei alte duzini din toată regiunea – şi aici, la domnul Lemercier.

— Antoine?

Fluturaşul se deplasase de la locul lui. Nu mai era, ca pe vremuri,

lipit la marginea vitrinei, fusese recentrat. Şi nu mai era cel vechi în culori şterse, ci unul nou, vizibil, mărit.

Alături de copilul cu păr lins şi tricou cu elefant bleu, apărea un adolescent care semăna cu Remi într-un mod bizar. Un specialist în portrete fusese însărcinat să-l imagineze aşa cum ar fi arătat la şaptesprezece ani.

— Antoine!

Anunţul nu mai descria hainele pe care le purta în momentul dispariţiei. Menţiona doar data, joi 23 decembrie 1999. Antoine vedea în vitrină propria reflexie suprapunându-se în mod ciudat cu faţa acelui adolescent pe care nu apucase să-l cunoască şi despre care el şi numai el putea afirma că nici nu exista. Ceea ce oricine altcineva din Beauval putea spera, că Remi ar fi încă în viaţă, că ar fi crescut pe undeva uitându-şi identitatea, era o iluzie, o minciună.

Se gândi la doamna Desmedt. Oare avea pe vreun bufet un exemplar al afişului? Oare îl privea în fiecare dimineaţă pe acest copilaş pe care fără îndoială încă îl iubea şi pe acest tânăr pe care nu îl cunoscuse? Mai spera să-l vadă vreodată în viaţă sau renunţase?

I-a răspuns într-un târziu Laurei, dar magia dispăruse. Şi-a continuat drumul, se simţea nervos, excitaţia sexuală lăsase locul unei angoase difuze. Da, sunt aici, îi spunea Laurei, dar în realitate simţea imboldul de a se urca în maşină, de a fugi.

— Când te întorci? l-a întrebat ea.

— Curând, poimâine… Mâine. Nu ştiu.

Ar fi vrut să zică: imediat.

Abandonând ideea cumpărăturilor, s-a întors acasă, a urcat la el în cameră şi a început să citească şi să-şi ia notiţe, dar afişul îi stricase toată dispoziţia, lăsându-l neliniştit. Totuşi nu putea să nu se întrebe ce ameninţare ar mai fi putut exista, în afară de descoperirea cadavrului. Ancheta nu fusese încă închisă în mod oficial, dar nimeni nu-l mai căuta efectiv pe Remi Desmedt. Chiar dacă părea o atitudine iraţională, nu putea scăpa de sentimentul că adevăratul pericol îl constituia oraşul însuşi şi că exista doar atâta timp cât se apropia de locul ăsta.

Se încăpăţânase de vreo două-trei ori să se apropie de Saint-Eustache. Locul rămăsese abandonat, aşa cum îl lăsase în urmă cu doisprezece ani; copacii, îngrămădiţi unii în alţii, putrezeau acolo unde căzuseră, făcând practic imposibilă pătrunderea în inima pădurii. Ca medic ştia că, după zece ani, nu mai rămăsese prea mult din Remi

Desmedt…

Şi acum, dintr-odată, imaginea aceea nouă din vitrina domnului Lemercier îl readusese cumva la viaţă pe copilul mort, o prezenţă la fel de firavă şi de reală ca aceea din coşmarurile sale. Ceea ce se schimbase odată cu trecerea anilor şi îl întrista pe Antoine era mai puţin că nu putea vorbi cu nimeni despre crimă, ci mai curând inversarea priorităţilor, în prezent, esenţial nu mai era copilul pe care-l omorâse. Toate eforturile lui, toată atenţia erau îndreptate spre el însuşi, spre dorinţa lui de a se simţi în siguranţă, de a scăpa de pedeapsă. Deja de ceva timp, nu se mai trezise tresărind la vederea mânuţelor legănându-se lipsite de viaţă, şi nici nu mai auzise strigătul lui disperat după ajutor. Personajul principal al acestei tragedii nu mai era victima, ci asasinul.

Se făcu în curând şapte jumătate seara, nu mai avea niciun motiv decent să întârzie, a ieşit din nou.

Domnul Lemercier îşi sărbătorea a saizecea aniversare. Era sfârşitul lui iunie, se făcuse destul de cald, o vreme aproape estivală. Grătar în curte, muzică, ghirlande, tacâmul obişnuit, miros de carne friptă, butoiaşe de vin alb şi roşu. Se mânca din farfurii de carton care se îndoiau aiurea şi folosind cuţite care nu tăiau deloc.

În Beauval viaţa se derula ca mişcarea unui orologiu. Oraşul, bulversat pe vremuri de o serie de drame şi mistere, îşi reluase cursul liniştit, aproape staţionar, oamenii pe care Antoine îi cunoscuse aici erau aceiaşi de acum zece ani, dar pe cale de a fi înlocuiţi cu cei din următoarea generaţie care, în afara câtorva detalii nesemnificative, erau atât de asemănători!

— S-a descurcat bine, nu crezi?

Doamna Courtin făcea câteva ore de menaj pe săptămână la domnul Lemercier, un bărbat foarte corect, zicea ea, foarte convenabil. Pe limba ei, asta însemna că, spre deosebire de domnul Kowalski (la care nu mai lucra de mult şi despre care nu vorbea niciodată), o plătea la timp.

Antoine a strâns mâini, a acceptat un pahar, încă unul, a mâncat o bucată de carne friptă. A trecut pe la domnul Lemercier, aşa cum îi recomandase mama lui, să-l felicite şi să-i mulţumească etc.

Doamna Courtin, cu paharul de plastic în mână, discuta cu doamna Mouchotte. Mişcarea care o îndepărtase de Bernadette Desmedt o apropiase în mod curios de mama lui Emilie, femeia aceasta atât de drăguţă, cu faţa severă, care-şi petrecea jumătate din timp la

biserică şi cealaltă jumătate făcând curăţenie în casă. În momentul în care fabrica Weiser se redeschisese, domnul Mouchotte fusese reangajat, dar păstrase din lunga perioadă de şomaj o amărăciune, o acreală care i se citea pe faţă. Nimic nu-i mai convenea. Domnul Weiser, care reprezentase pentru el atât calvarul când îl concediase, cât şi speranţa când îl reangajase, devenise principala ţintă a ranchiunei sale faţă de o lume care, în viziunea lui şi pentru totdeauna, nu era aşa cum ar fi trebuit să fie. Acceptase întoarcerea la fabrica Weiser cu un aer de satisfacţie gravă, ca un om care, după o lungă perioadă de injustiţie, era în sfârşit reinstaurat în drepturi. Toată viaţa lui urâse pe câte cineva, mult timp pe domnul Desmedt. Acum, că acesta murise, domnul Weiser îi luase locul pe listă. Cei doi, separaţi de cea mai mare distanţă posibilă în curtea domnului Lemercier, au trecut toată seara unul pe lângă celălalt fără să se privească. Se pare că, atunci când trebuia să-i dea ordine la fabrică, domnul Weiser nu-l numea niciodată decât „domnule contramaistru”.

Cât despre nevasta lui, pentru Antoine rămăsese un mister, o contradicţie. Femeia, o broască ascunsă în corpul unui manechin, vorbea puţin, surâdea puţin, ceea ce-i dădea un aer fals de divă, de frumuseţe indiferentă, în care Antoine credea că distinge o formă de isterie.

— Bună ziua, domnule doctor…

— Ha, salut, doctore!

Émilie, blondă şi surâzătoare, îşi ţinea delicat paharul de plastic, ca pe un fruct. Theo tocmai termina un cârnat, lingându-şi degetele. Antoine nu-i mai văzuse de multă vreme. A sărutat-o pe Émilie, Theo s-a şters jenat cu un şerveţel şi apoi i-a întins mâna. Blugi rupţi, vestă strânsă pe talie şi pantofi ascuţiţi, urla prin toţi porii că nu făcea parte din peisajul de provincie, că aparţinea altei specii. S-a îndepărtat ţinând în mână paharele tuturor.

Antoine se simţea stângaci în prezenţa lui Émilie, fata îl privea mereu într-un anumit fel.

— Cum anume te privesc? întrebă ea intrigată.

N-ar fi putut să-i explice exact. Părea mereu pe punctul de a-i pune o întrebare. Ori surprinsă de ceea ce spunea, de ceea ce reprezenta.

Cu trecerea anilor, Émilie semăna din ce în ce mai mult cu mama ei, de care rămânea extrem de apropiată, nimeni nu era la fel de

important pentru ea. Că ajunsese să-i semene atât de mult nici măcar nu era de mirare. Beauval era genul de oraş în care copiii ajungeau să le semene părinţilor şi nu aşteptau decât să le ia locul.

Au schimbat câteva vorbe despre petrecere. Antoine a întrebat-o ce era nou în viaţa ei. Lucra la Banca Agricolă din Marmont.

— Şi logodită, a adăugat ea arătându-i cu mândrie un inel.

A, da, Beauval mai era şi oraşul în care lumea încă se mai logodea.

— Theo? a mai întrebat el.

Émilie a izbucnit în râs punându-şi imediat mâna la gură.

— Nu, nu cu Theo, în niciun caz…

— Nu ştiu… s-a bâlbâit el, enervat oarecum de ridicolul situaţiei.

Fata i-a arătat din nou inelul.

— Jerôme e sergent de infanterie. E la post în Noua Caledonie, dar aşteaptă mutarea în Franţa prin septembrie, o să ne căsătorim imediat după aceea.

Antoine s-a simţit ciudat de gelos, nu pentru că exista un bărbat în viaţa ei, ci pentru că el nu avusese niciodată un loc acolo. Chiar şi pe vremuri, în şcoală, nu ieşiseră niciodată împreună, avea impresia că ratase cumva toate ocaziile, că nu se număra printre bărbaţii care o atrăgeau, ci doar printre cei pe care-i cunoşti de-o viaţă; îl deranja amintindu-şi cât de mult îi bântuise visele de adolescent. Îşi făcuse tot felul de gânduri nebuneşti despre frumuseţea ei blondă, el a roşit.

— Şi tu? l-a întrebat ea.

— La fel… Trebuie să-mi mai fac stagiatura şi perioada de intern şi apoi vom pleca… în misiuni umanitare.

Fata l-a aprobat cu gravitate. Misiuni umanitare, ce frumos! Se citea pe faţa ei că reprezentau un concept gol de sens, nişte simple cuvinte, dar a căror conotaţie morală merita tot respectul. Conversaţia se terminase. Ce mai rămânea de spus? între ei erau mai multe vorbe nespuse decât amintiri. Priveau spre grădină la mica adunare gălăgioasă care zbiera, râdea, la grătarul fumegând, ascultau muzica ce se revărsa din boxele plasate de-a lungul casei, acolo unde încă se mai distingea, sub zugrăveala nouă, urma veche care marcase nivelul inundaţiei din trecut.

Theo se întorcea cu paharele de plastic, au reluat conversaţia în trei, generalităţi. Antoine i-a revăzut în faţa bisericii, la slujba din seara de Crăciun. Şi-a amintit încăierarea din cauza insinuărilor răutăcioase răspândite de Theo…

A luat o gură de vin şi s-a uitat în altă parte.

În Beauval era transportat inevitabil în acel sfârşit de an 1999. Ceea ce se întâmplase atunci era din altă viaţă, chiar şi oraşul întorsese acea pagină, dar cum misterul dispariţiei lui Rémi Desmedt nu fusese niciodată elucidat, jarul mocnit n-avea nevoie decât de un suflu pentru a se reaprinde; când se găsea aşa, înconjurat de lume, se simţea ameninţat, orice gest părea încărcat de semnificaţii, subiect de interpretări, sursă de spaimă…

— Antoine…!

I-au trebuit câteva secunde ca s-o recunoască pe Valentine, părea că luase în greutate câte un kilogram pe an. S-a întors enervată spre un ţânc care urla, încetează, încetează îţi spun! Cu un gest tăios din mână ca şi cum ar fi vrut să se apere de o viespe prea insistentă. Purta în braţe un bebeluş ce molfăia un pumn de chipsuri. Soţul ei, un frumuşel cu fizic de măcelar şi dinţi stricaţi, s-a grăbit să o prindă de umeri cu un gest de proprietar.

Antoine continua să le strângă mâinile ce şi le întindeau spre el, un sărut ici, altul colo. Theo rămăsese lângă el, ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva şi aştepta momentul potrivit. Privirile lor s-au încrucişat pe deasupra umerilor unora şi altora, până când Theo s-a aplecat spre el:

— Am acelaşi sentiment ca tine, îmi vine să vomit…

— Nu, nu e asta…

Celălalt a izbucnit în râs.

— Termină… Ăştia sunt atât de idioţi…

Antoine s-a simţit jenat de atitudinea asta! Da, şi el se simţea la kilometri depărtare de toţi şi de toate, o specie din altă lume, mai modernă, şi găsea că acest oraş este învechit, imobil şi îngust, îl ura, dar nu-l dispreţuia. Theo fusese întotdeauna condescendent, nu era o surpriză că, în prezent, Beauvalul i se părea demn de dispreţ. Acum se pregătea să creeze un start-up despre care Antoine nu prea ştia ce să creadă, era ceva despre experţi de sistem, funcţii de reţea, vocabularul lui Theo era împănat cu expresii anglo-saxone din care nu înţelegea nimic. S-a mulţumit deci să-şi ia un aer concentrat, asemenea celor care nu stăpânesc bine o limbă străină şi care, obosiţi să caute sensurile, se mulţumesc să aprobe. Émilie, care se întorsese lângă ei, nu asculta deloc, o discuţie între bărbaţi, asta nu o privea

Apoi s-au trezit separaţi. Antoine continua să bea. Puţin prea mult, îşi dădea şi el seama. Mai ales că nu ţinuse niciodată la băutură.

Aşa cum îi promisese mamei, făcuse act de prezenţă; de asemenea, o prevenise că nu va sta prea mult, era timpul să plece.

Imposibil să salute pe toată lumea, trebuia să dovedească mare pricepere ca să se facă nevăzut fără să jignească pe nimeni. A mai luat un pahar de vin ca să înşele aparenţele, s-a îndreptat cu nonşalanţă spre gardul viu, nimeni nu se uita la el, a pus paharul pe o masă, a ieşit şi a închis poarta de la grădină, uf!

— Pleci deja?

Antoine a tresărit.

Emilie fuma, aşezată pe gard.

— Da, adică nu…

Ea a izbucnit într-un mic râs vioi şi clar pe care Antoine îl remarcase deja mai devreme. Era în stilul ei. Obişnuia să râdă în felul ăsta care, fără exces, ar fi făcut-o delicioasă, dar repetat sistematic agasa. Ai fi zis că înlocuia astfel cuvintele pe care nu le ştia.

— Există ceva care nu te face să râzi? a întrebat-o el.

A regretat apoi întrebarea, dar Emilie nu părea să-i fi sesizat maliţiozitatea. A răspuns printr-un gest vag care putea însemna orice.

— Bun, trebuie să plec, a zis el.

— Şi eu…

Au pornit amândoi.

Emilie şi-a aprins o a doua ţigară al cărei miros, amestecat cu aerul proaspăt al nopţii şi cu parfumul ei discret, era plăcut. Antoine aproape că s-a simţit tentat, i se întâmplase de două-trei ori în viaţă, nu-i plăcuse, dar cedase. Tensiunea acumulată în timpul zilei s-a stins, lăsând în urmă o oboseală imensă. O ţigară, de ce nu…

Emilie a revenit la conversaţia pe care o începuseră mai devreme, la serată. S-a declarat intrigată de proiectul lui Antoine. Misiuni umanitare. De ce nu voia să fie un medic… normal? Lui Antoine i-ar fi trebuit energie ca să răspundă la asta… Aşa că a spus scurt:

— Medic de familie ar fi puţin plictisitor…

Fata a scuturat din cap. Părea în dilemă.

— Dacă crezi că e plictisitor, de ce faci medicină?

— Nu, nu medicina mă plictiseşte, ci să fiu medic de familie, înţelegi…

Emilie l-a aprobat, dar ceva din toată această teorie o depăşea. Antoine s-a uitat pe furiş la ea. Dumnezeule, pomeţii ăia înalţi, gura asta, rădăcina părului şi acolo, pe ceafă, puful ăla blond… îşi lăsase primii

nasturi ai corsajului descheiaţi, punând la vedere partea de sus a sânilor care se ghiceau fermi, iar când Antoine s-a dat puţin în spate, a zărit pe sub rochie conturul unui fund de-a dreptul sidérant…

Ea vorbea în continuare:

— Pentru că totuşi să fii medic… Ar trebui să fie extraordinar de interesant să vindeci oameni…

Într-un fel era dureros să constati că o tânără atât de delicioasă, de sexy poate să fie atât de evident de prostuţă. Se exprima în generalităţi, cu idei pe care le luase de-a gata şi pe care n-avea nevoie să le treacă prin filtrul gândirii. Sărea, fără motiv şi fără să anunţe, de la un subiect la altul, toate referindu-se însă la puţinul pe care-l ştia: lumea din Beauval. În timp ce Antoine o inspecta şi măsura de aproape, atent la perfecţiunea anumitor detalii (sprâncenele, urechile, fata asta avea până şi urechi încântătoare, era incredibil!), Émilie se întorsese în trecut, la copilăria lor, la faptul că fuseseră vecini, la tot felul de amintiri de-ale lor…

— Am o grămadă de poze cu noi din şcoală! Şi de la centrul de recreere… Cu Romane, Sébastien, Léa, Kevin… Şi cu Pauline!

Vorbea despre oameni pe care el de-abia şi-i mai amintea, dar care pentru ea păreau puternic ancoraţi în prezent. Ca şi cum oraşul şi chiar viaţa ei întreagă n-ar fi însemnat altceva decât curtea şcolii, câţiva ani mai târziu.

— A, pozele alea, trebuie să ţi le arăt, să mori…

Râsul ei cristalin răsuna în noapte, feminin, delicios şi insuportabil. Ce-o mai fi găsit de râs de data asta?

Pentru Antoine, fotografiile alea cu clasa erau departe de a fi nişte amintiri plăcute. Portretul micului Rémi Desmedt, care-i bântuise copilăria, era prins în ele cu acea ocazie, era un ritual, în ziua aia îţi făceai o freză mai cuminte ori îţi schimbai cămaşa ca să pleci la şcoală, aranjat ca de duminică.

— Ţi le trimit, dacă vrei!

Lui Émilie propunerea i s-a părut atât de entuziasmantă, încât tânăra s-a oprit pentru o clipă. El o privea fix. Fata aceea frumoasă în formă de inimă, ochii deschişi la culoare, gura moale…

— A, bine, dacă vrei tu… i-a răspuns el.

S-a instalat un scurt moment de jenă. Antoine şi-a coborât ochii şi au început din nou să meargă.

Chiar şi din centru mai puteau auzi ecourile muzicii de la domnul

Lemercier. Lângă primărie, rămaşi în pană de subiecte de conversaţie, Antoine a evocat platanul imens doborât de furtună.

— A, da, a zis ea, platanul!

Émilie a lăsat apoi să frecă câteva secunde în care umbra platanului a acoperit conversaţia, apoi a adăugat.

— Platanul ăla era cumva o parte din istoria Beauvalului…

Antoine n-a reacţionat, oare ce voia să spună… Au rămas tăcuţi din nou. Dulceaţa lunii iunie, noaptea, vinul, întâlnirea lor neaşteptată, fata asta fermecătoare, totul invita la confidenţe şi la întoarcerea spre întrebări care mai fuseseră puse.

— Ce întrebări? s-a mirat ea.

Vocea ei exprima o naivitate deconcertantă.

— Păi, spre exemplu… Tu şi Theo… Ceea ce s-a petrecut între voi…

De data asta, râsul ei cristalin nu i-a mai produs niciun resentiment lui Antoine.

— Aveam treisprezece ani!

S-a oprit în mijlocul drumului şi s-a întors spre el, surprinsă.

— Mmm… Doar nu eşti gelos, nu?

— Ba da.

Nu se putuse abţine. A regretat imediat acest reflex, care era înainte de toate o toană. În realitate, era supărat pe el însuşi, pentru că se lăsase pentru atâta vreme pradă farmecului ei, puterii ei de seducţie. Şi apoi era supărat pe ea, pentru că nu era decât ce era.

— Eram îndrăgostit de tine până peste cap…

Era o constatare simplă şi tristă. Emilie s-a împiedicat şi s-a agăţat pentru o clipă de mâneca lui, dar i-a dat drumul imediat, ca şi cum ar fi fost un gest care nu se potrivea în context. Antoine s-a simţit prins în capcană.

— Nu era o declaraţie, stai liniştită!

— Ştiu.

Când au ajuns în faţa casei ei, Antoine a revăzut-o la fereastră, aşa cum stătea în ziua furtunii.

— Păreai foarte obosită… Şi totuşi erai atât de drăguţă! Chiar… foarte frumoasă…

Această mărturisire tardivă a făcut-o să surâdă.

Emilie a împins poarta şi a înaintat până în fundul curţii, ca să se aşeze în leagănul care a scârţâit uşor. Antoine a urmat-o. Bancheta

suspendată era mult mai îngustă decât ai fi crezut, ori poate o înclinase ea un pic… Antoine a simţit lipită de el coapsa ei caldă şi suplă, a încercat să se îndepărteze, dar n-a reuşit.

Emilie dădea uşor din picior, se legănau. O lumină palidă, gălbuie ajungea până la ei de la felinarul din stradă. Era linişte deplină, nici ei nu spuneau nimic.

Mişcarea leagănului îi apropia şi mai mult. Antoine a făcut atunci un gest pe care nu trebuia să-l facă, i-a luat mâna şi ea i-a răspuns lipindu-se de el.

S-au sărutat. S-a dovedit imediat un eşec.

Nu i-a plăcut felul ei de a săruta, mişcarea vorace a limbii ei ca şi cum i-ar fi făcut o explorare bucală, dar a continuat pentru că, în cele din urmă, nu avea importanţă pentru că nu se iubeau. Graţie acestui fapt, totul era mai simplu.

Era un flirt fără promisiuni, ca o iubire în familie, consecinţa anilor în care se intersectaseră fără să se atingă. O puteau face azi, pentru că nu aveau nicio obligaţie unul faţă de celălalt. Erau prieteni din copilărie. Era doar o modalitate de a rezolva ceva neterminat. Ca să se simtă împliniţi. Ca să nu regrete nimic. Fetiţa pe care o dorise atâta n-avea nimic de-a face cu această femeie fermecătoare şi idioată pe care o ţinea în braţe. Şi pe care în acel moment o dorea cu disperare.

Totul era fals şi ei o ştiau amândoi, dar mai ştiau şi că ceea ce începuseră urma să continue până la finalul prevezibil şi normal.

Antoine şi-a strecurat mâna în corsajul ei, i-a găsit sânul înnebunitor de fierbinte şi ferm, iar ea a reacţionat strecurând-o pe-a ei între picioarele lui. Sărutul a continuat, stângaci şi impetuos, saliva li se scurgea pe bărbie, nu se dezlipeau unul de altul, ca să nu fie obligaţi să-şi vorbească.

Când a dat de umezeala ei fierbinte, Antoine a scos un sunet surd, adânc.

Ea îl strângea cu mâna în acelaşi fel în care săruta, cu brutalitate, stângaci.

S-au chinuit să dea jos ciorapii.

Emilie s-a ridicat ţinându-se cu mâinile de leagăn şi cu picioarele desfăcute larg. El a pătruns-o imediat. Ea s-a cabrat ca să-l lase să intre şi mai adânc şi s-a întors către el să-l sărute din nou cu lăcomie, cu toată limba, cu aceeaşi aviditate…

Ea a scos un mic ţipăt animalic când l-a simţit încordându-se şi

terminând în ea… El n-a putut să-şi dea seama dacă terminase şi ea.

Au rămas câteva momente lipiţi aşa unul de altul, neştiind ce să facă, temându-se să se privească în ochi, apoi au izbucnit în râs. Un crâmpei de copilărie le traversa fiinţa, ca şi cum le-ar fi jucat un renghi adulţilor, vieţii.

Antoine şi-a ridicat pantalonii cu stângăcie, Emilie şi-a pus chiloţii mişcând şoldurile şi şi-a lăsat rochia în jos.

Au rămas în picioare, neştiind ce să-şi spună, grăbiţi să se despartă, să termine cu toate astea.

Emilie a izbucnit în râsul ei obişnuit şi şi-a strâns genunchii, cu mâna pe partea de jos a burţii, ca un copil care face pe el. Şi-a dat ochii peste cap şi şi-a mişcat mâna ca pentru a se şterge, de sus în jos, cu degetele depărtate, au, au, au…

L-a sărutat în fugă pe buze şi a fugit. Ajunsă aproape de uşă, i-a mai trimis un sărut din vârful degetelor.

Chiar şi despărţirea a fost un eşec.

Dacă sfârşitul copilăriei n-ar fi venit pentru el atunci când a cunoscut moartea, când îl omorâse pe Remi, s-ar fi produs cu siguranţă în noaptea aceea.

Întorcându-se spre casă, şi-a verificat telefonul.

Patru apeluri de la Laura, dar niciun mesaj. A format numărul ei, dar a închis brusc. Să-i vorbească ar fi însemnat s-o mintă şi n-avea puterea s-o facă. Seara aceasta fusese o nebunie, nu reuşea să-şi explice cum de se terminaseră lucrurile în felul ăsta. Dorinţa, da. Vezi, ce mai rămăsese acum din dorinţă… A lăsat-o baltă.

Renunţă s-o sune pe Laura, ar fi putut pretexta… O să vadă, o să găsească ceva.

Mama lui îi păstrase camera, schimbându-i însă tapetul şi mobila. Biroul de copil de şcoală, scaunul, vechiul pat şi o mare parte din celelalte lucruri fuseseră depozitate cu grijă exagerată în subsol, dar, în mod curios, câteva lucruri scăpaseră: o hartă a lumii, un poster cu Zidane, un rucsac, un penar, un Transformers GI Megatron, o pernă învelită în drapelul englez, o selecţie destul de bizară a cărei logică era de neînţeles pentru Antoine.

Detesta decorul acesta care îl obliga să-şi amintească de o epocă pe care încerca s-o uite, dar pentru că venea rar şi ea se străduise atâta să-i aranjeze camera, nu-l lăsase inima şi nu avea energia să pună totul într-o cutie pe care s-o scoată pe trotuar, aşa cum avea chef de fiecare

dată.

Telefonul a început să vibreze. Laura, din nou, era aproape unu noaptea. Se simţea rău, în camera asta, în oraşul ăsta, cu viaţa lui nenorocită. N-a avut curajul să răspundă.

Când aparatul s-a oprit din mişcarea de rotaţie, a reuşit să respire din nou şi a auzit un zgomot în stradă. Mama lui se întorcea însoţită de cei doi Mouchotte. Cum ar fi reacţionat dacă l-ar fi surprins cu Emilie pe leagăn, ca pe nişte adolescenţi înfierbântaţi?

Era prea târziu să se întindă şi să se prefacă dormind. S-a aşezat mai bine la masă, prefăcându-se că lucrează. I se părea absurd şi umilitor să trebuiască să se preteze la o astfel de maimuţăreală, dar n-avea de ales.

Văzând lumină la el în cameră, doamna Courtin a urcat.

— Lucrezi până mult prea târziu, dragul meu, trebuie să dormi!

Exact aceleaşi cuvinte de-a lungul anilor, în spatele cărora mijea mândria de a avea un fiu serios, muncitor, care urma să reuşească în viaţă. S-a dus să deschidă geamurile ca să tragă obloanele şi s-a oprit amintindu-şi ceva:

— A, ai auzit că vor să reamenajeze Saint-Eustache?

Antoine a simţit un fior pe şira spinării.

— Cum adică… să reamenajeze… ce să reamenajeze?

Femeia era întoarsă spre fereastră:

— Ei bine, i-au găsit în sfârşit pe moştenitori. Primăria a cumpărat pădurea ca să facă un părculeţ de distracţii pentru copii. Speră să atragă lume din întregul ţinut, dar, mă rog, după părerea mea…

Doamna Courtin era genul de persoană care privea cu neîncredere orice noutate, orice fel de iniţiativă.

— Zic c-au făcut nu ştiu ce studii şi că treaba asta le va plăcea mult familiilor şi că va mai şi crea locuri de muncă. Vom vedea. Hai, Antoine, acum trebuie să dormi!

— Cine ţi-a spus treaba asta? Cu parcul…

— E un afiş la primărie de vreo două luni, dar ce vrei, cum nu eşti niciodată aici… Nu prea ai cum să afli mare lucru…

A doua zi dimineaţă, Antoine a ieşit să alerge foarte devreme, nu închisese un ochi.

La hotelul central din oraş, în vitrina cu anunţuri oficiale, a avut ocazia să citească afişul despre construirea parcului Saint-Eustache, ale cărui planuri puteau fi consultate la primărie.

Lucrările urmau să înceapă în septembrie.

16

Vacanta a fost un calvar interminabil. Stresant la limita nebuniei. Luase examenele, dar rămăsese absolut sleit de puteri. Nu mai voia să pună piciorul în Beauval, ar fi fost ilogic, mai devreme sau mai târziu urma să fie obligat să meargă s-o vadă pe mama lui, dar a găsit pretextul unei călătorii lungi împreună cu Laura, care în fapt n-a durat decât două săptămâni din lipsă de bani. Actualizarea fotografiei lui Remi Desmedt fusese un şoc, dar anunţul privind lucrările programate la Saint-Eustache i se părea o catastrofă despre care era greu să spui când şi cum va surveni. Imaginaţia îl ducea înapoi în cea mai cumplită perioadă a vieţii lui în care se condensase parcă întreaga copilărie. Cadavrul urma să fie găsit. Vor redeschide ancheta. Vor începe din nou interogatoriile. El era printre ultimele persoane care-l văzuseră pe copil în viaţă, o să-l convoace. Pista legată de o eventuală răpire al cărei autor era în trecere fusese abandonată, se mai concentrau doar asupra oraşului, a locuitorilor săi, a celor apropiaţi, a vecinilor şi, inevitabil, pista va conduce la el şi atunci va fi sfârşitul. Doisprezece ani mai târziu, epuizat de propria-i poveste, va fi incapabil să mintă.

În timpul acelei veri, Antoine s-a gândit să fugă. A tot căutat o destinaţie de unde nu putea fi extrădat. Dar în adâncul sufletului a ştiut tot timpul că n-o va putea face, nu avea nici curajul, nici temperamentul cuiva capabil să trăiască la limita pericolului în străinătate (Antoine şi modul de viaţă periculos erau o contradicţie în termeni!). Viaţa lui i se părea neînsemnată, meschină, el nu era un gangster ambiţios, cinic şi organizat, era un criminal mărunt care până atunci avusese noroc.

Aşa că s-a hotărât să rămână, să aştepte şi a căzut într-o resemnare sumbră şi chinuită.

Acum, ca adult, închisoarea nu-l mai înspăimânta, teroarea era acum scandalul: procesul, ziarele, televiziunea, presa invadând Beauvalul, târând-o şi pe mama lui, titluri cu litere de-o şchioapă, interviuri cu experţi în diverse domenii, comentarii ale jurnaliştilor de investigaţie, fotografii, declaraţii luate vecinilor… Şi-o imagina pe Emilie cu aerul ei tâmp în faţa obiectivului, cu siguranţă n-ar fi ţinut să se laude cu ceea ce fusese între ei. Primarul va încerca să disculpe oraşul său, dar degeaba: Beauvalul adăpostise atât victima, cât şi criminalul, la câţiva metri distanţă unul de altul, o s-o provoace pe doamna Desmedt să plângă în faţa camerei, ea o să apară însoţită de Valentine, cu trei ţânci

în braţe, şi vor pune cu gravitate aceeaşi întrebare, eterna întrebare: cum poţi să devii asasin la doisprezece ani? Toată lumea va adora acest fapt divers pentru că, în comparaţie cu el, fiecare se va simţi minunat de normal. Televiziunea va realiza un istoric al cazurilor celebre, mergând înapoi în timp atât cât le vor permite arhivele poliţiei. Crima din Beauval va scoate la lumină violenţa veleitară a unui popor, şi toată lumea se va bucura s-o pună în cârca unei singure persoane, din simpla plăcere de a găsi un vinovat şi de a-l vedea pedepsit pentru o crimă de care oricine ar fi fost capabil.

Într-o clipă îşi va găsi loc pe firmamentul asasinilor de antologie. Va înceta să mai existe.

N-o să mai fie o persoană, Antoine Courtin va deveni o marcă înregistrată.

Creierul îi dădea în clocot de imagini alarmante, apoi dintr-odată revenea cu picioarele pe pământ şi realiza că nu mai scosese niciun cuvânt de o jumătate de oră, nu mai ascultase ce i se spunea, nu mai răspunsese la întrebările Laurei.

Locuiau într-un apartament mic dintr-un cartier situat departe de universitate, dar destul de aproape de CHU3.

Pe cât exageraseră cu relaţiile sexuale în ultimii trei ani, pe atât le răriseră de la întoarcerea lui Antoine în iunie trecut. Laura încerca în mod regulat să revină la stilul lor din trecut, dar Antoine îi răspundea cu diferite jocuri care nu-i solicitau virilitatea în mod deosebit. Laura aştepta zile mai bune, neliniştită şi destul de frustrată. Nu-l văzuse niciodată pe Antoine foarte fericit, era secretos, tăcut, sobru şi frământat interior, exact asta iubea la el, era un bărbat foarte frumos pe care veselia îl făcea insipid. Sobrietatea lui le dădea celor din jur un sentiment de siguranţă, dezminţit apoi dintr-odată de crize bruşte de anxietate. Dar în această perioadă, proasta lui dispoziţie căpăta dimensiuni îngrijorătoare. Laura îşi imagina tot felul de lucruri, suspectând greutăţi familiale. Oare avea îndoieli în legătură cu vocaţia lui de medic?

Mă rog, mai exista şi ipoteza pe cât de probabilă, pe atât de imposibilă: Antoine avea o amantă.

Pentru Laura, să fie geloasă îi cerea un efort pe care ea nu se

---

[3] Centre Hospitalier Universitaire, Centru public de sănătate dotat cu o unitate de formare și cercetare medicală aparținând unei universități *(N.tr.)*.

simţea în stare să-l facă. În disperare de cauză, s-a mulţumit cu explicaţia psihologică, de altfel cea mai confortabilă pentru un medic: chiar dacă nu rezolva problema, o pastilă bine aleasă avea un efect benefic.

Se pregătea să-i vorbească despre toate acestea, când a descoperit din greşeală că el lua deja zilnic o doză considerabilă de antidepresive.

Iulie şi august au trecut.

Doamna Courtin s-a neliniştit, desigur, pentru că Antoine n-o mai vizitase de la jumătatea lui iunie. Femeia ţinea cu rigurozitate contabilitatea vizitelor lui şi chiar putea cita din memorie datele precise ale acestora, din ultimii cinci ani. În mod curios, nu-i reproşa deschis niciodată nimic, se mulţumea doar să noteze că venea rar, ca şi cum înstrăinarea lui ar fi fost rezultatul unui acord tacit regretabil, dar necesar.

În timp ce de câteva ori pe săptămână gândul îi fugea la lucrările pentru parcul de distracţii care urmau să înceapă la Saint-Eustache, Antoine rememora acea ultimă zi pe care o petrecuse în Beauval, ore teribile şi inutile, fotografia lui Remi adolescent, petrecerea la care nu s-ar fi dus fără insistenţele mamei lui, momentele imbecile cu Emilie.

Felul în care se petrecuseră lucrurile cu ea rămăsese un mister. Simţise nevoia să o posede pentru că arăta bine, dar şi în numele unei obsesii din copilărie, era în acest fapt un strop de dorinţă şi multă răzbunare. Dar ea, oare de ce o făcuse? L-a dorit pe el sau altceva? Se lăsase doar dusă de val? Nu, participase cu entuziasm, îşi amintea limba ei cotropitoare, mâna, felul în care se unduia, se cambrase şi îl privise în ochi în momentul în care o pătrunsese.

După atâta timp, nu ştia pe ce poziţie se găsea faţă de această femeie. Rememora, indisolubil legate, frumuseţea ei, care pe scara lui de valori era de nota zece, în opoziţie cu platitudinea conversaţiei pe care o avuseseră. Îşi amintea entuziasmul ei pueril cu care vorbea despre vechile fotografii de la şcoală.

Nici despre bunele maniere nu ştia prea multe, atâta vreme cât, pe la mijlocul lui septembrie, doamna Courtin l-a anutant la telefon că Emilie venise la ea să-i ceară adresa.

— Ca să-ţi trimită ceva, n-a spus ce.

Povestea aia cu fotografiile îi venise de altfel în minte de câteva ori.

Se imagina deschizând plicul, descoperind imaginile şi, în visele sale, suprapunând faţa lui Remi la şase ani, apoi la şaptesprezece ani cu propria-i imagine, iar rezultatul acestei fuziuni semăna cu acele portrete ale copiilor morţi prea devreme, îngheţate în timp pe plăcile mortuare.

Îi revenea în minte şi bufetul din casa Desmedt, cu fotografia lipsă, care părea să aştepte răbdător să se facă dreptate.

Şi-a promis că, atunci când va primi blestematele de poze, va arunca plicul fără ca măcar să-l deschidă. Nu era obligat să se justifice, în toţi anii aceştia de-abia se întâlnise de câteva ori cu Emilie în Beauval şi cum, din fericire, trecea din ce în ce mai rar pe acolo…

Era la începutul lui noiembrie.

Atunci Emilie s-a gândit să dea un semn de viaţă, dar nu sub forma unui plic cu fotografii, ci ceea ce s-a întâmplat a fost sosirea ei în carne şi oase, îmbrăcată într-o rochie cu imprimeuri ridicole, dar care nu reuşea să-i eclipseze frumuseţea. Machiată, parfumată, coafată, superbă, gătită ca de nuntă, a sunat pur şi simplu la uşă. A deschis Laura, bună, sunt Emilie, aş vrea să vorbesc cu Antoine.

Pentru Laura a fost ca o revelaţie.

N-a fost nevoie de niciun cuvânt în plus din partea vizitatoarei, Laura s-a întors, Antoine, pe tine te caută! Laura îşi luase deja vesta şi acum se încălţa. Era deja afară până când Antoine, luat pe nepregătite de această prezenţă neaşteptată, să reuşească să reacţioneze, stai, prea târziu, Laura plecase, îi putea auzi paşii precipitaţi pe scară, s-a aplecat, a strigat-o pe nume, i-a văzut mâna coborând de-a lungul balustradei până la parter. S-a întrebat unde pleca şi brusc s-a lăsat pradă unui acces de gelozie, apoi s-a întors şi şi-a dat seama că era vina lui.

A revenit în apartament turbat de furie.

Emilie nu părea stânjenită în niciun fel.

— Pot să iau loc? l-a întrebat.

Apoi, ca să-şi justifice întrebarea, a adăugat:

— Sunt însărcinată.

Antoine a pălit. Ea a început să vorbească la nesfârşit despre „seara lor", ce scenă penibilă! spunea ceva despre emoţia cu care se regăsiseră după atâta vreme, despre dorinţa care se aprinsese între ei brusc, aproape visceral, şi despre „plăcerea ei, ceva ce nu i se mai întâmplase niciodată" … Nu putea vorbi în numele lui, dar eu, eu, una, n-am mai pus geană pe geană de atunci încoace, m-am îndrăgostit din nou

de tine din clipa în care te-am revăzut, de altfel sunt sigură că întotdeauna am fost nebună după tine, chiar dacă n-am recunoscut nici măcar față de mine însămi etc. Lui Antoine nu-i venea să-şi creadă urechilor. Situaţia era atât de neverosimil de stupidă, încât n-ar fi putut să se abţină să nu izbucnească în hohote de râs, dacă nu s-ar fi gândit la consecinţele şi la subînţelesurile acestui demers…

— Bine, dar…

S-a oprit, căutându-şi cuvintele. Medicul din el urla chestii pe care bărbatul nu voia să le spună. S-a chinuit să întrebe:

— Dar cine spune că… e al meu, mă rog, înţelegi ce vreau să spun…

Însă Émilie îşi pregătise cu grijă micul cuplet. Şi-a aşezat geanta pe jos lângă ea şi şi-a încrucişat picioarele.

— N-aveam cum să rămân cu… mă rog, Jérôme, e plecat de patru luni.

— Dar puteai rămâne cu oricine altcineva!

— Da, bine, tratează-mă ca pe o târfă, tu n-ai nicio vină!

Părea scandalizată de remarca lui, nici nu-şi imaginase că el ar fi putut face o astfel de afirmaţie. Antoine s-a simţit obligat să-şi ceară scuze:

— Nu asta am…

S-a oprit făcând calcule şi a rămas cu gura căscată în faţa rezultatului: se scurseseră treisprezece săptămâni de la ceea ce Émilie se încăpăţâna să numească „seara noastră”.

În mod clar, un avort legal era deja imposibil.

Începea să vadă totul foarte clar: tipa aşteptase până după termenul legal, apoi venise să-l caute!

— Nu, Antoine, în niciun caz! Nu vreau să fac un avort, pentru nimic în lume. De altfel, părinţii mei…

— Mă doare-n cot de părinţii tăi!

— Ei bine, pe mine nu, şi până la urmă eu sunt cea însărcinată!

Antoine s-a întrebat la câtă lume ar fi fost dispusă să-şi vândă povestea. Oare ar trebui s-o plătească?

— Şi fii sigur că tu eşti tatăl, a adăugat ea plecându-şi ochii, aşa cum văzuse la televizor.

— Dar, Émilie, ce vrei?

— Am anunţat deja ruptura de… mă rog, de Jérôme. Nu i-am spus chiar tot adevărul, nu voiam să-şi facă o impresie proastă despre noi…

— Ce vrei?

Ea şi-a încruntat minunatele sprâncene blonde, surprinsă că Antoine pune o întrebare atât de prostească.

— Vreau ca acest copil să trăiască! Destul de normal, nu? Şi să aibă toate şansele la care are dreptul!

El a închis ochii.

— Trebuie să ne căsătorim, Antoine, părinţii mei…

Antoine a sărit de pe scaun, străfulgerat, urlând:

— E imposibil!

Înspăimântată, ea s-a dat înapoi pe scaun. Trebuia neapărat s-o convingă de absurditatea acestei idei. A încercat să se calmeze, şi-a apropiat scaunul, s-a proţăpit în faţa ei şi i-a luat mâinile într-ale lui:

— Este imposibil, Émilie, nu te iubesc, nu pot să mă însor cu tine!

Trebuia să găsească argumente pe care să fie capabilă să le înţeleagă:

— N-aş şti cum să te fac fericită, înţelegi?

Argumentul i-a creat femeii un fel de îndoială, dar nu a reuşit să realizeze unde voia el să ajungă. De fapt de două luni încoace ea trăise cu ideea că Antoine va „face ce trebuie", nu-i trecuse prin cap nimic altceva.

— Mai avem încă timp să facem o întrerupere de sarcină, insistă Antoine, plătesc eu, stai liniştită. O să fac rost de bani şi o să găsesc o clinică foarte bună, nu-ţi face probleme, mă ocup eu de toate, dar trebuie să scapi de copilul ăsta, pentru că nu am de gând să mă însor cu tine.

— Îmi ceri să comit o crimă!

Emilie îşi lipise pumnul tremurător între sâni.

S-a instalat un lung moment de tăcere.

Antoine începuse s-o urască.

— Ai făcut-o expres? a întrebat el rece.

— Ce motiv aş fi avut? Vreau să zic, cum aş fi…

Femeia încerca să exprime o idee simplă, dar nu ştia de unde s-o apuce, însă părea sinceră.

Antoine era la rândul său bulversat de evidenţă: fusese doar un accident. Cu siguranţă Emilie însăşi ar fi preferat să se mărite cu sergentul ei major, doar că între timp intervenise afurisita lor de „seară", care, chiar aşa ratată cum fusese, nu putea fi trecută cu vederea, femeia purta un copil în pântece şi el era cel care îl pusese acolo.

Continua să se încăpăţâneze. S-a ridicat.

— Îmi pare rău, Emilie, dar răspunsul meu e nu. Nu vreau acest copil. Nu te vreau nici pe tine, nu vreau nimic din toate acestea. O să fac rost de bani, dar nu pot avea copii, niciodată, e ceva peste puterile mele și nu mă aștept să mă poți înțelege.

Tânăra era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Și-a imaginat-o întorcându-se acasă cu vestea. Nu putea crede că venise la el fără să fi pregătit îndelung întrevederea împreună cu ai ei, cu mama cea atotștiutoare. Putea vedea în fața ochilor întregul trib Mouchotte, cu tatăl țeapăn ca o lumânare de Paște și mama drapată în șalul ei de mohair… Oare cum își închipuiseră că Antoine avea să cedeze căsătorindu-se cu fiica lor, era incredibil.

Întâlnirea nu decurgea în sensul pe care Emilie îl prevăzuse. Așa că s-a ridicat și s-a apropiat de el.

Și-a trecut mâinile pe după gâtul lui și, înainte ca el să aibă timp să reacționeze, și-a lipit buzele de ale lui și i-a vârât limba adânc, așteptând ca el să reacționeze (chiar și ea trebuia să se întrebe la ce putea servi acest ritual pentru care orice bărbat ar fi sacrificat totul, dar chiar nereușind să înțeleagă, i se lăsa pradă plină de încredere, chiar cu fervoare, dar fără calcul, planificare sau talent de vreun fel).

Antoine a întors capul, i-a desprins mâinile și s-a dat înapoi.

Ea s-a simțit respinsă, a izbucnit în plâns. Frumusețea ei năucitoare și înlăcrimată l-a tulburat, dar în mintea lui apucase deja să se lege de catarg ca să nu-i audă cântecul de sirenă. I-a fost de ajuns să se gândească pentru doar o secundă la viața pe care ea i-o propunea, ca să adune destulă forță pentru a se apăra de orice atac. S-a mulțumit să-i pună fetei o mână pe umăr.

Cu câteva minute în urmă, o ura, acum îi părea rău pentru ea.

Deodată i-a trecut prin cap, ce altceva mai știa familia Mouchotte? Nu se gândea la el, pentru că nu mai avea de gând să calce vreodată prin Beauval, la mama lui se gândea. Totul era atât de trist!

— Ne abandonezi…? a mai întrebat ea.

Avea un talent aparte să pronunțe fraze de-astea grotești, oare de unde le scotea…? Și-a suflat nasul cu zgomot.

— Îmi pare rău, Émilie, dar nu pot să fac nimic pentru tine. O să mă ocup de toate: găsesc o clinică bună, o să plătesc ce trebuie, nimeni nu va afla nimic, te asigur. Ești tânără și sunt sigur că o să faci mulți copii cu Jérôme al tău. Cu el e posibil, cu mine nu. Va trebui să te hotărăști repede, Émilie… în caz contrar, n-o să mai pot face nimic pentru tine.

Ea a aprobat din cap. Venise cu o idee, dar lucrurile nu merseseră în direcţia dorită. Spusese frazele pe care şi le pregătise şi nu vedea ce-ar mai fi putut face în plus, s-a ridicat plină de regrete.

Antoine şi-a închipuit pentru o clipă că ea simţea chiar o anumită plăcere trăind o situaţie care îi conferea un rol pe scena vieţii: era nefericită, i se întâmplase un lucru dramatic în viaţă, era o eroină, ca la televizor.

A lăsat pe masă un plic mare. Cu pozele de la şcoală. Doamne, venise cu ele…

Ce-şi imaginase, că se vor aşeza pe pat frunzărindu-le râzând, lipiţi unul de altul? Că Antoine, fermecat, sedus şi îndrăgostit, o să-i pună mâna pe burtică întrebând-o dacă mişcă? Naivitatea ei îl lăsa fără cuvinte.

După plecarea ei, a rămas mult timp reflectând asupra consecinţelor. S-a lăsat în voia unui licăr de speranţă: în mod miraculos, până atunci ieşise cu bine din toate situaţiile, din toate capcanele pe care viaţa le pusese în calea lui. Când se gândea că Rémi avea să fie găsit, nimeni nu-l găsise; când fusese sigur că va fi arestat, scăpase ca prin urechile acului; Émilie, în ciuda faptului că era însărcinată, plecase cu coada între picioare… începea să creadă că norocul avea să mai ţină. Se gândea la noroc pentru prima oară după foarte mult timp. O greutate i se ridica de pe suflet.

A aşteptat-o pe Laura cu un calm neaşteptat.

Iar ea s-a întors. Ce diferenţă fată de femeia care stătuse acolo cu puţin timp în urmă!

— Puteai să aerişezi şi tu, miroase a târfă aici!

Spunând asta, şi-a luat rucsacul şi a început să îndese în el claie peste grămadă ce-i pica în mână.

Antoine a zâmbit, nu se mai simţise niciodată atât de puternic, atât de sigur pe el. A prins-o de umeri, a întors-o spre el cu forţa şi, zâmbind în continuare, i-a mărturisit:

— Da, m-am culcat O SINGURĂ dată cu o fostă colegă de şcoală, pentru care nu simt nimic. A venit să reînnoade legătura, am trimis-o la naiba, te iubesc.

Era convingător, pentru că tot ce spunea era adevărat, fără nicio umbră de înşelăciune, poate doar prin omisiune, ceea ce în situaţia de fată nu conta.

Devenise dintr-odată invincibil, degaja o forţă pe care chiar şi

Laura o simţea, cu surprindere. Ea încă ţinea o haină în mână, iar el continua să zâmbească îndepărtând-o.

Cu o mişcare fermă şi precisă, i-a scos puloverul, explozia de dorinţă i-a luat pe sus, s-au rostogolit pe pat şi de acolo pe podea, apoi unul peste altul, până la masa de care s-au lovit, oprindu-se brusc, Antoine era deja înăuntrul ei, n-ar fi putut niciodată să spună când o făcuse, ea a început să tremure din cap până-n picioare, vibraţia care-i urca din tălpi a săltat-o de la pământ şi i-a zdrobit rinichii, a urlat. De două ori.

Apoi a leşinat sub el.

17

Emilie îi scria epistole. Două, trei pe săptămână. Laura punea plicurile pe masă cu un oftat de plictiseală. Antoine le citea, cel puţin la început. Erau toate fără sare şi piper, amalgamate, dar cu acelaşi mesaj de fond: „Nu mă lăsa singură cu copilul nostru în braţe!" Avea un scris infantil (făcea cerculeţe deasupra lui i) şi folosea tot felul de clişee ca să-şi demonstreze deznădejdea în care o aruncase Antoine. Chestii de felul „nu poţi abandona carne din carnea ta" alternau cu „focul pe care l-ai aprins în inima mea" şi cu „valurile de dorinţă" care o „copleşeau". minţindu-i de acea seară în care se simţise „în extaz", tot acest arsenal de sărăcie a gândului aproape dureroasă, care îi demonstra încă o dată ce fel de femeie era.

Dacă scrisorile erau idioate, în schimb nefericirea ei era cât se poate de reală. Oprită să avorteze de convingerile religioase ale părinţilor (sau poate şi ale ei), devenise ceea ce se chema o tânără mamă singură, obligată să crească un copil… Antoine se gândea cum o să fie viaţa ei. Uneori nu i se părea chiar atât de gri: chiar şi cu un copil, frumoasă cum era, n-o să-i fie prea greu să-şi găsească un soţ. Cât despre părinţii ei, probabil că vor adora să poarte această cruce şi o vor face cu o demnitate ostentativă de martiri şi până la urmă toată lumea va fi fericită.

Început de octombrie, timp ploios în întreaga Franţă, Antoine a alergat să prindă tramvaiul şi a alunecat pe şosea, abia a avut timp să se redreseze, fără să cadă.

Câteva zile mai târziu, mama lui n-a avut acelaşi noroc. În timp ce traversa strada principală, a fost lovită de o maşină, un zgomot surd şi lumea a văzut-o zburând prin aer şi apoi aterizând greoi pe trotuar. Au dus-o la spital. L-au anunţat pe fiul ei.

Antoine şi Laura erau în pat (de o lună întreagă nu se mai puteau opri, uneori teama de despărţire are efecte de felul acesta…).

El a ridicat receptorul, a rămas nemişcat, Laura nu ştia ce să creadă. Infirmiera de la spital nu a intrat în detalii, dar cel mai bine era să vină fără întârziere…

Dat peste cap de această veste, Antoine s-a urcat în primul tren spre Saint-Hilaire, unde a ajuns târziu. Chiar dacă vizitele erau interzise, îi spusese infirmiera, îl vor lăsa să intre. A luat un taxi. L-au întâmpinat cu atâtea precauţii, încât n-a avut de ales decât să recurgă la o soluţie practică: sunt medic.

Colegul său n-a făcut rabat: era fiul unei paciente şi nimic mai mult.

— Mama dumneavoastră a suferit un traumatism cranian. Nicio anomalie la examenul clinic, tomografia e bună, dar coma profundă… E dificil să spunem mai multe în acest moment.

Nu i-a propus să-i arate şi lui radiografiile şi s-a mulţumit cu un minimum de informaţii. Făcuse exact ce ar fi făcut şi Antoine în locul lui.

Doamna Courtin dormea. S-a apropiat, s-a aşezat lângă ea, i-a luat mâna şi a început să plângă.

În tot acest timp, Laura se angajase să-i rezerve o cameră.

Hotelul Central.

A ajuns acolo târziu în noapte. Pe hol mirosea a sodă caustică, nu mai simţise acel iz din copilărie, parcă era specific regiunii. Tapet cu model floral, perdele din creton, cearşafuri tivite… Laura alesese bine: camera îi aducea aminte de mama lui.

S-a culcat îmbrăcat şi a adormit imediat. I s-a părut că se trezeşte, nu-şi putea da seama ce oră era, mama era acolo, în cameră, aşezată pe marginea patului.

„Antoine, eşti bine…? o întreba ea. Ai adormit îmbrăcat, cu pantofii în picioare… Tu nu faci aşa ceva… Eşti bolnav, de ce nu spui?”

S-a scuturat de imaginea din vis, a făcut un duş, ţevile au început să trepideze de au trezit, probabil, tot hotelul.

A sunat-o pe Laura, a trezit-o dintr-un somn adânc, dar te iubesc, i-a spus fata, încă adormită, sunt alături de tine, şi el s-a uitat prin cameră cu o singură dorinţă în minte, de a se încolăci în jurul ei, inspirându-i parfumul iubirii, simţindu-i căldura, cufundându-se în ea, dispărând, apoi ea din nou, te iubesc, cu o voce gravă, prezentă, dar îndepărtată, şi el a început să plângă, apoi a adormit la loc, dar la primele

ore ale dimineţii era deja afară, mergând pe străzi în direcţia spitalului.

Se întreba dacă ar fi trebuit să-l anunţe pe tatăl lui. Nu că ar fi avut vreun sens, părinţii lui erau divorţaţi de secole. Bărbatul s-ar fi putut simţi obligat să vină, ca să arate că-l sprijină pe fiul lui, ceea ce ar fi fost o minciună, ori ar fi putut refuza pur şi simplu, pentru că femeia aceasta nu mai însemna nimic pentru el de mai bine de douăzeci de ani. Lângă Antoine nu mai era decât Laura. Ce nebunie că viaţa lui se reducea la atât de puţini oameni!

Doamna Courtin nu se mişcase deloc din ajun.

Antoine a studiat diagramele, liniile curbe, a verificat din obişnuinţă aparatele. Apoi, epuizate fiind toate subterfugiile, s-a aşezat din nou la căpătâiul ei.

O preocupare era înlocuită de o alta. Dar acum, în liniştea camerei de spital şi din cauza lipsei de activitate la care era constrâns, a realizat: nu se găsea decât la câţiva kilometri de Beauval.

Era imposibil de prevăzut cum se va încheia toată această poveste. Oare doamna Courtin o să moară? Corpul lui Remi va fi în sfârşit descoperit? Şi dacă da, va fi înainte sau după dispariţia femeii?

Ceea ce-l seca de puteri nu mai era vinovăţia, nici spaima de a fi descoperit, ci aşteptarea. Incertitudinea. Senzaţia că, atâta vreme cât nu va pleca departe de aici, se putea întâmpla orice şi viaţa lui putea fi năruită în câteva secunde. Acum nu mai era decât o chestiune de luni. La fel ca în cursele de fond, ultimii kilometri i se păreau cei mai grei.

La începutul după-amiezii, doctorul Dieulafoy a intrat în salon în stilul lui obişnuit, discret şi modest, întotdeauna părea să dea impresia că a greşit camera şi că avea să se îndepărteze la fel de neobservat când îşi va da seama. Tocmai se pregătea să facă exact acest lucru când l-a descoperit pe Antoine. A reuşit să-şi mascheze jena, dar cu acea secundă de ezitare care-i trădează adesea pe cei surprinşi într-o situaţie neaşteptată.

Antoine nu-l mai văzuse de ani întregi. îmbătrânise mult, dar chipul lui, acum ridat, rămăsese totuşi la fel, impasibil, impenetrabil. Ducea oare aceeaşi viaţă solitară şi misterioasă, făcându-şi singur menajul duminica, îmbrăcat în hainele alea de jogging lipsite de formă?

Cei doi şi-au strâns mâinile şi au rămas unul lângă altul ţinând-o sub observaţie pe doamna Courtin, ca la un moment dat să înţeleagă că tăcerea lor începea să semene cu un priveghi.

— În ce an eşti? l-a întrebat atunci doctorul.

— Ultimul…

— A, deja…

Antoine s-a simţit transportat de vocea lui în acele momente stranii din vremurile trecute: „Dacă te-aş fi internat, lucrurile n-ar mai fi stat la fel, înţelegi…”

Avusese dreptate. Dacă în ziua aceea Antoine ar fi fost internat în spital pentru tentativă de sinucidere, s-ar fi deschis o anchetă, ar fi fost interogat, cu siguranţă şi-ar fi mărturisit fapta şi totul s-ar fi sfârşit, doctorul îl salvase de la toate astea.

Oare ce ştia, mai exact? Probabil că nimic precis. Doar că, la câteva ore de la dispariţia băiatului din vecini, în timp ce toată lumea era preocupată de acel eveniment tragic, dorinţa de a muri a băiatului de doisprezece ani trebuie că avusese o semnificaţie teribilă, arătând ca o criză de conştiinţă.

„Dacă se mai întâmplă ceva, poţi să mă chemi, să mă suni…”, îi mai spusese.

Ziua aceea nu venise niciodată. În mod bizar, doctorul reapărea exact în momentul în care Antoine se găsea mai mult decât oricând pe marginea prăpastiei.

Acesta era momentul când urma „să se mai întâmple ceva”, despre care doctotul Dieulafoy nu avea nici cea mai mică idee: corpul lui Remi avea să fie descoperit cât de curând.

A privit chipul alb al mamei lui.

Şi ea observase acel „ceva”, dar nu dorise să înţeleagă mai multe. Intuiţia o ajutase să priceapă că, fără îndoială, fiul era cumva amestecat în acea dramă, aşa că încercase să-l apere împotriva unui rău necunoscut, dar iminent, şi întregul eşafodaj de minciuni, ignoranţă şi tăcere ţinuse aproape doisprezece ani.

Se găsea acum într-o cameră de spital, în prezenţa singurilor doi martori ai dramei sale, doi adulţi care, atunci şi fiecare în felul său, preferaseră să tacă.

Laţul era pe punctul de a se strânge.

Chiar în acel moment, camioanele care urmau să transporte buştenii urcau probabil dealul şi se îndreptau spre Saint-Eustache, buldozerele se pregăteau să ridice şi să degajeze copacii căzuţi. Rămăşiţele pământeşti ale lui Remi Desmedt nu vor fi dispărut definitiv, îngropate sub şenilele maşinilor forestiere, aşa că vor apărea dintr-

odată, la fel ca statuia Comandorului[4], cerând în sfârşit dreptate, iar Antoine Courtin va fi acuzat, arestat, judecat şi condamnat.

Doamna Courtin începuse să spună silabe indescifrabile.

Cei doi bărbaţi, aşezaţi de o parte şi de cealaltă a patului, ascultau bălmăjelile cărora încercau în zadar să le dea un sens.

— Ce-o să faci în continuare? a întrebat doctorul.

Despre ce vorbea oare? Antoine încerca să înţeleagă, apoi a legat-o de conversaţia întreruptă de mai devreme.

— A… misiuni umanitare. Am trecut de interviuri. În mod normal…

Doctorul a rămas pe gânduri mult timp.

— Da, normal că vrei să pleci…

A ridicat brusc capul şi l-a fixat pe Antoine ca sub impresia unei revelaţii subite.

— E aşa de strâmt aici, nu?

Antoine a vrut să protesteze.

— Ba da, ba da, a insistat celălalt, atât de strâmt! Vreau să zic că te înţeleg…

A rămas apoi cufundat în gânduri, apoi s-a ridicat şi a plecat aşa cum venise, asemenea unei pisici, fără zgomot şi impersonal, mulţumindu-se cu o aplecare din cap şi cu o declaraţie surprinzătoare şi enigmatică:

— Te iubesc, Antoine.

Dorinţa intimă a lui Antoine de a nu mai pune niciodată piciorul în Beauval n-a supravieţuit zilei aceleia: spre sfârşitul după-amiezii, administraţia spitalului i-a cerut hârtii şi lucruri pentru doamna Courtin, pe care numai el putea să le aducă.

Perspectiva de a se întoarce în oraşul natal îl sufoca. Casa mamei lui era vecină cu cea a familiei Mouchotte şi îşi putea imagina cu uşurinţă scena penibilă pe care o merita, dacă Emilie i-ar fi observat prezenţa.

A încercat să câştige timp, invocând tot felul de pretexte, că va aştepta toaleta mamei lui sau venirea doctorului etc.

În mod maşinal, a deschis televizorul la jurnalul de ştiri.

Evenimentul major al dimineţii era reluat pe toate posturile naţionale de ştiri: în viitorul parc Saint-Eustache, fuseseră găsite

---

[4] Nobil spaniol ucis de Don Juan ca să apere onoarea fiicei sale — simbolul pedepsei divine *(N.tr.)*.

osemintele unui copil.

Prudenţi, reprezentanţii jandarmeriei nu făcuseră decât să confirme macabra descoperire şi refuzau orice speculaţie în legătură cu identitatea victimei, dar jurnaliştii, ca şi majoritatea locuitorilor din regiune nu se puteau gândi, evident, decât la un singur lucru: nu putea fi vorba decât de cadavrul lui Remi Desmedt, cine altcineva?

Antoine se aştepta la vestea asta. Avusese mai mult de zece ani la dispoziţie ca să anticipeze consecinţele, doar că, în realitate, aşa cum se întâmplă de obicei cu moartea unui apropiat, nu era cu adevărat pregătit.

Reportajele se succedau, lăsând la o parte alte probleme ale momentului. Filmaseră şantierul obligat să-şi sisteze lucrările, camioanele oprite, buldozerele tăcute, tehnicienii de la Judiciar în combinezoanele lor albe strânşi în jurul maşinilor ale căror girofaruri făceau să strălucească benzile de securitate, pe unde îşi făceau de lucru bărbaţi cu figuri grave îmbrăcaţi la costum sau în uniformă, dar toate astea nu erau decât scene de decor, cel care suscita în cel mai înalt grad interesul tipilor din media era, desigur, Remi Desmedt. Fotografia care altă dată servise apelurilor de căutare a fost în acele prime ore ale descoperirii cea mai difuzată şi cea mai urmărită imagine din Franţa. Reporterii se repeziseră imediat în căutarea doamnei Desmedt luând cu asalt imobilul în care locuia. Nu reuşiseră încă să-i smulgă un interviu, dar strânseseră fără probleme părerile vecinilor, comercianţilor, aleşilor politici, trecătorilor, poştaşului, profesorilor, părinţilor foştilor elevi, toată acea lume emoţionată până la lacrimi, care se repezea cu voluptate să strângă rândurile la durere.

Tot ceea ce Antoine încercase să-şi imagineze în mod raţional fusese spulberat într-o clipă de ravagiile previzibile de altfel ale intensei mediatizări. Hai, gândeşte, îşi spunea el, cândva trebuia să se…

Şi tocmai în momentul acela şi-a găsit şi Laura să sune. Antoine n-a avut curajul să-i răspundă.

În vreme ce, în spatele lui, doamna Courtin delira cu o voce din ce în ce mai puternică, el a urmărit întreaga zi evoluţia evenimentelor, discuţiile despre analiza rămăşiţelor pământeşti scoase la lumină, despre identitatea probabilă a victimei (continuau să afişeze fotografia acelui Remi zâmbitor, cu părul atent pieptănat şi îmbrăcat în tricoul cu elefănţel albastru), despre elucidarea cauzelor morţii şi posibilele maltratări pe care le suferise ante şi postmortem. Se vorbea despre

redeschiderea anchetei, chiar dacă jandarmii, procuratura şi ministerul dădeau asigurări că nu fusese niciodată închisă. Se aştepta cu speranţă şi într-o stare de reculegere descoperirea celui mai neînsemnat indiciu care să permită relansarea investigaţiilor şi descoperirea vinovatului.

Pe Antoine l-a luat cu ameţeală în momentul în care o tânără, afişând un aer de demnitate de circumstanţă în faţa microfonului postului ei de ştiri non-stop, a fost filmată în piaţa hotelului central, înconjurată de o grămadă de oameni serioşi şi gravi, dar care încercau din răsputeri să intre în cadru.

„Potrivit anchetatorilor, ipoteza răpirii rămâne în picioare, dar pare din ce în ce mai plauzibilă ideea că băiatul n-a fost dus prea departe, ci ţinut probabil în captivitate undeva în zonă. Ca urmare, ancheta se va concentra asupra oraşului… Beauval, în care ne găsim în momentul de faţă".

Întreaga afacere se întorcea în punctul din care plecase, îndreptându-se inexorabil spre casa doamnei Courtin. Exista posibilitatea ca Antoine să fie interogat din nou, să i se ceară copilului care fusese odată să declare dacă nu-şi mai amintise ceva între timp. Fiecare minciună pe care ar fi trebuit s-o spună ar fi atârnat mai greu decât o nicovală, şi el nu se mai simţea în stare să reziste presiunii.

Dacă un jandarm suna acum la uşa lui, Antoine va (întinde mâinile ca să-i pună cătuşele, fără să protesteze.

A şi uitat că trebuia să meargă în Beauval să caute documentele mamei. În ciuda stării de delir din ce în ce mai zgomotoase a doamnei Courtin, a reuşit să aţipească stând pe scaun şi nu s-a trezit decât pe la cinci şi ceva dimineaţa. În oglinda din baia salonului l-a întâmpinat o faţă de condamnat. A părăsit spitalul şi s-a îndreptat spre gară unde a găsit taxiuri aşteptând următorul tren de la Paris. A plecat spre Beauval, sperând că nu va întâlni pe nimeni în drum spre casă. Ceea ce s-a şi întâmplat.

Coborând din taxi, nu s-a putut abţine să nu arunce o privire spre casa vecină. Hazard sau intuiţie, chiar dacă nu se făcuse încă ora şase, în spatele unuia dintre gemuleţe, doamna Mouchotte, imobilă, atemporală, îl urmărea din priviri. Frumuseţea ei spectrală desprinsă parcă dintr-un coşmar i-a adus pe retină imaginea unui păianjen pândind la marginea pânzei, gata să se repeadă asupra…

S-a grăbit să intre la mama lui.

Casa doamnei Courtin era de o curăţenie provincială. Hârtiile

erau în acelaşi sertar încă de la începutul lumii. Dormise profund şi agitat, pe un scaun de spital, era teribil de anchilozat, s-a lungit pe canapea, a adormit, trezindu-se pe la mijlocul dimineţii epuizat, deprimat şi ameţit ca după beţie, ori după noaptea de Crăciun sau cam aşa ceva.

A folosit ancestralul aparat al mamei ca să-şi facă o cafea, cu acelaşi miros şi gust pe care le simţise toată copilăria lui.

N-a rezistat tentaţiei de a reînnoda filmul întâmplărilor din ajun, aşa că a deschis televizorul. Chipul procurorului general umplea ecranul, vorbind despre „identitatea victimei ale cărei rămăşiţe fuseseră descoperite cu o zi în urmă”:

„Este vorba, într-adevăr, despre tânărul Remi Desmedt, dispărut pe data de 23 decembrie 1999”.

Ceaşca de cafea i-a alunecat din mâini, spărgându-se pe covor. Privirea i-a fugit dintr-un reflex bizar spre fereastră, aşteptându-se parcă să vadă adunată în faţa casei Desmedt întreaga populaţie din Beauval şi să audă prin sticlă indignarea populară cerând răzbunare.

„Inundaţiile din 1999 nu au reuşit să atingă înălţimile din Saint-Eustache. Cadavrul copilului, protejat de numeroşii copaci căzuţi în acel moment, nu s-a degradat în mod deosebit în decursul anilor, permiţându-le experţilor de la Judiciar să preleveze probe pentru analize”.

Antoine fixa pe covor cioburile ceştii sparte şi cafeaua vărsată care lăsase o pată mare şi întunecată ce se lărgea ca vinul răspândit pe o faţă de masă…

„Copilul a primit o lovitură puternică în tâmpla dreaptă, care fără îndoială i-a provocat moartea. Deocamdată e mult prea devreme pentru a se şti dacă a mai suferit şi alte maltratări”.

Chiar dacă nu se întâmpla nimic ieşit din logica evenimentelor, Antoine constata îngrozit cât de repede avansau cercetările în direcţia lui. Dacă mai adăuga şi oboseala ultimelor două zile…

S-a ridicat, a adunat cu greu hârtiile de care avea nevoie pentru spital, a chemat un taxi din Fuzelières şi a ieşit să-l aştepte afară, avea nevoie de aer.

N-a mai avut timp să se întoarcă înapoi când un reporter de la radio l-a acostat la ieşirea din curte.

— Aţi fost vecin cu micul Rémi Desmedt la momentul dispariţiei lui, l-aţi cunoscut bine, ce fel de copil era…?

Antoine bâigui câteva cuvinte, fiind rugat să repete: – Mda… era un vecin…

Nu se descurca deloc: nu putea înţelege că avea nevoie de un răspuns mai personal, mai încărcat de emoţie? Reporterul era agasat.

— Da, bineînţeles, dar… ce fel de copil era?

Iată şi taxiul, Antoine s-a grăbit să se urce.

Pe geam a văzut cum reporterul se întorsese deja spre o tânără femeie blondă. Era Émilie, care ieşise din casă înfăşurată în şalul mamei sale. Se îngrăşase. Răspunzând la întrebările reporterului, urmărea maşina care se îndepărta, cu o privire încărcată de reproşuri.

Doamna Courtin era în continuare pradă unui delir intermitent şi chinuitor, se agita, dădea din cap în toate direcţiile, repeta silabe incoerente, prenume (Antoine! Christian!), al fiului, al fostului soţ şi al altor persoane (Andrée!), probabil din copilăria ei.

Antoine a rămas toată ziua lângă ea, i-a şters fruntea, a ieşit când i se făcea toaleta şi a revenit aşezându-se epuizat, bolnav, torturat.

Delirul femeii semăna cu o buclă. Capul făcea mereu aceeaşi mişcare, buzele şopteau întruna aceleaşi silabe: „Antoine! Andrée!" Să rămână în apropierea ei era cu atât mai chinuitor cu cât la televizorul aşezat sus pe perete reportajele despre „afacerea Rémi Desmedt" nu încetau să se succeadă.

Arhivele fuseseră dezgropate. Chiar dacă nu aveau decât vreo doisprezece ani, imaginile păreau grozav de învechite: Beauvalul cu platanul din piaţa primăriei, casa micului Rémi şi tatăl lui revoltându-se împotriva jurnaliştilor şi încercând să-i alunge ca pe o plagă supărătoare; domnul Weiser, primarul, făcând pe organizatorul implicat în dimineaţa căutării, plecarea grupurilor de cercetare înspre pădurea comunală, apoi furtuna, inundaţiile, maşinile târâte claie peste grămadă, copacii căzuţi, oamenii extenuati, demoralizaţi…

Laura i-a trimis toată ziua lui Antoine mesaje pe mobil, care se reduceau la aceeaşi idee: te iubesc.

Pe la şase seara, doamna Courtin a ieşit în sfârşit din comă. Antoine a chemat infirmierele. Lumea a început imediat să se agite, au luat-o de acolo, el a rămas nervos pe culoar. A trecut mai bine de o oră până când o infirmieră a venit să-i confirme că mama lui îşi recăpătase cunoştinţa, că va rămâne sub observaţie destul de multă vreme, că nu mai era nevoie să aştepte acolo şi că va fi ţinut la curent cu evoluţia situaţiei.

A trecut să-i recupereze hainele, o să se întoarcă la hotel şi o să doarmă, o să doarmă…

Televizorul rămăsese deschis. A ridicat ochii spre ecran:

„Tehnicienii de la Judiciar au prelevat de la faţa locului un fir de păr care nu ar aparţine victimei. Evident că în acest moment e imposibil de speculat dacă e al criminalului, chiar dacă probabilitatea este destul de mare… Expertiza ADN este în curs. Rezultatul, atunci când va fi cunoscut, adică foarte curând, va fi comparat cu probele ADN existente în Arhiva Naţională de Amprente Genetice. În cazul unei similitudini, persoana în cauză va fi invitată să dea explicaţii în legătură cu prezenţa firului său de păr în apropierea cadavrului copilului dispărut…”

18

Cu puţin înainte de miezul nopţii, Antoine stătea întins pe patul de hotel, când a auzit paşi pe culoar şi pe cineva bătând la uşă. Laura a intrat fără să aştepte vreun răspuns, a lăsat jos rucsacul şi şi-a aruncat cât colo haina. Înainte ca el să reuşească să scoată vreun cuvânt, fata s-a aruncat peste el, cu capul sprijinit în scobitura gâtului lui, respirând greu ca şi când ar fi fugit. Antoine a cuprins-o în braţe. Nu ştia prea bine ce efect va avea asupra lui această apariţie intempestivă.

În alte circumstanţe, ar fi trimis-o înapoi de mult, dar în noaptea aceea…

Nu reuşea să-şi imagineze reacţia ei când va afla ce fel de om e în realitate. Cu mama lui, lucrurile stăteau în mod diferit, femeia bănuise ceva încă de la început. Prima va pleca, a doua va muri. După ce a rămas vreme îndelungată deasupra lui, Laura a început să se dezbrace, să-l dezbrace şi pe el ca şi cum ar fi fost un copil, a dat la o parte cuvertura ca să se ghemuiască unul lângă altul, s-a lipit de el, foarte strâns, şi a adormit.

Antoine era extenuat, dar somnul refuza să vină. Lângă el, Laura respira calm, profund. Încrederea ei îl umplea de tristeţe. A început să plângă încet.

Fără să deschidă ochii, femeia şi-a trecut degetele peste obrazul lui ca să prindă o lacrimă şi a lăsat mâna acolo.

Câteva secunde mai târziu, a adormit şi, când s-a trezit, era deja lumină, ceasul de mână arăta nouă şi jumătate, iar Laura dispăruse lăsând un mesaj pe marginea unei pagini smulse dintr-o revistă, te iubesc.

În două zile, starea doamnei Courtin s-a ameliorat de la o oră la

alta. Era tot palidă, obosită, mânca foarte puţin, dar nu mai vorbea incoerent decât uneori, reperele spaţio-temporale i se reactivau, îşi recăpăta puţin câte puţin echilibrul şi, după o ultimă şedinţă de radiografii, doctorii au hotărât că putea merge acasă.

Preocupată, fără îndoială, să demonstreze că „îşi revenise", femeia a ţinut să-şi facă singură bagajul, sprijinindu-se cu vârful degetelor de noptieră sau de pat atunci când simţea că-şi pierde echilibrul.

Antoine se mulţumea să-i dea hainele pe care ea le împacheta şi le răsîmpacheta cu grijă, dar privirea amândurora rămânea fixată pe ecranul televizorului unde noutăţile în legătură cu „afacerea Remi Desmedt" încă erau în prim-plan.

Antoine a recunoscut-o pe tânăra jurnalistă pe care o zărise în faţa hotelului central din Beauval cu câteva zile înainte.

„ADN-ul şi-a spus cuvântul şi, în acest moment, poliţia ştie ceva mai mult despre identitatea proprietarului firului de păr găsit lângă cadavru. E vorba despre o persoană de sex masculin, un caucazian. Chiar dacă în legătură cu statura lui speculaţiile sunt imposibile, ştim cu siguranţă că are ochi căprui şi păr deschis la culoare. Această descriere corespunde însă în mod evident unui număr extrem de mare de indivizi şi nu permite poliţiei să realizeze un portret-robot".

Antoine a trebuit să asculte de mai multe ori informaţiile ca să ajungă la concluzia incredibilă că poliţia avea ADN-ul lui, cel mai probabil, dar profilul lui nu figura în baza de date, ceea ce făcea aproape imposibilă descoperirea şi condamnarea lui pentru moartea lui Remi Desmedt…

Era puţin probabil ca ancheta să fie redeschisă, încotro s-o apuce…?

La mai bine de zece ani de la evenimente, afacerea Remi Desmedt făcea iar câteva valuri, înainte de a se da din nou la fund.

Era oare posibil ca viaţa lui să-şi reia cursul cât de cât normal?

— Ei bine, doamnă Courtin, contăm pe dumneavoastră de Crăciun!

Infirmiera, o brunetă minionă cu privire jucăuşă, spunea probabil gluma asta tuturor pacienţilor care se externau şi se aştepta bineînţeles să aibă succesul obişnuit, dar de data asta a dat peste două persoane imobile, total absorbite de ecranul televizorului, de care, la rândul ei, a fost în final absorbită.

Camera se concentrase asupra supermarketului Fuzelieres şi mai ales asupra uşii de pe o latură, rezervată personalului, pe care tocmai ieşea domnul Kowalski încadrat de doi jandarmi.

„Singurul suspect în cauză rămâne domnul Kowalski, fostul proprietar al mezelăriei din Marmont, eliberat pe vremuri din lipsă de probe. Avem toate motivele să credem că anchetatorii vor face presiuni asupra acestui unic martor pentru a obţine din partea lui o mostră ADN care urmează a fi comparată cu cea găsită lângă nefericita victimă a incidentului din 1999".

Gesturile doamnei Courtin deveniseră mai bruşte. Se vedea că îşi stăpânea cu greu furia pe care Antoine o cunoscuse dintotdeauna, împotriva fostului ei patron, acea impresie că a fost înşelată de bărbatul căruia totuşi în trecut îi construise o reputaţie de avar şi exploatator. Fără îndoială că încerca genul de senzaţie de frustrare şi de indignare pe care îl ai faţă de un personaj de partea căruia ai trecut fără să vrei şi care se dovedeşte ulterior a fi pervers, manipulator, chiar monstruos.

Era a doua oară când Antoine asista la arestarea lui şi a doua oară când simţea, nedesluşit şi fără cine ştie ce sentiment de ruşine, câtă uşurare i-ar fi adus respectiva eroare judiciară. Sigur că de data asta aşa ceva nu era posibil, ADN-ul nu minţea cum ar fi putut-o face un martor, dar speranţa că acest Kowalski ar putea fi condamnat în locul lui l-a traversat din nou. Antoine nu-l mai văzuse de ani buni. Şi el îmbătrânise vizibil; avea părul alb, faţa lui emaciată părea parcă şi mai suptă, mergea încet, cu mâinile bălăbănindu-se pe lângă corp.

Reputaţia lui de comerciant nu supravieţuise arestării din 1999. Mezelăria lui mersese din ce în ce mai prost, până când fusese nevoit să o vândă şi acum era şeful raionului de carne şi mezeluri de la supermarketul din Fuzelieres.

Domnul Kowalski urma să fie eliberat în câteva ore, cel mult într-o zi sau două, va fi poate ultima răbufnire a acestei afaceri destinate să îmbogăţească arhivele poliţiei.

Cu fiecare minut ce trecea, Antoine simţea greutatea din piept micşorându-se, imagini trecându-i continuu prin minte, Laura, terminarea studiilor, plecarea în străinătate…

Doamna Courtin s-a întors acasă („Cu taxiul… Puteam să luăm maşina…"), a aerisit locuinţa („Puteai s-o faci tu, Antoine!"), a făcut o listă de cumpărături („Fii atent, pâine prăjită Heudebert, dacă nu are, nu iei deloc!") …

Toate chestiile astea pe care nu le suportase şi pe care în curând nu va mai trebui să le facă, pentru moment întâmpina totuşi remarcile femeii cu bunăvoinţă, atât era de fericit şi de uşurat că o vede din nou acasă. „Mai mare sperietura decât problema în sine", le spunea ea cunoştinţelor care sunau. Vestea întoarcerii ei făcuse deja de trei ori înconjurul oraşului.

Antoine a amânat cât de mult posibil momentul ieşirii, când toată lumea urma să-l acosteze ca să afle noutăţi despre mama lui. Cum e Blanche, s-a întors? Ce bine, ce bine, ne-am făcut atâtea griji, ştii, eu nu eram acolo, dar am auzit, ce salt a făcut în aer, vai de mine, ne-a fost aşa de frică… îl mai neliniştea şi întrebarea dacă familia Mouchotte făcuse publică problema fetei lor, dar nu, nimeni nu părea să ştie nimic. Nici Émilie, nici părinţii ei nu erau pregătiţi să se confrunte cu o situaţie pe care oricine altcineva ar fi condamnat-o.

Theo, care urca treptele primăriei din patru în patru, i-a făcut un semn de departe. S-a întâlnit şi cu Domnişoara, cum îi spunea lumea fetei doamnei Vallenères. De două ori pe săptămână, aceasta părăsea casa de sănătate unde fusese internată la moartea tatălui ei şi făcea un tur al oraşului, însoţită de un cadru de specialitate. Se instala pe terasa de la Café de Paris. Vara, mânca o îngheţată în timp ce infirmiera îi ştergea răbdătoare petele scurse pe haină, iarna bea cu înghiţituri mici o ciocolată fierbinte. Scaunul ei cu rotile nu mai era acel vehicul fantezist şi pestriţ de altă dată, dar tânăra din el nu se schimbase, era tot slabă, mâinile ei albe şi îngheţate se odihneau în continuare pe pătura ecosez, faţa îi rămăsese aceeaşi mască mortuară cu priviri incandescente.

Antoine aştepta cu răbdare la cozile de la toate magazinele, unde, fără niciun fel de griji în legătură cu timpul, lumea făcea schimb de noutăţi.

Se simţea debordând de o euforie plăcută, care se datora în mare parte oboselii acumulate în ultimele zile, dar şi unui sentiment progresiv de siguranţă de sine. Dacă n-ar fi fost povestea cu Émilie Mouchotte… Dar chiar şi pe aceasta o resimţea ca pe un inconvenient minor în comparaţie cu teroarea ultimilor ani… Asta era, se putea rezolva cu nişte bani…

Totuşi încă nu îndrăznea să creadă.

Îşi va termina studiile, va pleca departe de toate astea, îşi va reface viaţa.

Deloc surprinzător, domnul Kowalski a fost eliberat a treia zi, exonerat de orice vină, dar la fel de suspect în ochii locuitorilor din Beauval, care nu erau obişnuiţi să-şi schimbe părerile de pe o zi pe alta, adică de unde nu e foc nu iese fum şi aşa mai departe.

Pe măsură ce îngrijorarea lui Antoine începea să se calmeze, ca într-un efect de ecou, interesul mamei lui pentru noutăţile locale devenea din ce în ce mai scăzut. Nu mai fixa ecranul televizorului cu aceeaşi aviditate cu care o făcuse în ultimele zile la spital. Totuşi, spre deosebire de Antoine, a urmărit cu atenţie declaraţia procurorului general care răspundea întrebărilor jurnaliştilor de la Palatul de Justiţie:

„Nu, a realiza profilul ADN al tuturor locuitorilor din Beauval nu este un scenariu realist. Acest proiect ar depăşi de departe resursele noastre financiare şi, în plus, nu ar avea niciun suport legal. Nu există niciun motiv să credem că posesorul ADN-ului pe care-l căutăm (asta dacă realmente ar fi vorba de cel al asasinului lui Remi Desmedt!) ar fi un locuitor din Beauval, mai degrabă decât unul dintr-un oraş vecin sau chiar cineva aflat în trecere…”

— Bravo, uite! a mormăit doamna Courtin, ca şi cum magistratul ar fi confirmat o teorie pe care ea însăşi o susţinea de multă vreme.

Odată cu această ipoteză adusă la cunoştinţa publicului, Antoine era liber să plece: doamna Courtin îşi revenise şi ea şi era timpul ca Antoine să se întoarcă la facultate şi să reia pregătirea pentru examene.

— Deja? l-a întrebat mama lui, nevenindu-i să creadă.

Femeia, care insistase să organizeze „o mică masă de adio” (spunea „mic” despre toate lucrurile care i se păreau importante), şi-a luat haina şi a plecat în centru unde în faţa tuturor vânzătorilor accepta eticheta de salvată prin miracol, cu un aer de modestie transparentă care-l făcea pe Antoine să surâdă.

Tânărul şi-a adunat lucrurile. Nu intenţiona s-o sune pe Laura, îşi rezerva dreptul de a-i face şi el o surpriză cu o apariţie inopinată.

În timpul mesei, doamna Courtin şi-a oferit luxul unui pahar de Porto. Au luat masa fără să vorbească mare lucru, uşor stânjeniţi de a se afla acolo împreună, în aceste circumstanţe neprevăzute a căror rezolvare rămânea, chiar şi acum, două zile mai târziu, incertă.

Apoi ea s-a uitat la ceas, înăbuşindu-şi un căscat.

— Mai ai destul timp, i-a zis el.

Aşa că ea a urcat să tragă un pui de somn înainte de plecarea lui.

Casa a rămas tăcută ca un mormânt.

Apoi a sunat soneria de la uşă. Antoine a deschis.

Era domnul Mouchotte.

Cei doi bărbaţi n-au schiţat niciun gest unul spre altul, jenaţi amândoi de penibilul situaţiei. Antoine a realizat dintr-odată că nu vorbise niciodată direct cu tatăl lui Emilie.

S-a dat la o parte şi l-a invitat înăuntru.

Domnul Mouchotte era un bărbat masiv, cu tunsoare cazonă şi un nas care îl avantaja. Întregul, completat de o dorinţă permanentă de a-şi afirma demnitatea şi de o ţinută rigidă, îi conferea un aer vag de împărat roman. Ori de institutor din secolul trecut, aşa cum stătea cu mâinile la spate, poziţie care îi permitea să-şi umfle pieptul şi să-şi ridice bărbia.

Antoine nu se simţea în largul lui şi n-avea niciun chef să suporte o lecţie de morală, toată această poveste nu fusese decât un accident nefericit. Dacă cei din familia Mouchotte ţineau neapărat ca acel copil să vină pe lume, el nu-i putea împiedica, dar nici nu se simţea vinovat în vreun fel, cu toate că vedea cu claritate din atitudinea hotărâtă, chiar ameninţătoare a celuilalt, că nu va putea scăpa cu una, cu două: probabil că venise să-i ceară bani, se ştia doar cât de bine câştigă medicii.

Reacţia de a-şi strânge pumnii a fost involuntară, vor încerca să profite de situaţie, nici măcar nu se interesase ce drepturi are…

— Antoine… a început domnul Mouchotte, fata mea a cedat avansurilor dumitale. Insistenţelor…

— N-am violat-o!

Intuitiv, a realizat că o atitudine ofensivă, deliberat lipsită de vinovăţie, va fi în favoarea sa, chiar n-avea intenţia să se lase dus de nas.

— N-am spus aşa ceva! a protestat celălalt.

— Mă bucur. I-am propus lui Emilie o soluţie pe care a ales s-o refuze. Este alegerea ei, dar e şi responsabilitatea ei.

Domnul Mouchotte a rămas interzis, ofuscat.

— Doar nu vrei să insinuezi că…

Se sufoca, nu-şi găsea cuvintele…

Antoine a început să se întrebe dacă Emilie îi povestise sau nu despre propunerea lui cu avortul sau dacă bărbatul afla acum.

— Ba da, a confirmat el, chiar asta am vrut să spun… încă mai e posibil. E… mă rog, la limită, dar încă posibil.

— Viaţa e sacră, Antoine! Dumnezeu a vrut ca…

— Nu mă luaţi cu asta!

Ai fi zis că tocmai i-a dat o palmă. Jucase cu talent rolul împăratului roman, dar pierdea teren, ceea ce l-a încurajat pe Antoine în atitudinea lui combativă.

Strigătul fiului ei o intrigase pe doamna Courtin, ai cărei paşi s-au auzit pe scară.

— Antoine? a întrebat ea de pe ultima treaptă.

Nu s-a întors spre ea. Femeia a zărit în treacăt imaginea stranie a celor doi bărbaţi aflaţi faţă în faţă, înfoindu-se unul la celălalt, gata să se încaiere… Aşa că a urcat înapoi în camera ei, în vârful picioarelor. Domnul Mouchotte, copleşit de indignare, nici măcar nu-i observase prezenţa.

— Dar oricum… ai dezonorat-o!

Vorbea acum pe un ton scăzut, articulând fiecare silabă pentru a sublinia faptul că nu putea să creadă toate prostiile enorme pe care i le spunea Antoine.

— O, nu, a adăugat acesta, problema cu „dezonoarea" nu se poate pune în acest caz, pot să vă asigur că nu m-a aşteptat pe mine s-o fac.

De data asta, omul şi-a ieşit din fire.

— Îmi insulţi fata!

Discuţia degenera şi lui Antoine nu-i făcea plăcere să profite de un avantaj atât de uşor câştigat, dar nici nu avea vreo intenţie să lase garda jos. Aşa că s-a hotărât să câştige în continuare teren:

— Fata dumneavoastră poate să facă ce vrea cu corpul ei, nu mă priveşte pe mine. Dar n-am de…

— Era logodită!

— Chestie care n-a împiedicat-o să se culce cu mine.

Avea de gând să iasă din toată povestea asta cu orice preţ şi, cu un adversar de talia domnului Mouchotte, nu-şi putea permite să se încurce în nuanţe.

— Ascultaţi, domnule Mouchotte, vă înţeleg situaţia, dar, fie vorba între noi, fata dumneavoastră nu e căzută din copac acum. E însărcinată, asta e clar, dar cu cine, nu mai e la fel de clar, aşa că nu pot avea o mai mare responsabilitate decât… să spunem… alţii.

— N-aş fi crezut că poţi fi atât de demn de dispreţ…

— Ei bine, data viitoare sfătuiţi-vă fata să-şi aleagă mai bine amanţii.

Celălalt a dat din cap, bine, bine, bine…

— Dacă o iei așa…

A scos de la spate un ziar pe care l-a fluturat în fața lui ca pe un plici de muște. Ziarul regional. Antoine n-a reușit să vadă dacă era cel din ziua aceea.

— Se știe că… în ziua de azi se pot face teste!

— Ce…?

Antoine pălise.

Domnul Mouchotte și-a dat repede seama că era pe calea cea bună.

— O să fac plângere împotriva dumitale…

Antoine a văzut amenințarea profilându-se la orizont, dar nu realiza ce implicații ar fi putut avea asupra vieții lui.

— O să intentez proces și o să cer prelevarea de probe genetice care vor dovedi, în mod indiscutabil, că dumneata ești tatăl copilului pe care-l poartă în pântece fata mea!

Tânărul a rămas interzis, cu gura căscată, incapabil să gândească limpede.

Imbecilul ăsta spunea niște lucruri de ale căror consecințe nu-și dădea seama.

— Ia mai scutește-mă! a șoptit Antoine.

— Ai încă posibilitatea, a tras domnul Mouchotte concluzia, să alegi calea onorabilă atât pentru dumneata, cât și pentru Emilie. Pentru că, ascultă-mă bine, nimic și nimeni nu mă vor face să-mi schimb părerea! O să merg la tribunal, o să cer proba ADN și tu o să fii obligat, vrând-nevrând, să te însori cu fata mea și să recunoști copilul ăsta!

S-a întors marțial pe călcâie și a plecat trântind ușa.

Antoine simțea nevoia să se sprijine și s-a agățat de cadrul ușii. Trebuia să găsească o soluție.

A urcat scările în trombă, a intrat în camera lui, s-a încuiat acolo și a început să se învârtă ca leul în cușcă.

Oare chiar o să fie constrâns să se însoare cu Emilie Mouchotte?

Perspectiva îi făcea greață. Și unde ar fi putut oare locui, Emilie n-ar accepta niciodată să plece în străinătate, departe de ai ei.

Și, oricum, cât ar valora dosarul lui în ochii celor de la vreo organizație umanitară, când vor afla că e tatăl unui copil de un an sau doi?

Asta însemna că era condamnat să rămână în Beauval?

Ar fi fost insuportabil.

A încercat apoi să-şi imagineze lucrurile într-o manieră mai concretă. Domnul Mouchotte va merge să facă plângere. Va ajunge în biroul unui judecător… care va găsi cererea ridicolă. „Nu impunem genul acesta de analize decât în caz de viol, domnule Mouchotte, va zice el, a făcut fata dumneavoastră vreo plângere pentru viol…?”

Nu. Antoine încerca să se liniştească: niciun judecător nu va da curs unei astfel de cereri, era imposibil.

Dar în acelaşi timp, judecătorul se va întreba cu siguranţă un lucru: dacă e aşa de sigur că nu e tatăl copilului, de ce refuză Antoine Courtin să-şi facă testul?

Cu siguranţă că judecătorul se va interesa ce e cu acest bărbat care refuza un test genetic… exact în momentul descoperirii ADN-ului asasinului lui Remi Desmedt. Bărbatul ăsta era printre ultimii care, cândva, îl văzuseră în viaţă pe Remi…

Şi atunci, pe cale de consecinţă, îl vor interoga din nou pe Antoine.

Şi ştia prea bine că nu va mai suporta să vorbească despre ceea ce se întâmplase cu doisprezece ani în urmă. Era imposibil. Va încerca să mintă din nou, o va face prost, va fi tulburat, judecătorul va fi zguduit, n-ar fi pentru prima dată când un criminal ar fi arestat pentru un delict minor…

Probabil că judecătorul însuşi îl va obliga atunci să facă un test ADN…

Cel mai bine era să cedeze.

Şi să facă testul acum, pentru a evita suspiciunea care îl putea duce la dezastru.

Ideea asta îi aducea un pic de alinare. Pentru că, în cazul în care era tatăl acelui copil, o să-i plătească o pensie alimentară şi gata! Nici nu se punea problema să-şi distrugă viaţa însurându-se cu… A căutat cuvântul potrivit, dar nu l-a găsit.

De cealaltă parte a peretelui a auzit zgomote înăbuşite, lovituri scurte, de felul celor pe care le scot persoanele precaute într-o cameră de hotel cu prea mare rezonantă.

Era mama lui care, ca de obicei, se făcea că plouă şi deretica prin camera deja ordonată, aşa cum o văzuse făcând în toată copilăria lui.

Auzind-o, simţindu-i aproape fizic prezenţa, a îngheţat până în măduva oaselor… Dacă se dovedea că el era tatăl copilului, adică faptul că el era vinovatul, şi dacă refuza să se căsătorească cu Emilie, cei din familia Mouchotte vor duce vorba în tot oraşul, arătând cu degetul spre

familia Courtin…

Ce-o să se întâmple atunci cu viaţa mamei lui?

Va fi obligată să suporte această pată pe reputaţia ei. Pentru toată lumea, ea va fi mama acelui laş, incapabil să-şi asume responsabilităţile, obligaţiile. Urmărită, observată, judecată, umilită, nu va reuşi să supravieţuiască, nu, era imposibil.

Antoine n-o avea decât pe ea, mama lui îl avea doar pe el.

Era incapabil s-o supună unei astfel de încercări.

Ea ar fi murit din cauza asta.

Nu-i rămânea decât o singură soluţie: să facă testul şi să spere că rezultatul îi va dovedi nevinovăţia.

Nimic nu era mai nesigur.

Dar mai degrabă era vorba de altceva.

I-au venit din nou în minte cuvintele jurnalistei:

„… prelevarea probei le va permite să compare ADN-ul cu cel găsit în apropierea bietei victime din 1999”.

Simţea că-l ia cu ameţeală, a trebuit să se aşeze. Dacă se supunea acestui test, fie că se dovedea pozitiv, fie că nu, rezultatul avea să fie stocat undeva…

Avea să existe.

Pentru mult timp, prea mult timp. În ce fişier urma să fie înregistrat acest test? Ce administraţie va fi însărcinată cu această îndatorire?

Nimeni nu putea fi sigur că, mai devreme sau mai târziu, n-o să se facă legătura cu… ADN-ul asasinului lui Remi Desmedt.

Cine ştie ce hotărâre legislativă ar putea autoriza la un moment dat căutarea prin toate fişierele ADN disponibile…

Sabia lui Damocles va atârna pentru totdeauna deasupra capului său.

Unica soluţie era să refuze.

Antoine se învârtea în cerc. Era în impas: şi dacă făcea testul, şi dacă nu-l făcea, tot acolo ajungea.

Ceea ce nu se întâmpla azi era o ameninţare pentru mâine.

Şi pentru toată viaţa.

— La ce oră ai tren, Antoine…?

Doamna Courtin băgase capul pe uşă fără ca el s-o audă venind.

Şi-a dat seama imediat în ce stare de agitaţie se găsea fiul ei.

— Oricum, dacă nu-l prinzi, sunt întotdeauna altele…

A închis uşa şi a coborât.

Antoine se învârtea prin cameră încercând să-şi pună gândurile în ordine, dar ajungea mereu la aceeaşi concluzie: nu exista decât o singură soluţie – să-l împiedice pe domnul Mouchotte să depună plângere.

Sau să se pregătească să trăiască în teroare ori chiar să facă cincisprezece ani de puşcărie, după un proces cu audienţă naţională, teribilul destin al unui asasin de copii… Adică tot ce reuşise să evite până în acel moment.

Trecuseră doisprezece ani de la crima pe care o comisese la vârsta de doisprezece ani şi ultimul act al tragediei în care intrase în acea zi din decembrie 1999 se derula poate aici, acum…

Se făcuse noapte.

A auzit-o pe mama lui pregătindu-se de culcare, fără nicio vorbă, fără nicio întrebare.

A străbătut camera în lung şi-n lat până în zori. Pentru el, era nenorocirea absolută. Viaţa lui nu fusese decât o imensă şi continuă bătălie pierdută la care îl condamnase o greşeală din copilărie.

În timp ce se lumina de ziuă, a început să se întrebe dacă Emilie nu fusese doar o modalitate de a se autocondamna. Pedeapsa pentru crima pe care o comisese nu se măsurase în ani de închisoare, ci într-o viaţă întreagă, pe care deja o detesta, care reprezenta tot ce ura mai mult, să stea în preajma unor oameni mediocri, profesând o meserie pe care o iubea în condiţii pe care le ura…

Asta era pedeapsa lui: a se purifica de rău în libertate, cu preţul vieţii lui întregi.

Dimineaţă, Antoine s-a recunoscut învins.

2015

20

Ploua fără încetare de mai bine de o săptămână. Dacă adăugai şi întunericul care acum se lăsa foarte devreme, lucrurile erau mai mult decât obositoare. Încercase să se organizeze cât mai bine, să-şi programeze vizitele în mod cât mai raţional, dar apelurile pe care le primea pe drum îl obligau întotdeauna să treacă de două ori prin Marmont, de trei ori prin Verenne, asta se întâmpla mereu.

Antoine se uită la ceas, şase şi un sfert, în sala de aşteptare se afla deja probabil o duzină de pacienţi, aşa că n-o să poată ajunge acasă mai devreme de nouă seara, îşi zări faţa în oglinda retrovizoare. Cu câteva

zile înainte de nuntă, hotărâse să-şi lase mustaţă şi o avea şi acum, îl îmbătrânea vizibil, chiar şi mama lui i-o spusese, dar n-avea nicio importanţă nici pentru el, nici pentru Emilie. Oricum, ea… Problema lui cu ea era fără ieşire. La început fusese furios pe ea, îşi reproşase că o lăsase să-l joace pe degete, că intrase prea uşor în panică. Se gândise chiar să facă nenorocitul ăla de test, dar apoi se răzgândise pentru că, ajuns în acel moment al vieţii lui, n-ar fi schimbat nimic. Era prea târziu.

Apoi începuse să se calmeze şi să-şi privească nevasta cu alţi ochi, n-o iubea, dar ajunsese s-o înţeleagă. Era ca un fluture, instabilă şi versatilă, cu ieşiri bruşte, lipsite de premeditare, dar şi de regrete. Era întotdeauna foarte drăguţă, îşi revenise după sarcină în doar câteva săptămâni, abdomen plat, sâni fermi şi acel fund antologic… Când o surprindea la duş, era şi în prezent fermecat. Din timp în timp, se urca deasupra ei, ea accepta orice, întotdeauna, se prefăcea că are orgasm scoţând mici strigăte înăbuşite „din cauza bebeluşului", se întorcea spre el asigurându-l că „fusese chiar mai bine decât ultima dată" şi adormea pe loc. Antoine era sigur că Émilie nu avusese orgasm niciodată în viaţa ei. Cu nimeni. Nu-şi mai punea de mult întrebări în legătură cu relaţia lor şi, ca medic, se mulţumea să vegheze ca ea să fie atentă, dar fără succes. Femeia era imposibil de controlat.

La început, lui Antoine i se rupea sufletul trecând pe neaşteptate pe acasă şi văzând-o pe Émilie urcând de la subsol în timp ce-şi netezea fusta şi încerca să-şi pună părul în oarecare ordine, ca apoi să găsească jos vreun electrician îmbujorat care nici nu apucase să-şi deschidă cutia de scule. Dacă ar fi iubit-o, ar fi fost foarte nefericit. În realitate se simţea puţin nefericit, dar nu pentru el. Când o urmărea pe furiş, la masă, în bucătărie, i se strângea inima la vederea acestei faţade: o frumuseţe melancolică, iar în capul ei nu era nimic.

Émilie îşi accepta viaţa aşa cum accepta orice, din partea oricui. Cu o predilecţie năucitoare pentru îmbrăţişări furate şi împerecheri în fugă.

Mai puţin cu Theo. Acesta preluase fabrica tatălui său cu doi ani în urmă şi îi luase locul şi la primărie la ultimele alegeri. Din acel moment, începuse să joace rolul patronului la modă, tipul important în versiune modernă, participând la şedinţele consiliului municipal în blugi Diesel, făcând act de prezenţă la monumentele eroilor în cămaşă albă, dar fără cravată, primind delegaţiile sindicaliştilor încălţat în bascheţi, mima cu succes modestia şi tăia salariile tutuindu-se cu toată

lumea. Că o ocolea pe nevasta medicului, un prieten din copilărie, nu mai avea nicio importanţă.

Antoine a fost oprit în loc de un camion plin cu buşteni care făcea manevre pe şosea în mijlocul pădurii comunale. Trebuia să se înarmeze cu răbdare. Se temea de momentele de acalmie, aşa că tocmai de aceea ajunsese să-şi iubească meseria de medic de ţară. Doctorul Dieulafoy de la care cumpărase cabinetul cu un an în urmă îi prezisese, ori o să renunţi după două luni, ori o să faci meseria asta toată viaţa, nu există cale de mijloc. Avusese dreptate. Se lăsase acaparat din primul moment, nu va renunţa niciodată, fără îndoială.

Altfel, viaţa intrase pe făgaşul ei.

Emilie, mereu la fel cu cea care fusese din prima zi, profera locuri comune ce deveneau dezolante odată cu trecerea timpului, socrul lui se împăuna că fata lui era acum nevasta doctorului. Bebeluşul fusese adoptat de familia soţiei pentru că Antoine „avea prea multă treabă ca să se ocupe de el", ceea ce nu era neadevărat.

Micul Maxime se născuse pe 1 aprilie. O, câte glume voalate nu auziseră pe această temă, toată familia se prinsese în joc, ce haz, şi fiţi atenţi că e Berbec, nu Peşte! hahaha! Prenumele de Maxime, care spunea multe despre fanteziile de grandomanie ale familiei, le fusese impus de domnul Mouchotte, bineînţeles.

După nuntă, care şi aşa fusese o chestie infernală (trei luni de timp ocupat la maximum pentru patru persoane, reuniuni de familie pentru anunţurile de nuntă, întâlniri la biserică pentru slujbă, tratative pentru masa nupţială, certuri pe invitaţi, infern…), sarcina lui Emilie a mobilizat întregul oraş şi chiar mai mult, era, indiscutabil, prima femeie însărcinată de la Creaţie încoace.

Emilie era o mamă triumfătoare. Îşi purtase burta în faţă, vizibil, ca un semn exterior de bogăţie, trecuse în faţă la toate cozile cu un surâs de victorie, ceruse scaun în magazine şi respirase ostentativ zgomotos până când lumea intrase în panică, se dăruise complet efectelor primare şi secundare ale sarcinii fără să cruţe pe nimeni şi nimic, dureri, diaree, vomă, somnolenţă; credeam că a mişcat, dar nu, erau doar gaze! Ah, gazele! Sunt din cauza abdomenului compresat, ce aventură, da, istovitor (adora cuvântul ăsta), dar în acelaşi timp „cel mai minunat cadou al vieţii", şi, când era în mare formă, improviza la nesfârşit pe tema „ce aventură mai frumoasă pentru o femeie decât să dea naştere unui copil?" Antoine fusese foarte deprimat.

La început nu simţise nimic pentru fiul lui, nici iubire, nici ură, ca şi cum n-ar fi făcut parte din viaţa lui. Emilie şi mama ei îl transformaseră în păpuşa lor, pe care Antoine o întâlnea doar din când în când. îl îngrijea ca pe toţi ceilalţi bebeluşi, era doar unul printre ceilalţi.

Apoi Maxime începuse să meargă, să vorbească şi, lucru la care Antoine nu s-ar fi aşteptat, nu semăna deloc cu clanul Mouchotte. Uneori i se părea că acest copil era doar al lui şi se simţea flatat, chiar dacă la alţii chestia asta i se păruse întotdeauna ridicolă.

Poate că percepea această asemănare cu el doar pentru că şi-o dorea. Pentru moment, se mulţumea s-o observe. N-avea nicio idee ce formă va lua mai târziu relaţia lor.

Antoine demară din nou, după ce fusese tras pe dreapta, Dumnezeule, mai mult de o oră şi jumătate de întârziere, sala de aşteptare trebuie că era ticsită. Asta e, vor trebui să mă aştepte, de altfel întotdeauna aşteptau. Antoine devenise repede un medic foarte apreciat de locuitorii din Beauval. Cel puţin, o cunoşteau pe mama lui.

Se opri la baza scărilor, lăsă cheile în contact, ieşi adăpostindu-se de ploaie şi intră în clădirea impunătoare. Nu va zăbovi mult, dar promisese, aşa că a venit. Bună ziua, domnule doctor, nu credeam să mai veniţi la ora asta, daţi-mi haina, e nerăbdătoare, ştiţi dumneavoastră.

Da, dar ea părea mereu preocupată de altceva. Când intră în salon, ridică spre el o privire surprinsă, a, dumneata eşti, ce vânt te-aduce pe-aici…?

Domnişoara avea acum treizeci şi unu de ani, dar arăta cu cincisprezece mai mult. Era îngrozitor de slabă, dar Antoine ştia că această figură scheletică va mai fenta moartea zeci de ani de atunci încolo. Dacă Domnişoara sperase că va muri, acum îi trecuse, aşa cum se întâmplase şi cu dorinţa lui de a fugi departe.

Trase un scaun aproape de ea, căută prin sacoşă, după ce aruncase o privire atentă în jur, şi scoase o bucată de ciocolată pe care o strecură sub pătura ei. Era un secret de formă, toată lumea ştia că nu are voie, totuşi mâncă, incluzându-l aici şi pe medicul ei, care era principalul furnizor.

Ea ridică discret colţul păturii ca să vadă marca şi făcu o moacă dezgustată.

— Nu prea ştiţi să pierdeţi, doctore…

Începuseră să joace şah din momentul în care Antoine preluase

casa de sănătate de la doctorul Dieulafoy, dar el nu avusese timp niciodată pentru o partidă adevărată. Ea era cea care venise cu ideea: acum făceau mutări prin e-mail. Antoine se gândea în maşină la strategia potrivită, răspundea înainte de a intra la vreun pacient, primea răspunsul în timpul consultaţiei şi dădea replica în timp ce se îndrepta spre ieşire. Domnişoara avea dreptate, nu prea ştia să piardă. Nu neapărat din cauza înfrângerii, ci mai mult din cauza înfrângerilor sistematice: cu ea nu câştigase nici măcar o partidă. Trecea să-i aducă ciocolată ori de câte ori pierdea din nou.

— Nu voi putea sta mult, sunt deja cu vreo două ore în întârziere.

— Bine ar fi să plece pacienţii, poate le-ar face bine! Poate că, atunci când veţi merge pe la ei mâine-dimineaţă, îi veţi găsi vindecaţi!

Mereu aceleaşi replici, ca într-un cuplu vechi. Antoine îi atinse degetele îngheţate şi osoase, ea îi apucă avidă mâna, mulţumesc, pe curând.

Înapoi în ploaie. Beauval.

Oraşul se schimbase în aceşti ultimi ani. Parcul Saint-Eustache fusese o reuşită, în sezon venea lume din tot departamentul. Parc familial, ambient, conceptul făcuse scoală. Domnul Weiser dăduse Beauvalului o nouă turnură, fiul lui fusese ales din primul tur. Turismul crease locuri de muncă, comercianţii erau fericiţi şi un oraş în care comercianţii sunt satisfăcuţi e un oraş mulţumit de sine.

Această turnură fericită avusese de altfel drept consecinţă şi renaşterea jucăriilor de lemn. Uitate în anii ’90, reveniseră la modă odată cu avântul ecologist al populaţiei franceze, lumea începuse să adore iar trenuletele din lemn de frasin şi titirezii din brad. *Weiser, jucării de lemn din 1921* regăsise în mare parte nivelul de dezvoltare de dinainte de criză.

Sală de aşteptare ticsită, căldură jilavă, condens pe ferestre.

Antoine întredeschise geamul, ceea ce nimeni altcineva nu-şi permisese să facă. A aruncat un bună ziua către toţi, însoţit de un gest menit să-i scuze întârzierea. Un murmur de bunăvoinţă se făcu imediat auzit, lumea adoră să aibă un medic ocupat până peste cap, activitatea garantează calitatea.

Îi recunoscu în treacăt pe domnul Fremont, pe Valentine, pe domnul Kowalski. Doctorul Dieulafoy primise propunerea de colaborare a lui Antoine cu tot entuziasmul de care era capabil. Pasiunea cu care îşi făcuse meseria îl neliniştise la început pe Antoine, care

crezuse că nu va putea renunța, că o să se bage peste el, dar n-a fost așa. Odată cabinetul vândut, acesta plecase în Viet Tri, un orășel din nordul Hanoiului, unde urma să aibă grijă de mama lui, o femeie de optzeci de ani pe care n-o mai văzuse de aproape cincizeci de ani. Înainte de a pleca, îi lăsase fișe extrem de detaliate despre fiecare pacient și chiar își făcuse timp, ca un bătrân doctor ce se respectă, ca să-i vorbească despre cazurile cele mai problematice.

Antoine descoperise în acel moment că domnul Kowalski se număra printre pacienți, dar până acum acesta nu dăduse pe la cabinet. Cât despre Valentine, era chestie de negociere, femeia venea de șase ori pe an ca să ceară concediu medical, însoțită de câțiva dintre puștii ei, ca să-l înduioșeze sau să-i atragă mila. Antoine nu-i putea rezista niciodată, protesta întotdeauna, dar termina prin a-i scrie foaia de concediu. Nu-i plăcea să recunoască, dar Valentine ocupa un loc incomod în povestea lui, ea era înainte de toate tânăra lovită de dispariția fratelui mai mic, sora copilului pe care Antoine îl omorâse.

Antoine își permise un răgaz ca să se pregătească pentru a treia tură de consultații a zilei, să-și aranjeze materialele, să verifice ca totul să fie în ordine, să-și pună portofelul în primul sertar al biroului, singurul pe care îl încuia, reflex mai mult magic decât din motive de securitate, un copil de zece ani n-ar fi avut nevoie decât de un cuțitas de deschis scrisorile, ca să-i vină de hac în câteva secunde. Acolo păstra, fără să știe nici el prea bine de ce, răspunsul Laurei la mesajul pe care i-l scrisese, Laura (nu iubirea mea, ca să nu-i lase loc de întors), te părăsesc (trebuia să fie ceva simplu, clar, definitiv), o explicație amplă în legătură cu Emilie, femeia pe care în realitate o iubise dintotdeauna, pe care o lăsase însărcinată și cu care urma să se însoare, e mai bine așa, oricum nu te-aș fi făcut fericită etc. Genul de scrisoare idioată, mincinoasă și previzibilă pe care o scriu toți bărbații lași femeilor pe care se hotărăsc în sfârșit să le părăsească.

Răspunsul Laurei venise imediat, o foaie mare de hârtie albă, cu un singur cuvânt în stânga sus: „Bine".

El o împăturise, o pusese în sertar și o încuiase acolo, în timp, aproape că uitase de ea.

Scrise un concediu medical de o săptămână pentru Valentine, apoi îl primi pe domnul Kowalski, un bărbat uscățiv, dar cu o voce foarte caldă, cu gesturi lente și precise. Antoine îi ascultă obosit inima. În timp ce îi lua tensiunea, își aruncă ochii pe fișa omului, da, își amintea,

domnul Kowalski era văduv, îi calculă rapid vârsta, şaizeci şi şase de ani.

— Bun, un virus…

Domnul Kowalski surâse cu amabilitate, fatalist. Antoine îi scrise reţeta, pe care era obişnuit s-o comenteze, să sublinieze dozajele, încercând să scrie cât mai lizibil, fără snobisme.

Puse la loc fişa pacientului, îl conduse până la uşă şi îi strânse mâna.

Domnul Fremont se ridicase deja şi se îndrepta spre ei, când Antoine avu un impuls, acţionând fără să se gândească prea mult:

— Domnule Kowalski?

Toată lumea se întoarse spre uşă.

— A… puteţi să vă întoarceţi o secundă?

Îi făcu un gest de scuză domnului Fremont, dacă îmi permiteţi, n-o să dureze mult…

— Intraţi, intraţi, mai zise el, arătând spre scaunul de pe care domnul Kowalski tocmai se ridicase, luaţi loc un moment.

Apoi înconjură biroul, luă din nou fişa şi se uită din nou peste ea.

Andrei Kowalski, născut în Gdynia, Polonia, pe 26 octombrie 1949.

Antoine avusese una dintre acele intuiţii atât de puternice încât ne produc dintr-odată o revelaţie şi care, un moment mai târziu, par totalmente greşite.

Dar domnul Kowalski îşi coborî privirea şi Antoine se convinse că avusese dreptate.

Rămase tăcut multă vreme, nu ştia cum să înceapă… Odată deschisă uşa aceea, nu putea şti ce avea să găsească în spatele ei. Şi nici dacă va mai putea vreodată s-o închidă la loc. Fisa din carton strălucitor îi rămăsese în mână. André.

— Acum câţiva ani, mama a fost în comă câteva zile… începu el, fără să ridice ochii.

— Îmi amintesc, am aflat vestea atunci, dar acum e bine, nu…?

— Da, e bine… la spital delira… îi chema pe nume pe cei apropiaţi, pe tatăl meu, pe mine… Mă întreb…

— Da?

— Mă întreb dacă nu cumva v-a chemat şi pe dumneavoastră. Prenumele dumneavoastră e Andréi, nu?

— Da, e numele meu de botez. Aici mi se spune André…

Poate că se afla pe un drum greşit, dar acum că-i venise în minte,

nu putea decât să pună întrebarea:

— Şi tot aşa vă zicea şi mama?

Domnul Kowalski îl fixa acum, încruntându-se. Oare o să se înfurie şi o să plece, ori o să răspundă…?

A întrebat cu voce caldă:

— Unde vreţi să ajungeţi, doctore Courtin?

Antoine se ridică, înconjură biroul şi se aşează lângă el.

Îl întâlnise adesea şi îl privise mereu impresionat de fizicul surprinzător, care îi suscitase întotdeauna lui şi celorlalţi un sentiment de jenă inexplicabilă, dar acum, dacă se uita mai bine, ce ciudat, dar omul emana o forţă senină, pe care o atribuim de obicei unui tată, atunci când suntem copii mici.

Ideile se amestecau în capul tânărului în aşa măsură încât nu mai ştia cum să continue conversaţia.

Interlocutorul lui nu părea deloc stânjenit. Din contră, dădea impresia că nu va spune nimic, că ar dori să tacă.

— Dacă nu vreţi să vorbiţi cu mine, continuă Antoine, puteţi oricând să vă retrageţi, domnule Kowalski, nu vă reţin.

Bărbatul medită îndelung la decizia lui.

— M-am pensionat luna trecută, doctore. Am o căsuţă undeva în Sud…

A râs uşor şi scurt.

— Zic casă ca să-i fac un compliment, în realitate e o rulotă, dar în fine… e a mea. Vreau să mă retrag acolo. Nu cred că ne vom mai vedea. Intenţionam să… Nu mi-am imaginat că se va întâmpla azi, aici, în felul acesta…

Frazele pe care le pronunţau erau fragile, tensionate, ca nişte acrobaţi pe sârmă, gata să se prăbuşească, să se spargă în mii de bucăţi.

— Vă vorbesc de pensie… ce vreau să spun e… timpul a trecut şi nimic din toate astea nu mai contează.

— Înţeleg.

Antoine îşi puse mâinile pe genunchi şi se pregăti să se ridice.

Dar se opri.

— Ştii, am fost foarte intrigat, reluă domnul Kowalski, când te-am zărit în acea zi de decembrie…

Antoine a încetat pentru o clipă să mai respire.

— Conduceam, traversam pădurea pe la Saint-Eustache şi, deodată, văd în oglinda retrovizoare un copil apărând în fugă pe şosea,

apoi ascunzându-se, am ştiut imediat că era vorba despre dumneata.

Doctorul simţi trezindu-se în el o spaimă cum nu mai simţise de patru ani încoace, de când credea că viaţa lui era la adăpost de furtuni. În momentul în care existenţa sa se cufunda în rutină ca în nişte nisipuri mişcătoare, brusc, totul revenea la suprafaţă, moartea lui Remi

Desmedt, traversarea pădurii Saint-Eustache cu copilul mort în spate, mânuţele acelea dispărând în groapa de sub uriaşul fag doborât…

Îşi şterse cu un gest transpiraţia care începuse să-i curgă pe frunte.

Se revedea la întoarcerea în Beauval, ghemuit în şanţ, urmărind cu înfrigurare maşinile înainte de a traversa şoseaua.

— Aşa că m-am oprit puţin mai departe… Am parcat, am coborât din maşină şi m-am dus să văd ce se întâmplă. Mă întrebam dacă nu cumva ai nevoie de ajutor. Bineînţeles că nu te-am mai găsit, erai deja departe.

Domnul Kowalski era singurul martor care ar fi putut, în acel moment, orienta ancheta în direcţia lui Antoine; fusese el însuşi arestat, bănuit până în urmă cu patru ani când corpul lui Remi fusese găsit, apoi din nou interpelat şi interogat…

— Şi dumneavoastră… începu Antoine.

— Am făcut-o pentru mama dumitale. Am iubit-o foarte mult, ştiai? Şi ea la fel, cred…

Lăsă capul în jos, cu faţa congestionată sub efectul unei confidenţe căreia părea să-i sesizeze banalitatea uşor vulgară.

— Poate o să ţi se pară puţin ridicol din partea unui om bătrân, dar… a fost o mare pasiune.

Nu, Antoine nu găsea nimic ridicol în asta, trăise şi el o mare pasiune în viaţa lui.

— N-am vrut niciodată să mărturisesc ce făceam în ziua aceea pentru că… eram împreună, cu ea. Chiar în acea maşină. Nu am vrut s-o compromit… Ea insista ca relaţia noastră să rămână secretă… Sunt unele lucruri în viaţă care trebuie respectate.

Pentru a îndepărta orice bănuială, doamna Courtin se arătase mereu distantă, severă, proferând la adresa lui judecăţi definitive, care, privite retrospectiv, păreau extrem de crude.

Antoine aduna cu greutate şi durere toate piesele. Domnul Kowalski se opreşte. Ce-i spune doamnei Courtin?

Stând în maşină, ea se uită în spate şi nu vede nimic, se întreabă

de ce o fi coborât, nu vrea să mai stea acolo, staţionând pe marginea drumului, nu vrea să fie văzută…

Domnul Kowalski a coborât, îl caută pe Antoine, pe care tocmai îl zărise înnebunit, fugind spre Beauval, nu-l găseşte, renunţă, urcă din nou în maşină şi demarează…

Ce şi-or fi spus?

— Nu i-am spus nimic. Am făcut-o mai mult din reflex, avusesem impresia că… cum să spun?… că ceva nu era în regulă.

Relaţia dintre mama lui şi acest bărbat îi provoca lui Antoine o suferinţă pe care cu greu reuşea să o ascundă. Nu pentru că ar fi fost scandaloasă în sine, nu, suntem întotdeauna surprinşi că unul dintre părinţii noştri ar putea avea viaţă sexuală, chiar şi când suntem medici, dar e posibil, desigur, nu, aici era vorba de ceva mult mai difuz, mai complex, pentru care era nevoie de timp, de reflecţie şi care ducea la întrebarea firească: când se cunoscuseră oare?

Doamna Courtin începuse să lucreze pentru domnul Kowalski cu ceva timp înainte de naşterea lui Antoine… Cu doi ani? Sau cu trei înainte? Iar tatăl lui plecase când? Datele, anii, imaginile începeau să se amestece, pământul începea să se clatine.

Brusc, se simţi cuprins de greaţă.

Se întoarse spre domnul Kowalski şi observă că acesta se ridicase şi se îndrepta spre uşă.

— Nimic din toate acestea nu mai are importanţă acum, doctore. Ne punem o grămadă de întrebări în viaţă, ştii cum e… Eu însumi… Apoi, într-o zi, ne oprim.

Tocmai acest bărbat, care probabil suferise şi el atât de mult, tocmai el încerca acum să-l încurajeze.

Antoine tremura ca şi cum ar fi ieşit fără haină într-o zi geroasă.

— Şi mai ales, doctore, nu-ţi face probleme…

Antoine deschise gura, dar domnul Kowalski plecase deja.

Două zile mai târziu, a primit un pachet mic pe care l-a deschis pe masa din cabinet, chiar înainte de a începe consultaţiile.

Era vechiul lui ceas. Cu brăţara verde fosforescent.

Bineînţeles, nu mergea.

Mulţumiri

Acest roman n-ar fi putut vedea lumina zilei fără indispensabila prezenţă a lui Pascaline.

Mulţumiri prietenului meu Patrice Leconte (Sfântul Martin)

pentru că a scris scrisoarea potrivită la timpul potrivit. Şi pentru că tot veni vorba de prieteni, cum aş putea să-i uit pe Jean-Daniel Baltassat (Sfântul Bernard) şi pe Gérald Aubert, prieten de bază…

Dacă mai găsiţi greşeli pe ici, pe colo, nici Daniel Wainblum, nici François Daoust, nici Samuel Tillie nu sunt de vină, ci doar eu şi numai eu.

Dimpotrivă, lor le mulţumesc din toată inima pentru ajutor şi sfaturi.

Mă regăsesc cu bucurie în comentariul lui H.G. Wells din prefaţa la *Apropo de Dolorès*: „Iei un tren spre cineva, altul spre altcineva; împrumuţi ceva de la un prieten de-o viaţă sau altceva de la un străin abia zărit pe peronul unei gări, în aşteptarea trenului. Uneori găseşti o frază, o idee chiar într-un fapt divers de ziar. Iată cum se scrie un roman; întotdeauna e aşa".

Astfel, în timpul redactării acestui roman mi-au venit în minte imagini, idei despre care ştiam că nu sunt ale mele. Cele pe care le-am putut identifica provin (scuze pentru ordinea aleatorie) de la: Cynthia Fleury, Jean-Paul Sartre, Georges Simenon, Louis Guilloux, Virginie Despentes, Rosy & John, Thierry Dana, Henri Poincaré, David Vann, Nathaniel Hawthorne, William Mcilvanney, Marcel Proust, Yann Moix, Umberto Eco, Marc Dugain, K.O. Knausgaard, William Gaddis, Nic Pizzolatto, Ludwig Lewisohn, Homer şi, fără îndoială, mulţi alţii…

Pierre Lemaître s-a dedicat scrisului după o lungă carieră ca profesor de literatură.

Romanele sale noir au mare succes de public şi de critică, fiind distinse cu numeroase premii, printre care Prix Cognac 2006 şi Prix Le Point du Polar européen 2010.

La revedere acolo sus (Editura Trei, 2014) i-a adus Premiul Goncourt în 2013, ecranizarea sa urmând să aibă premiera pe 25 octombrie 2017.

La Editura Trei au apărut toate volumele din seria Verhoeven: Rosy & John, Irène, Alex (International Dagger Award 2013) şi Camille (International Dagger Award 2015).

Cărţile lui Pierre Lemaître sunt traduse în peste 30 de limbi şi câteva dintre ele sunt în curs de ecranizare.

În orăşelul Beauval, Antoine, în vârstă de doisprezece ani, îşi omoară din greşeală prietenul pe Remi Desmedt.

Nu spune nimănui, ascunde cadavrul şi trăieşte trei zile terorizat

de gândul că va fi descoperit.

Numai că în regiune se pornesc furtuni puternice, oraşul e inundat, casele sunt distruse şi nimeni nu mai caută cadavrul micului Remi.

După doisprezece ani, în viaţa lui Antoine, devenit între timp medic, revine vechea poveste din copilărie.

Înspăimântat, Antoine ajunge să facă o serie de concesii uriaşe cu urmări dintre cele mai dureroase…